

บทความอรรถาธิบาย
พระธรรม 1 ทิโมธี

ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีมาเป็นคริสเตียนในฐานะผลผลิตของงานประกาศของเปาโลในเมืองลิสตรา (กจ. 14:6-23) ท่านได้ร่วมกับเปาโลในการเดินทางประกาศครั้งที่สองเมื่อทีมประกาศของอัครทูตนี้ได้ผ่านบริเวณนั้นที่ทิโมธีอาศัยอยู่ (กจ. 16:1-3) ในการเดินทางครั้งที่สองทิโมธีได้ช่วยเหลือเปาโลในเมืองโตรอัส ฟิลิปปี เบริอา เซสะโล-

นิกา เอเธนส์ และ โครินธ์ ระหว่างการเดินทางครั้งที่สาม ท่านได้ทำงานกับเปาโลในเมืองเอเฟซัส จากที่นั่นเปาโลส่งทิโมธีไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (กจ. 19:22) ต่อมาเปาโลได้มาร่วมกับท่านในแคว้นมาซิโดเนีย (2 คร. 1:1, 19) และเป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้เดินทางร่วมกับอัครทูตนี้ไปยังเมืองโครินธ์ (รม. 16:21) ในการเดินทางกลับไปยังเมืองเอเฟซัส ทิโมธีได้ไปกับเปาโลตลอดแคว้นมาซิโดเนียไกลถึงเมืองโตรอัส (กจ. 20:3-6) ภายหลังทิโมธีได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส. 1:1; พม. 1; ฟป. 1:1) และจากที่นั่นบางทีท่านได้ทำการเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปี (ฟป. 2:19-23)

ณ ตอนปลายของพระธรรมกิจการ เปาโลได้อยู่ในบ้านกักกันในกรุงโรม (กจ. 28:30-31) ความรู้ของเราเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆของท่านหลังจากเวลานั้นก็มาจากการอ้างอิงที่ไม่เพียงพอในจดหมายฝากต่างๆและการคาดเดาของท่านเป็นหลัก เนื่องจากว่าเราไม่มีประวัติศาสตร์ที่เป็นบรรทัดฐานเกี่ยวกับส่วนนี้ของงานของท่าน

หลังจากการไต่สวนของท่านต่อหน้าซีซาร์และการปล่อยตัวของท่าน เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้จากกรุงโรมไป ท่านได้เดินทางไปทางทิศตะวันออกและไปถึงเมืองเอเฟซัสในที่สุด ในเมืองเอเฟซสนั้น ไม่สงสัยเลยว่าเปาโลได้เยี่ยมเยียนคริสตจักรอื่นๆในบริเวณนั้นและต่อมาได้เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียและจังหวัดอื่นๆซึ่งตั้งใจที่จะดำเนินงานประกาศกบึกของท่านต่อไป (เปรียบเทียบ รม. 15:24, 28) เมื่อเปาโลได้จากเมืองเอเฟซสไป ท่านได้ละทิโมธีไว้ให้รับผิดชอบในฐานะตัวแทนพิเศษของท่านเพื่อจะดำเนินงานที่นั่นต่อไป (1 ทธ. 1:3) ภายหลังจากนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีได้เขียนถึงเปาโลบางทีได้ขอว่าท่านสามารถจากเมืองเอเฟซสไปได้หรือไม่ เพื่อจะไปร่วมกับเปาโลอีก เปาโลได้ตอบสนองด้วยจดหมายนี้ที่ซึ่งท่านได้แนะนำให้ทิโมธีที่จะคงอยู่ในเมืองเอเฟซสและดำเนินพันธกิจที่จำเป็นของท่านต่อไปจนกว่าเปาโลสามารถร่วมกับท่านที่นั่นได้อีก (3:14; 4:13)

“ขณะที่คริสตจักรต่างๆในศตวรรษแรกได้เพิ่มขึ้นในจำนวน คำถามต่างๆเกี่ยวกับระเบียบคริสตจักร ความถูกต้องในความเชื่อ และการลงวินัยได้เกิดขึ้น พวกอัครทูตเองได้จัดการเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้แต่การสิ้นสุดที่กำลังมาถึงของระยะเวลาของอัครทูตได้ทำให้คำสอนที่มีสิทธิอำนาจเกี่ยวกับความเชื่อและระเบียบนั้นจำเป็นสำหรับการนำพาในอนาคตของคริสตจักรทั้งหลาย คำสอนนี้ถูกเปิดเผยในจดหมายฝากศิษยาภิบาล”[1]

หน้าที่ของทิโมธีในเมืองเอเฟซสคือเป็นตัวแทนของเปาโลต่อคริสตจักร ณ เวลานี้ “คริสตจักร” ในเมืองเอเฟซสคงประกอบด้วยคริสตจักรที่อยู่ในบ้าน (เปรียบเทียบ 1 คร. 16:19) เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีไม่ได้เป็น “ผู้ปกครอง” ใน “คริสตจักร” (กลุ่มของคริสตจักรที่อยู่ในบ้าน) นั้น เปาโลกล่าวถึง “พวกผู้ปกครองชาวเอเฟซส” ในจดหมายฝากนี้ในฐานะแต่ละบุคคลที่แตกต่างจากทิโมธี

เมื่อเปาโลได้พบกับพวกผู้ปกครองชาวเอเฟซส ณ ตอนปลายของการเดินทางประกาศครั้งที่สามของท่าน ท่านได้เตือนพวกเขาถึงพวกครูสอนเท็จผู้ซึ่งจะเกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเขา (กจ. 20:29-30) จากนั้นมาสถานการณ์นี้ได้เกิดขึ้นอย่างที่ท่านได้ทำนายไว้ (เปรียบเทียบ 1:6; 6:21; 2 ทธ. 2:18) เป็นที่ชัดเจนว่า ฮิเมนีอัสและเล็กซานเดอร์เป็นสองคนจาก “พวกสุนัขป่า” เหล่านั้น (1:20) เปาโลได้พาดพิงถึงคนอื่นๆในจดหมายฝากนี้เช่นกัน (1:3-11; 4:1-5; 6:3-10) เราควรพิจารณาความผิดพลาดของคำสอนเท็จของพวกเขาในการอธิบายที่ตามมา

ถ้าซัซาร์ได้ปล่อยเปาโลจากคุกในกรุงโรมประมาณปี ค.ศ. 62 ท่านอาจได้เขียนจดหมายฝากนี้ในช่วงกลางทศวรรษที่ 6 ค.ศ. บางที ค.ศ. 63-66 การอ้างอิงของเปาโลถึงการเดินทางของท่านจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3) บ่งบอกว่าท่านอาจได้อยู่ในแคว้นมาซิโดเนียเมื่อท่านได้เขียน 1 ทิโมธี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าเราไม่มีการอ้างอิงอื่นๆที่จะนำพาเรา ท่านอาจได้อยู่ในหนึ่งในจังหวัดอื่นๆเช่นกัน

การประพันธ์ของจดหมายฝากศิษยาภิบาล คือ 1 และ 2 ทิโมธีและทิตัสเป็นปัญหาที่เป็นการวิจารณ์หลักในการศึกษาพันธสัญญาใหม่ แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้อคิดเห็นต่างๆ สำหรับการประพันธ์โดยเปาโลนั้น โนม่น้ำวมมากที่สุด[2] ตั้งแต่ศตวรรษที่สิบเก้า พวกนักวิชาการได้โจมตีการประพันธ์โดยเปาโลเกี่ยวกับจดหมายฝากศิษยาภิบาลมากกว่างานเขียนอื่นๆ ของอัครทูตนี้ นี่เป็นปัญหาเชิงบทนำที่จะถูกศึกษาโดยการอ้างอิงถึงคู่มืออรรถาธิบายจดหมายฝากศิษยาภิบาลเล่มต่างๆที่เป็นหลัก และบทนำต่างๆเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่ที่ครอบคลุมมากขึ้น [3] วิลเลียม เมซอร์ธิบายว่าลูกาเป็นเลขานุการของเปาโลในจดหมายฝากศิษยาภิบาลทั้งสามเล่ม[4] แต่นั่นเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์

“พวกนักวิชาการสมัยใหม่ส่วนใหญ่ยืนยันว่าจดหมายฝากศิษยาภิบาลเป็นคำจารึกที่เป็นนามแฝง นั่นคือถูกเขียนขึ้นโดยใช้นามปากกา (ในชื่อของเปาโล) ระยะเวลาหนึ่งหลังจากการตายของเปาโล (เหมือนเช่น คิเบลีสและคอนเซลมานน์ บรอกซ์ แบเรทท์ คาร์ริส ฮัลท์เกรน) ทุกวันนี้ส่วนใหญ่กำหนดว่าจดหมายสามฉบับนี้มีขึ้นราวๆก่อนการเปลี่ยนศตวรรษ ซึ่งบ่งบอกว่าผู้เขียนได้ตั้งเป้าที่จะฟื้นฟูคำสอนของเปาโลสำหรับสมัยของเขาหรือที่จะประพันธ์คู่มือของเปาโลที่เด็ดขาดและมีสิทธิอำนาจสำหรับการประณามความเห็นนอกรีตในคริสตจักรหลังจากสมัยอัครทูต”[5]

จุดประสงค์

หนึ่งและสองทิโมธีและทิตัสถูกเรียกว่า “จดหมายฝากศิษยาภิบาล” เพราะว่าเปาโลเขียนจดหมายเหล่านี้ถึงพวกศิษยาภิบาล (ผู้เลี้ยง) ของคริสตจักรทั้งหลายซึ่งร่างหน้าที่ต่างๆ เกี่ยวกับการเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา คำว่า “จดหมายฝากศิษยาภิบาล” ปรากฏครั้งแรกในศตวรรษที่สิบแปด แม้ว่าจะมีขึ้นในตอนต้นศตวรรษที่สอง จดหมายเหล่านี้ได้ถูกรวมเป็นกลุ่มด้วยกันภายในการรวบรวมงานเขียนของเปาโล[6] หน้าที่เกี่ยวกับการเป็นศิษยาภิบาลหลักของพวกเขาผู้นำที่ถูกกล่าวถึงคือที่จะปกป้องคำสอนที่มีหลักและรักษาไว้ซึ่งวินัยที่มีหลัก[7]

“จดหมายฝากศิษยาภิบาลเป็นเชิงปฏิบัติเป็นหลัก ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ การเน้นอยู่ที่การปกป้องหลักคำสอนมากกว่าการอธิบายหรือความละเอียดอ่อน พระคัมภีร์ตอนต่างๆ เป็นหลักคำสอนอย่างเด่นชัดประกอบด้วยส่วนเล็กๆ เท่านั้นของทั้งหมด ทิโมธีและทิตัสได้รับการสั่งสอนแล้ว”

[8]

“มันอาจเป็นเวลาที่จะกล่าวคำอำลาต่อศัพท์เฉพาะนี้ ‘จดหมายฝากศิษยาภิบาล’ คำศัพท์นี้ซึ่งหลายคนสับสนไปจนถึงเปาโล แอนตันในศตวรรษที่สิบแปดนั้น ได้กลายมาเป็นบางสิ่งของเครื่องมือที่ยับยั้งการใช้คำศัพท์นี้เพื่อจะอธิบายถึงเนื้อหาของจดหมายต่างๆ ก็ดีพอ แต่การที่กักเอาเกี่ยวกับจดหมายต่างๆ และความตั้งใจของจดหมายเหล่านั้นที่ซึ่งมันขึ้นอยู่กับความโน้มเอียงต่อการยับยั้งแล้ว

“คำว่า พื่อ [จดหมายฝากศิษยาภิบาล] ไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไป แม้ว่ามันสะดวก เพราะว่าสิ่งที่ได้รับมาโดยระบบของการอ้างอิงก็สูญเสียมากกว่าโดยน้ำหนักของสัมภาระที่ค้ำนั้น ได้สะสมมาตลอด”[9]

ทาวเนอร์เชื่อว่า โดยการรวมกลุ่มจดหมายฝากทั้งสามเหล่านี้ด้วยกันเป็น “จดหมายฝากศิษยาภิบาล” และการปฏิบัติต่อจดหมายเหล่านี้ว่าเป็นหน่วยเดียวนั้น คริสตจักรก็ได้หลงทางไปจากการตีความแต่ละฉบับว่าเป็นจดหมายฝากแต่ละฉบับ เขายอมรับว่าจดหมายทั้งสามฉบับนี้มีลักษณะบางอย่างที่เหมือนกัน แต่เขารู้สึกว่าการตีความจดหมายเหล่านี้ด้วยกันในฐานะเป็นหน่วยเดียวก็ทำอันตรายมากกว่าดี จดหมายฝากอื่นๆ หลายฉบับของเปาโลก็เกี่ยวกับ “ศิษยาภิบาล” อย่างเท่าเทียมกันกับจดหมายสามฉบับนี้ แม้ว่าจดหมายสามฉบับนี้กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับ *การเป็นผู้นำ* แบบอภิบาลโดยเฉพาะ

“มี ... หลายเหตุผลที่เปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับแรกถึงทิโมธี คือ (ก) เพื่อหนุนใจให้ทิโมธีที่จะคงอยู่ในเมืองเอเฟซัสและรับมือกับเรื่องราวต่างๆ ที่สำคัญและยุ่งยากที่ได้เกิดขึ้น (ข) เพื่อจะจัดเตรียมคำแนะนำที่มีสิทธิอำนาจในเรื่องวิธีที่ครอบครัวของพระเจ้าจะต้องประพฤติตนในกรณีที่เปาโลได้ล่าช้าในการมา และ (ค) เพื่อจะ โจมตีปณิกษ์และคำสอนของพวกเขาโดยตรงและข้ายเตือนทิโมธีถึงวิธีที่ท่านจะต้องประพฤติตนและสิ่งที่ท่านจะต้องสอน ดังนั้นจุดประสงค์ที่เป็นรากฐานคือ หนุนใจทิโมธีในงานของท่านและที่จะ โยกย้ายสิทธิอำนาจของเปาโลไปยังทิโมธีในการต่อสู้ของท่านกับปณิกษ์อีกด้วย”[10]

“ผลงานหลักที่จดหมายฝากนี้ทำคือภาพของครูสอนแท้และคำสอนแท้”[11]

หัวข้อหลักต่างๆในจดหมายฝากศิษยาภิบาลคือ ความเชื่อ พระผู้ช่วยให้รอด (ความรอด) การดี การว่ากล่าว ความสัตย์สุจริตส่วนตัว ข่าวดูประเสริฐ จริยธรรม ศาสนศาสตร์ยุคสุดท้าย และระเบียบคริสตจักร[12]

โครงร่าง

- I. การทักทาย 1:1-2
- II. การกิจของทิโมธีในเมืองเอเฟซัส 1:3-20
 - ก. งานที่ทิโมธีเผชิญ 1:3-11
 - ข. การกระตุ้นให้สัตย์ซื่อ 1:12-20
 1. การหนุนใจทางบวก 1:12-17
 2. การเตือนทางลบ 1:18-20
- III. คำแนะนำเกี่ยวกับชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่น 2:1-4:5
 - ก. ลำดับความสำคัญของการอธิษฐานเพื่อความรอดของผู้คน 2:1-7
 - ข. ความรับผิดชอบหลักของบรรดาผู้ชายและผู้หญิงในการพบปะตามโบสถ์ 2:8-15
 - ค. คุณสมบัติสำหรับผู้นำคริสตจักร 3:1-13
 1. คุณสมบัติสำหรับผู้ปกครองดูแล 3:1-7
 2. คุณสมบัติสำหรับมัคนายก 3:8-13
 - ง. ธรรมชาติของคริสตจักรท้องถิ่น 3:14-16
 - จ. ปัญหาของการเลิกเชื่อในคริสตจักร 4:1-5
- IV. คำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของคริสตจักรท้องถิ่น 4:6-5:25
 - ก. ชีวิตส่วนตัวและพันธกิจต่อสาธารณะของผู้นำ 4:6-16
 - ข. หลักการพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพ 5:1-2
 - ค. วิธีรับมือกับแม่ม่ายและผู้ปกครอง 5:3-25
 1. การจัดเตรียมสำหรับแม่ม่าย 5:3-16
 2. การลงวินัยและการเลือกผู้ปกครอง 5:17-25
- V. คำแนะนำสำหรับกลุ่มต่างๆ ภายในคริสตจักร 6:1-19

- ก. พกทาส 6:1-2
- ข. พกครูสอนเท็จ 6:3-10
- ค. บรรดาผู้ที่อุทิศตนต่อพระคริสต์ 6:11-16
- ง. คนมั่งมี 6:17-19

VI. การกำชับและการอวยพรที่สรุป 6:20-21

เนื้อหา

จดหมายฝากศิษยาภิบาลทั้งสามเล่ม (1 และ 2 ทิโมธีและ ทิตัส) กล่าวถึงหัวข้อเดียวกัน คือ ระเบียบของคริสตจักรท้องถิ่น เปาโลได้อธิบายถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักรสากลและพันธกิจของธรรมิกชนในพระกายของพระคริสต์ในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่านแล้ว ในจดหมายเหล่านั้น ท่านให้คำแนะนำบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตในคริสตจักรท้องถิ่น ตอนนี้ในจดหมายฝากศิษยาภิบาล ท่านอธิบายถึงการปฏิบัติการณ์ที่มีประสิทธิภาพของคริสตจักรท้องถิ่นในฐานะ *โลกขนาดเล็กมาก* ของคริสตจักรสากล “คริสตจักร” อ้างอิงถึงผู้คนในพันธสัญญาใหม่

หนึ่งทิโมธีกล่าวถึงลักษณะสองอย่างของหัวข้อระเบียบในคริสตจักรท้องถิ่นคือ ชีวิตของคริสตจักรและการเป็นผู้นำของคริสตจักร ในจดหมายฝากของท่านถึงทิตัส เปาโลให้รายละเอียดเพิ่มเติมในเรื่องการเป็นผู้นำของคริสตจักร ใน 2 ทิโมธี ท่านให้รายละเอียดในเรื่องชีวิตของคริสตจักร หนึ่งทิโมธีเป็นทั่วไปและเป็นรากฐานมากกว่า ทิตัสอธิบายถึงวิธีจัดตั้งคริสตจักรให้อยู่ในระเบียบ และ 2 ทิโมธีอธิบายถึงความรับผิดชอบส่วนตัวของผู้นำ

ใน 1 ทิโมธี เปาโลสอนว่าหน้าที่ของ “คริสตจักรท้องถิ่น” คือที่จะ *ป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าในโลก* ท่านสอนอีกว่า หน้าที่ของ “บรรดาผู้นำคริสตจักร” (ทิโมธีและบรรดาผู้ปกครองคริสตจักร) คือที่จะ *อธิบายความจริงของพระเจ้าในคริสตจักร* จุดประสงค์ที่คริสตจักรมีชีวิตอยู่คือ การป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าในโลก และจุดประสงค์ที่บรรดาผู้นำของคริสตจักรมีชีวิตอยู่คือ การอธิบายความจริงของพระเจ้าในคริสตจักร นี่เป็นถ้อยแถลง

สิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นอย่างเดียวกันที่เปาโลกล่าวใน [เอเฟซัส 4:11-12](#) เกี่ยวกับคริสตจักรสากล ชรรมิภษน จะต้องทำงานแห่งพันธกิจ และผู้คนที่ได้รับของประทาน (พวกอัครทูต พวกผู้เผยพระวจนะและอื่นๆ) จะต้องเตรียมชรรมิภษนเพื่องานของพวกเขา ใน 1 ทิโมธี เปาโลประยุกต์ใช้ความจริงอย่างเดียวกันกับคริสตจักรท้องถิ่น

ดังนั้น ในด้านหนึ่ง จุดประสงค์ของคริสตจักรคือ “ป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าต่อโลก” (3:14-16) ถ้อยคำหลักในเนื้อหาที่สำคัญนี้คือ “คริสตจักร” และ “ความล้าลึกแห่งความเชื่อ”

คริสตจักรท้องถิ่นเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าได้ออกแบบมาเพื่อสนับสนุนและสำแดงความจริงของพระองค์ ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นความสว่างในโลกที่มีด พระเจ้าได้เลือกเราที่จะให้ความสว่างของเราส่องท่ามกลางมนุษย์ ([มธ. 5:14-16](#)) คริสตจักรท้องถิ่นมีชีวิตอยู่เพื่อสนับสนุนและสำแดงความสว่างแห่งพยานของผู้เชื่อ ไม่ใช่แค่ส่วนตัว แต่โดยส่วนรวมอีกด้วย

โดยเนื้อแท้แล้ว “ความล้าลึกแห่งความเชื่อ” คือ *พระคริสต์* อย่างกว้างกว่านั้น มันคือความจริงที่คริสตจักรป่าวประกาศ ซึ่งมีศูนย์กลางที่ *พระคริสต์* นั่นคือ ข่าวประเสริฐ มันเป็นความล้าลึกที่ซึ่งเรารู้จักมัน โดยการสำแดงพิเศษเท่านั้น “ความเชื่อในศาสนา” หมายถึง ความศรัทธาในศาสนา คำนี้อธิบายถึงความเชื่อในพระคริสต์ที่ทำการออกมาในการดำเนินชีวิตประจำวัน คนหนึ่งพบความเชื่อในศาสนาได้ที่ไหน? เราเห็นมันในการสำแดงที่เห็นประจักษ์ในพระเยซูคริสต์ (3:16) ในข้อนี้ เปาโลสรุปสามระยะของพันธกิจของพระเยซูด้วยโคลงบทละสองบรรทัดทั้งสามของเพลงนมัสการสมัยโบราณ สิ่งเหล่านี้คือ ความขายน้าในอดีตของพระองค์ การป่าวประกาศในปัจจุบันของพระองค์ และการได้รับศักดิ์ศรีในอนาคตของพระองค์

ดังนั้นจุดประสงค์ของคริสตจักรท้องถิ่นคือที่จะ “ป่าวประกาศความเชื่อในศาสนา” คริสเตียนทำสิ่งนี้โดยการนำเสนอพระคริสต์ด้วยตัวของพวกเขาเองและโดยการสำแดงอุปนิสัยที่เหมือนพระเจ้าต่อโลกโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พยานทางเสียงสร้างบนพยานทางภาพ

ในอันดับที่สอง จุดประสงค์ของพวกผู้นำคริสตจักรคือที่จะอธิบายความจริงในคริสตจักร พวกผู้นำคริสตจักรทำสิ่งนี้โดยการสอน การกระตุ้นและแบบอย่าง การอธิบายความจริงไม่ใช่แค่การสื่อสาร (การสอน) ที่ถูกกล่าวหรือถูกเขียนขึ้นซึ่งติดตามมาด้วยความเข้าใจทางสติปัญญา มันเรียกร้องการหนุนใจและความรู้สึกไวต่อสภาพของผู้ฟัง (การกระตุ้น) อีกด้วย ผู้นำคริสตจักรเตรียมคนอื่นๆเพื่อจะสำแดงความจริงของพระเจ้า อย่างสำคัญที่สุดแล้วโดยการทำให้ความจริงเป็นตัวอย่างและอธิบายมันในชีวิตของเขาหรือของเธอ ความจริงต้องเป็นตัว

เป็นคนในครุสก่อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจมันอย่างถ่องแท้ได้ พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้เพื่อเราในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลาย เป็น ความสว่างของโลก” (การเน้นของผู้พิมพ์ [มธ. 5:14](#)) ไม่ใช่ “ท่านทั้งหลายป่าวประกาศความสว่างของโลก”

เปาโลถึงความหมายโดยนัยจากความจริงเหล่านี้ แรกสุด จงสังเกตความหมายโดยนัยบางอย่างเกี่ยวกับจุดประสงค์ของคริสตจักรท้องถิ่น

หนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงจุดประสงค์ของมัน คริสตจักรท้องถิ่นต้องระมัดระวังที่จะนำเสนอ *ข่าวประเสริฐที่ไม่ถูกเปลี่ยนแปลง* ต้องไม่มีการจัดจ้อยที่รายละเอียดซึ่งไม่สำคัญ ไม่มีการอ้างถึง “ความรู้ที่สูงกว่า” และไม่มีการบิดเบือนความจริง ในจดหมายฝากนี้ เปาโลเตือนทิโมธีถึงการคุกคามเหล่านี้ทั้งหมดที่มีต่อความบริสุทธิ์แห่งความจริงของพระเจ้า นักเทศน์และครุสสอนต้องใส่ใจ เราควรสร้างสรรค์ในการนำเสนอข่าวสาร แต่เราต้องไม่สร้างสรรค์ในเนื้อหาของข่าวสาร เราอยู่ในธุรกิจการส่ง ไม่ใช่ในธุรกิจการผลิต

ประการที่สอง *การนมัสการของ* คริสตจักรท้องถิ่น *ต้องไม่หยุดหย่อน* นี่เป็นประเด็นของเปาโลเมื่อท่านให้คำแนะนำเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของการอธิษฐานในชีวิตคริสตจักร (2:1-7)

ประการที่สาม คริสตจักรท้องถิ่นต้อง *พากเพียร* ในพันธกิจของคริสตจักร โดยปราศจาก *การล้มเลิก* ที่จะบรรลุสิ่งนี้ คริสตจักรต้องการผู้นำที่ดำเนินชีวิตในความจริงและปรนนิบัติและจงใจธรรมิกชนอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นความจำเป็นสำหรับผู้นำที่มีคุณสมบัติที่ชัดเจน (3:1-13) แบบอย่างส่วนตัวก็สำคัญเท่ากับการอธิบายที่โน้มน้าวใจ

จงสังเกตความหมายโดยนัยบางอย่างของความจริงที่เชื่อมโยงกับจุดประสงค์ของผู้นำคริสตจักร คือ ผู้ซึ่งจะต้องอธิบายความจริงของพระเจ้าแก่ธรรมิกชน สิ่งเหล่านี้ก็เป็นอย่างเดียวกันกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกชี้ประเด็นเพื่อคริสตจักรแล้ว แต่ก็จริงเกี่ยวกับผู้นำในระดับส่วนตัว

หนึ่ง ผู้นำต้อง *จงรักภักดี* ต่อความจริงอย่างสิ้นเชิง ผู้นำคริสตจักรต้อง “ประกาศพระวาจา!” (2 [ทธ. 4:2](#))

ประการที่สอง อุปนิสัยของผู้นำต่อคนอื่นๆต้อง *คงเส้นคงวา* เขาต้องมีการอุทิศตนที่ลึกซึ้งต่อการบรรลุจุดประสงค์ของเขาแห่งการเป็นแบบอย่างที่ดีเช่นเดียวกับต่อจุดประสงค์ของเขาแห่งการสื่อสารทางคำพูด

ประการที่สาม ในชีวิตส่วนตัวของเขา เขาต้อง *พากเพียร* เขาต้องยอมให้ความจริงของพระเจ้าที่จะนั่งในการตัดสินใจในชีวิตของเขาเรื่อยไป เขาต้องตอบสนองต่อความจริงเรื่อยไป เขาต้องประพฤติในความสอดคล้องกับ

ความจริงเรื่อยไปอีกด้วย ผู้คนที่ทำงานด้วยมือของพวกเขาบ่อยครั้งก็พัฒนาผิวหนังที่ด้านหน้าบนมือของพวกเขา ผู้คนที่ทำงานกับความจริงฝ่ายวิญญาณสามารถพัฒนาผิวหนังที่ด้านหน้าในใจของพวกเขาได้

โดยการประยุกต์ใช้นั้น ขอให้ข้าพเจ้าชี้ให้เห็นสามสิ่งที่คริสตจักรจะต้องเฝ้าระวัง และจากนั้นสามสิ่งที่ผู้นำคริสตจักรควรระวัง สิ่งเหล่านี้ก็คล้ายกันอย่างมาก

เปาโลเตือนในจดหมายฝากนี้ว่า คริสตจักรท้องถิ่นควรระวัง *หลักคำสอนเท็จ* โดยสิ่งนี้ข้าพเจ้าหมายถึงหลักคำสอนใดก็ตามที่เบี่ยงเบนจากคำสอนเนื้อแท้ของความเชื่อ สิ่งนี้จะทำให้พยานของคริสตจักรที่มีต่อโลกนี้อ่อนแอไป จงปกป้องหลักคำสอนแห่งคริสตจักรของคุณ ข้าพเจ้าประเสริฐเป็นหัวข้อหลักในพระธรรมนี้

ประการที่สอง คริสตจักรควรระวัง *ความล้มเหลวในการอธิษฐาน* สิ่งนี้จะขัดขวางทั้งพยานของคริสตจักรที่มีต่อโลกและการเติบโตของคริสตจักรเองในความเชื่อในศาสนา (เปรียบเทียบ [ยก. 4:2](#); [ยน. 15:5](#))

ประการที่สาม คริสตจักรควรระวังเกี่ยวกับ *การปกครองที่อ่อนแอ* โดยการปกครองที่อ่อนแอ ข้าพเจ้าหมายถึงการปกครองโดยพวกผู้ปกครองและมัครนายที่ขาดคุณลักษณะตามอย่างพระเจ้า บ่อยครั้งอย่างมากที่พวกผู้นำคริสตจักรได้รับการแต่งตั้งเพื่อเหตุผลอื่นๆ การดูแลคริสตจักรต้องบรรลุจุดประสงค์ต่างๆแห่งความจริงของพระเจ้าโดยผู้คนที่ดำเนินในความจริงของพระเจ้า คริสตจักรทั้งหลายไม่ควรแต่งตั้งพวกผู้ปกครองหรือมัครนายเร็วเกินไป หรือไม่ควรแต่งตั้งเลยถ้าพวกเขาไม่มีคุณสมบัติ ปัญหาในคริสตจักรเมืองเอสซัทที่เปาโลกล่าวถึงในจดหมายฝากนี้ดูเหมือนจะเป็นคำสอนเท็จโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเน้นความเฉพาะที่ไม่เหมาะสมโดยพวกผู้ปกครองของคริสตจักร

อันตรายต่างๆที่มีต่อผู้นำคริสตจักรก็สอดคล้องกับสิ่งเหล่านี้ ต้องไม่มีความล้มเหลวในหลักคำสอนของเขาหรือในหน้าที่ของเขาหรือในความขยันของเขา ถ้าเรารู้จักและตอบสนองต่อความจริงของพระเจ้า เราจะเป็นอิสระจากอิทธิพลเหล่านั้นที่จะขัดขวางเราจากการบรรลุพันธกิจของเรา

การสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิต ไม่ใช่ถึงขอบเขตที่ผู้คนเข้าใจมันและชื่นชมความสำคัญของมันเท่านั้น แต่ถึงขอบเขตที่ชีวิตของครูสอนอธิบายมันอีกด้วย พวกผู้นำสามารถถูกต้องและมีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ในวิธีแห่งการนำเสนอของพวกเขาได้ แต่ถ้าชีวิตของพวกเขาไม่สอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขากล่าว บรรดาผู้ที่ฟังจะปฏิเสธสิ่งที่พวกเขากล่าว จากนั้น การเทศนาของพวกเขาไม่เพียงแต่ไร้ประสิทธิภาพเท่านั้น แต่มันกลายมาเป็น *การหมิ่นประมาท* (เป็นการดูถูกต่อความเป็นบุคคลหรือเกียรติของพระเจ้า) อีกด้วย ชีวิตของนักเทศน์สามารถ

ส่งเสริมการเติบโตของคริสตจักรของเขามากเท่ากับทักษะการอภิบาลของเขา ผู้คนจะอดทนกับความบกพร่องหลายอย่างและเราทุกคนก็มีหลายอย่าง ถ้าพวกเขาสามารถมีแบบอย่างที่ดีของคริสเตียนที่จริงใจ พวกเขาสามารถมีประสิทธิภาพได้เพราะว่าพวกเขามีพระวาระของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้า[13]

อรรถาธิบาย

I. การทักทาย 1:1-2

เปาโลเริ่มต้นจดหมายที่เป็นส่วนตัวอย่างมากด้วยการทักทายที่เป็นธรรมเนียมเพื่อจะจัดตั้งน้ำเสียงสำหรับสิ่งที่ตามมา อย่างไรก็ตาม การทักทายเปิดเผยว่าสิ่งนี้ไม่ใช่แค่จดหมายส่วนตัว แต่มันเป็น *ทางการ* อีกด้วย เปาโลได้เขียนจดหมายฝากเก้าฉบับแก่คริสตจักรต่างๆ และจดหมายฝากสี่ฉบับแก่แต่ละบุคคล แม้ว่าท่านกล่าวจดหมายสี่ฉบับของท่านแก่แต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามสงสัยเลยว่าท่านตั้งใจว่าจดหมายเหล่านี้ควรถูกอ่านแก่คริสตจักรต่างๆอีกด้วย

“ส่วนเริ่มต้นและจบของจดหมายฝากศิษยาภิบาลก็หลากหลายมากจากเกณฑ์มาตรฐาน สิ่งนี้บ่งบอกถึงจุดจุดจ้อที่ได้คาดคะเนต่อลักษณะบางอย่างของความสัมพันธ์แบบผู้เขียนและผู้อ่าน”

[14]

1:1 อย่างตามปกติ ยกเว้นใน 1 และ 2 เธสะโลนิกา ฟิลิปปีและฟีเลโมนั้น เปาโลย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงสิทธิอำนาจของท่านในฐานะ “อัครทูต” ทีโมธีคงได้อ่านจดหมายนี้อย่างเปิดเผยในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส และคนอื่นๆคงได้อ่านจดหมายนี้ภายหลังในที่ประชุมอื่นๆเช่นกัน

เปาโลเขียนที่นี่ว่า *การทรงเรียก* ของท่านได้มายังท่าน “โดย (ตาม) คำสั่ง (หรือพระบัญชา) ของพระเจ้า” ไม่ใช่แค่โดย “น้ำพระทัย” ของพระองค์ ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เปาโลใช้บ่อยครั้งในการเชื่อมโยงนี้ เปาโลได้รับคำบัญชาของท่านในเมืองดามัสกัส (กจ. 9) คำที่หนักแน่นกว่านี้เป็นหนึ่งในข้อบ่งชี้ที่ว่าเปาโลเน้นถึงความสำคัญของความ پاکเพียรที่สัตย์ซื่อในการทรงเรียกของพระเจ้าในจดหมายฝากนี้ที่ท่านได้นั้นใน 2 ทีโมธีเช่นกัน

แนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่เป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” เป็นการเน้นที่เป็นคุณลักษณะในจดหมายฝากศิษยาภิบาล (2:3; 4:10; [ทต. 1:3](#); [2:10](#); [3:4](#); เปรียบเทียบ [สดด. 25:5](#); [27:1, 9](#); [ฮบภ. 3:18](#); [อสย. 12:2](#)) โดยทั่วไปแล้วพระคริสต์เป็น “ความหวังของเรา” ในแง่ที่ว่าเราได้ตั้งความหวังของเราไว้ *ในพระองค์* และอย่างเจาะจงแล้ว ในแง่ที่ว่าเราเฝ้าคอยการปรากฏของพระองค์เมื่อพระเจ้าจะทำให้ความรอดของเราสมบูรณ์ บางทีเปาโลอ้างอิงถึงลำดับของชื่อ “พระเยซูคริสต์” เนื่องจากความเป็นจริงที่ว่าความเป็นพระเจ้าและความเป็นเจ้านายของพระเยซูที่ถูกเน้นในลำดับชื่อนี้ที่อ้างอิงถึงพระองค์เป็น *พระเมสสิยาห์* ก็สำคัญอย่างมากต่อท่าน [\[15\]](#) เปาโลไม่ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของบุคคลต่างๆในพระภาคพระเจ้าที่มีต่อซึ่งกันและกันแต่ต่อผู้เชื่อ

“การระบุถึงพระเจ้าเป็น *พระผู้ช่วยให้รอด* ซึ่งผิดปกติในเปาโลก็อยู่ในความสอดคล้องกับการนำเสนอถึงพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม ([ลขบ. 32:15](#); [สดด. 24:5](#); [27:1](#); [อสย. 12:2](#); [17:10](#)) มันอธิบายถึงพระเจ้าผู้ได้ช่วยกู้ประชากรของพระองค์จากการเป็นทาสของพวกเขาในอียิปต์และหลายครั้งหลังจากนั้นในฐานะผู้ริเริ่มและผู้ให้กำเนิดความรอดแน่นอนว่า ในพันธสัญญาใหม่พระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดเป็นผู้ริเริ่มแผนการของการช่วยกู้ทางพระคริสต์” [\[16\]](#)

ความรอดของเรานั้น *มั่นคง* เพราะว่า “พระเจ้า” เป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของเรา”

1:2 ชื่อ “ทิโมธี” มาจากคำกรีกสองคำคือ *ทิมาน* (“เกียรติ”) และ *เธออส* (“พระเจ้า”) และหมายถึง “ผู้ที่ให้เกียรติแด่พระเจ้า” เปาโลอาจได้นำทิโมธีมาสู่ความเชื่อในพระคริสต์อย่างเป็นทางการหรือทิโมธีอาจได้เป็น “บุตรในความเชื่อ” ของเปาโลในแง่ที่ว่าท่านเป็นผู้ที่อยู่ในอุปถัมภ์ของเปาโล (เปรียบเทียบ [ภจ. 14:6](#); [16:1](#)) นี่เป็นการอ้างอิงอันแรกของการอ้างอิงถึงความเชื่อ(คำกรีก *พิสติส*) 19 ครั้งใน 1 ทิโมธี มันเป็นคำไขในจดหมายฝากนี้

เปาโลเพิ่ม “ความเมตตา” กับการอวยพรที่เป็นธรรมเนียมของท่านเกี่ยวกับ “พระคุณและสันติสุข” ทั้งที่นี้และใน 2 ทิโมธี (เปรียบเทียบ [2 ยน. 3](#)) บางทีท่านทำอย่างนั้นเพราะว่าการอวยพรแบบชาวฮิว “ความเมตตาและสันติสุข” เป็นการอวยพรที่เปาโลสามารถแบ่งปันกับบุตรในความเชื่อที่เป็นลูกครึ่งฮิวของท่านได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น [\[17\]](#) อย่างไรก็ตาม “ความเมตตา”

ข้าแต่ือนเรอีกว่า เราต้องการให้พระเจ้ายับยั้งสิ่งที่เราสมควรได้รับนั่นคือ การตีสอนที่รุนแรงไว้จากเรา สามคำเหล่านี้สรุปพระพรทั้งหมดของคริสเตียน

“มันเป็นธรรมชาติมากขึ้นอย่างมากที่จะคิดว่าความหวังโยที่กระตือรือร้นของอัครทูตชราที่มีต่อสหายหนุ่มของท่านในตำแหน่งที่ลำบากของเขาได้นำท่านที่จะสอดใส่คำอธิษฐานที่เพิ่มเติมสำหรับความเมตตาอย่างที่ปลั่งขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้ถูกขยายของท่านเองถึงความเมตตาของพระเจ้า”[\[18\]](#)

“ดังนั้นด้วยสามคำเหล่านี้ เปาโลก็ทักทายทิโมธีและคริสตจักรคือ *คาริส* [พระคุณ] ซึ่งเป็นการยกโทษและการทำให้สามารถเรื่อยไปของพระเจ้า *เอลลอก* [ความเมตตา] ซึ่งเป็นความเห็นอกเห็นใจและความหวังโยของพระเจ้า *เอเรเน* [สันติสุข] ซึ่งเป็นความสงบสุขและเสถียรภาพของพระเจ้าภายในและท่ามกลางพวกเขาในฐานะแต่ละบุคคลและในฐานะชุมชนที่เป็นคริสเตียน”
[\[19\]](#)

ความสัมพันธ์สองอย่างกับพระเจ้าที่เปาโลอ้างอิงถึงในฐานะ “พระบิดา” และ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของเราก็น่าสำคัญอย่างยิ่งในจดหมายนี้ ทิโมธีมีแนวโน้มที่จะกลัว ดังนั้นการย้ำเตือนที่ว่าพระเจ้าเป็น *พระบิดาของเรา* คงได้หนุนใจท่าน อย่างไรก็ตาม เปาโลขจัดความเป็นไปได้ของการอนุญาตซึ่งได้บ่งบอกโดย “พระบิดา” ด้วยการใส่ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ทิโมธีจำเป็นต้องจดจำไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เรียกให้ท่านที่จะรับใช้พระเจ้าผู้ซึ่งรักท่านในฐานะ “พระบิดา” กระนั้นก็สมควรได้รับการเชื่อฟังที่สมบูรณ์ในฐานะ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของท่าน เราแบ่งปันความจำเป็นของทิโมธี

“พระเจ้าถูกอ้างอิงว่าเป็นพระบิดาในพันธสัญญาเดิมแก่สืบทอดครั้งเท่านั้น ที่มันปรากฏ มันก็ถูกใช้เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลหรือกษัตริย์ของอิสราเอลพระเจ้าไม่เคยถูกเรียกว่าเป็นพระบิดาของแต่ละบุคคลหรือมนุษย์โดยทั่วไป (แม้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ โศดเคี้ยวปรากฏในพระวิหารหลังที่สองของลัทธิยิว, [ลึร์ค 51:10](#)) ในพันธสัญญาใหม่นั้น การอ้างอิงจำนวนมากถึงพระเจ้าในฐานะพระบิดาสามารถพบได้”[\[20\]](#)

II. การกิจของทิโมธีในเมืองเอเฟซัส 1:3-20

ในบทที่ 1 เปาโลกำชับทิโมธีให้สตัยชื่อต่องานที่เปาโลได้มอบหมายแก่ท่านในเมืองเอเฟซัส ท่านเริ่มต้นด้วยการย้ำเตือนทิโมธีถึงสิ่งทำงานนั้นเป็น และวิธีที่ท่านควรดำเนินการหน้าที่หลักของท่าน จากนั้นท่านกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะสตัยชื่อ ท่านย้ำเตือนผู้ที่อยู่ในอุปถัมภ์หนุ่มของท่านถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตและเตือนท่านถึงอันตรายของการกระทำที่ตรงกันข้ามกับจิตสำนึกที่ไวต่อความรู้สึกฝ่ายวิญญาณของท่านเอง

“การขาดไปของ... [การขอบคุณ] ที่นี้ก็สนับสนุนการสังเกต... ว่า 1 ทิโมธีนั้นก็เพื่อเห็นแก่คริสตจักรเท่ากับทิโมธีเองหรือมากกว่า สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรไม่ให้เหตุผลสำหรับการขอบคุณ”^[21]

ลักษณะนี้เป็นลักษณะสำคัญของพระธรรมกาลาเทียและทิตัสเช่นกัน

ก. งานที่ทิโมธีเผชิญ 1:3-11

เปาโลเขียนถ้อยคำเริ่มต้นเหล่านี้เพื่อย้ำเตือนให้ทิโมธีที่จะแก้ไขพวกครูสอนในคริสตจักรเมืองเอเฟซัสผู้ซึ่งจัดจ่อในรายละเอียดที่ไม่สำคัญในการสอนพระคัมภีร์ของพวกเขา ในการทำอย่างนั้น ท่านย้ำเตือนทิโมธีถึงความรับผิดชอบของเขาเองในฐานะผู้สื่อสารความจริงของพระเจ้า

“ที่ว่าบางทีพวกครูสอนเท็จเป็น... พวกผู้ปกครอง [ของคริสตจักรที่อยู่บ้านในเมืองเอเฟซัส] ก็ได้รับการสนับสนุนโดยหลายประเด็นจาก 1 ทิโมธีคือ การที่กักเอาของพวกเขามาถึงการเป็น ‘ครูสอนธรรมบัญญัติ’ (ข้อ 7) ความรับผิดชอบของพวกผู้ปกครอง (5:17; เปรียบเทียบ 3:2); ความเป็นจริงที่ว่าสองคนถูกเอ่ยถึงและถูกไล่ออกไปโดยเปาโล (1:19-20) ไม่ใช่โดยคริสตจักร อย่างเช่นใน [2 เธสะโลนิกา 3:14](#) และ [1 โครินธ์ 5:1-5](#); และความห่วงใยที่ถูกกล่าวซ้ำเกี่ยวกับพวกผู้ปกครองในจดหมายนี้ทั้งเกี่ยวกับคุณสมบัติของพวกเขาด้วยการไม่อ้างอิงถึงหน้าที่ใน 3:1-7 และการลงวินัยและการแทนที่ที่ชัดเจนของพวกเขาใน 5:19-25”^[22]

1:3-4 การเคลื่อนที่ต่างๆทางภูมิศาสตร์ของเปาโลซึ่งท่านอ้างอิงถึงที่นี้บางทีได้เกิดขึ้นระหว่างการถูกจำคุกในกรุงโรมครั้งแรกของท่านและการเขียนจดหมายฝากนี้ เราไม่สามารถใส่สิ่งเหล่านั้นเข้าในการลำดับวันเดือนปีของพระธรรมกิจการได้ พระธรรมกิจการสรุปด้วยการถูกจำคุกใน

กรุงโรมครั้งแรกของเปาโล อัครทูตนี้ได้ละทิโมธีไว้ในเมืองเอเฟซัสเพื่อจุดประสงค์โดยทั่วไปของการทำการในฐานะตัวแทนพิเศษของท่าน ในสิทธิอำนาจของท่านนั้น ท่านได้อยู่ภายใต้เปาโล แต่อยู่เหนือ พวกผู้ปกครองของคริสตจักร[23] ในฐานะเช่นนั้น ทิโมธีครอบครองตำแหน่งที่พิเศษต่อระยะเวลาของอัครทูตแห่งประวัติศาสตร์คริสตจักร ตัวอย่างเริ่มแรกมากที่สุดของผู้ปกครองคนเดียวเท่านั้น (บาทหลวง พระบาทหลวง) ที่อยู่ในการควบคุมคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งก็ปรากฏในช่วงกลางของศตวรรษที่สอง ก่อนหน้านั้น พยานของบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่และบรรพบุรุษคริสตจักรเริ่มแรกก็คือว่าโดยพื้นฐานแล้วคริสตจักรท้องถิ่นต่างๆมีมากกว่าผู้ปกครองคนเดียว[24]

“เปาโลกล่าวซ้ำในการเขียนถึงสิ่งที่ท่านได้กล่าวเป็นโครงร่างสำหรับทิโมธี เพื่อว่าทิโมธีจะมีมันเป็นทางการและท่านจะนำเสนอมันในฐานะหลักฐานที่ได้ถูกเขียนขึ้นต่อบรรดาผู้ที่ต่อต้านกิจกรรมต่างๆของทิโมธี...”[25]

ความคิดพลาด ของ “บางคน” ผู้ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งการวิจารณ์ของเปาโลดูเหมือนจะอยู่ใน การเน้นของพวกเขาอย่างมากว่าในเนื้อหาของพวกเขา “หลักคำสอนแปลกๆ” (คำกรีก *เฮเทอโรโดคัสคาเลอิน*) เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปที่เปรียบเทียบการสอนแบบนิยายกับสิ่งที่เสริมสร้าง มันยังบ่งบอกอีกว่ามาตรฐานอันเป็นที่รู้จักของหลักคำสอนแบบคริสเตียนได้มีขึ้นเมื่อเปาโลได้เขียน

“ในคำสอนที่ [แปลก] นี้ บางคนเห็นถึงอิทธิพลของปรัชญาแบบนอสติกของ ชาวต่างชาติพร้อมกับมุมมองต่างๆที่คาดเดาของความเชื่อถือและการปฏิบัติ ทางศาสนา องค์ประกอบต่างๆที่เป็นแบบนอสติกที่กำลังเริ่มเช่นนั้นก็เวียน ไปในแคว้นเอเชียระหว่างครึ่งหลังของศตวรรษแรกและอาจได้ปรากฏที่นี่ แต่ที่ว่าคำสอนเท็จที่ถูกโจมตีในจดหมายฝากศิษยาภิบาลได้กลายมาเป็นแบบ นอสติกในคุณลักษณะแล้วนั้นก็เป็นที่สงสัย คุณลักษณะแบบชาวยิวเกี่ยวกับ คำสอนซึ่งถูกปฏิเสธที่นี่ก็ชัดเจน”[26]

กล่าวโดยเฉพา ดูเหมือนว่าครูสอนเหล่านี้เน้นถึงเรื่องราวนอกเหนือพระคัมภีร์ที่ได้กลายมา เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมของลัทธิยิวที่ออกมาจากลำดับวงศ์ตระกูลต่างๆของพันธสัญญา เดิม (เปรียบเทียบ 4:7; 2 ทธ. 4:4; ทต. 1:14; 3:9) เป็นที่ชัดเจนว่า “เทพนิยายต่างๆ” และ “ลำดับ

วงศ์ตระกูลที่ไม่รู้จักสิ้น” อธิบายถึงลักษณะสองอย่างของความผิดปกติเดียวไม่ใช่ปัญหาที่แยกกันสองอย่างคือ “เรื่องราวต่างๆที่เป็นตำนานเกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูลต่างๆ” [27] เทพนิยายต่างๆบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำก็เป็นตัวอย่างของความบังเอิญที่สนองหูที่คั่นนี้ แม้ว่าเทพนิยายต่างๆที่เจาะจงเหล่านี้ไม่ได้เป็นหัวข้อของพวกครูสอนเท็จที่เจาะจงเหล่านี้หนึ่งในสิ่งเหล่านี้ก็คือ เมื่อพระเยซูทรงเป็นเด็ก พระองค์ได้สร้างนกจากดินเหนียวจากนั้นได้เป่าลมเหนือมันหลังจากนั้นมันมีชีวิตและได้บินไป เทพนิยายนี้ปรากฏในคัมภีร์กรออ่านซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นหลายศตวรรษหลังจากจดหมายฝากนี้

“รายชื่อของชื่อต่างๆที่ไม่มีสิ่งยืนยันในลำดับวงศ์ตระกูลต่างๆในพันธสัญญาเดิมได้ถูกขยายอย่างง่าย ๆ ไปสู่ประวัติศาสตร์ต่างๆที่แต่งขึ้นมา ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะอธิบายถึงการจัดการของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์และตัวอย่างยังคงถูกรักษาไว้แก่เราในหนังสือที่เปิดเผยแห่งจูบิลี ที่จริง การปฏิบัตินั้นธรรมดาอย่างมากจนคำว่า ‘ลำดับวงศ์ตระกูล’ บ่อยครั้งถูกใช้ในแง่ของประวัติศาสตร์ที่ไม่จริง และนี่ดูเหมือนจะเป็นความหมายของมันในข้อปัจจุบันนี้”[28]

เปาโลเตือนว่า การเน้นประเภทนี้ก่อให้เกิดคำถามต่างๆ (“การคาดเดา”) เพราะว่ามันไม่มีคำตอบที่แท้จริง แทนที่จะส่งเสริมการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [อฟ. 4:11-16](#)) ตามที่รายงานไว้ ยอห์น บันยันได้กล่าวว่า “บางคนรักเนื้อ บางคนรักที่จะหิบบกระดู”[29] การเติบโตเป็นเป้าหมายของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน และมันเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติแห่ง “ความเชื่อ” ของเรา (เปรียบเทียบ [รม. 1:17](#))

ตัวอย่างต่างๆของความผิดพลาดที่คล้ายกันในคำสอนทุกวันนี้คงจะเป็น การเน้นเกินไปที่การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและสัญลักษณ์ วิชาตัวเลขหรือรายละเอียดของการตีความหมายพร้อมกับความลึกลับที่จะเน้นถึงประเด็นของเนื้อหาที่ถูกอธิบาย ความลึกลับนี้ที่จะเน้นสิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์เน้นและที่จะเน้นสิ่งอื่นดูเหมือนจะเป็นหัวใจของปัญหาที่เปาโลกล่าวถึงที่นี่[30]

“โดยส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้ายึดถือความคิดเห็นที่ว่าหนึ่งในสาเหตุของความอ่อนแอในคริสตจักรต่างๆในทุกวันนี้คือ การหายไปโดยแท้จริงของคำสอนที่มีหลัก มั่นคง เป็นตามพระคัมภีร์และอธิบายจากธรรมาสน์ของเรา และการ

กลับคืนที่แพร่หลายสู่การปฏิบัติที่น่าปรารถนานั้นก็จำเป็นต่อการเสริมสร้างที่
แข็งแกร่งเกี่ยวกับสมาชิกของเราในความเชื่อ”[31]

1:5

เป้าหมาย *สูงสุด* ของครูสอนพระคัมภีร์ไม่ควรเป็นการก่อให้เกิดการโต้แย้งและการโต้เถียง
มันควรจะเพาะปลูกชีวิตของนักเรียนของเขาหรือของเธอเพื่อว่าเขาจะสำแดง “ความรัก”
ในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา *ความรัก* นี้ควรพลุ่งมาจาก “ใจที่บริสุทธิ์” “มโน
ธรรม (ที่ดี)” ไร้ความอับอาย และการวางใจแท้ (“ความเชื่อที่จริงใจ”) ในพระเจ้า ความเชื่อ
และความรักบ่อยครั้งปรากฏเชื่อมโยงกันในจดหมายฝากศิษยาภิบาล (เปรียบเทียบ 1:14; 2:15;
4:12; 6:11; [2 ทธ. 1:13](#); [2:22](#); [3:10](#); [ทต. 2:2](#))

“สำหรับเปาโลและวัฒนธรรมเมดิเตอร์เรเนียนสมัยโบราณโดยทั่วไปนั้น
มโนธรรม เป็นการตัดสินภายในถึงการกระทำของบุคคลหนึ่งโดยกลุ่มของ
บุคคลนั้น คือ ‘ความเจ็บปวดที่คนหนึ่งรู้สึกเพราะว่าคนอื่นๆถือว่าการกระทำ
ของเขาไม่เหมาะสมและน่าอับยศ’ (มอลิน่า 1981:70) เกียรติและความอับ-
อาย ไม่ใช่ความรู้สึกผิดเป็นอารมณ์ที่ปฏิบัติกร ดังนั้นผู้อ่านของเปาโลจะ
รับรู้วามโนธรรมเป็นการส่งสัญญาณภายในที่ประเมินความถูกต้องหรือ
ความผิดของอุปนิสัย (อดีต ปัจจุบันหรืออนาคต) ในฐานะสมาชิกของกลุ่ม ใน
อีกด้านหนึ่ง เราเห็นว่ามโนธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับความถูกต้องและความผิด
บนพื้นฐานของแต่ละคน ไม่จำเป็นที่จะคำนึงถึงสิ่งที่คนอื่นๆคิดและคาดหวัง
เกี่ยวกับเรา”[32]

“ดังนั้นมโนธรรมที่ดีไม่ใช่สิ่งใดแต่เป็นความสัจสุจริตภายในแห่งใจ”[33]

“อย่างที่เราเข้าใจ มีการกล่าวไว้อย่างถูกต้องว่าแนวคิดของมโนธรรมไม่เป็น
ที่รู้จักต่อลัทธิต่างชาติ ความถูกต้องที่สมบูรณ์ไม่มี อำนาจนั้นถูกต้อง”[34]

เราต้องเข้าหาการเผชิญหน้าอย่างระมัดระวัง (เปรียบเทียบ [กท. 6:1](#)) แรงจูงใจของเรานั้นเพื่อ
ช่วยเหลือหรือทำร้ายบุคคลอื่น? ท่าทีของเรามีความรัก และสิ่งนี้มาทางการสื่อสารที่ไม่ใช่
คำพูดเช่นเดียวกับการสื่อสารที่ใช้คำพูดของเราไหม? การเผชิญหน้าที่มีความรักแสดงออกถึง
การเอาใจใส่และการนับถือสำหรับบุคคลอื่น มันสื่อสารว่าเราต้องการให้คนอื่นนับถือเราและ

เข้าใจว่าเรารู้สึกอย่างไร เวลา สถานที่และบริบททั้งหมดนี้ก็สำคัญอย่างมากในการเผชิญหน้า เราต้องมีความรู้สึกไวต่อความกดดันอื่นๆที่อยู่ในบุคคลอื่น เราควรให้การช่วยเหลือเช่นกัน ด้วยการเปิดที่จะยอมรับการเผชิญหน้าจากบุคคลอื่นอีกด้วย

1:6-7

“ธรรมบัญญัติ” เป็น กฎหมายของโมเสส แต่เป็นพระคัมภีร์ของสมัยของเปาโลอีกด้วยซึ่งเป็น พันธสัญญาเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่เป็นกฎหมายของมัน บางทีเปาโลไม่ได้หมายถึงว่า พวกครูที่ผิดพลาดเหล่านี้ได้ล้มเหลวที่จะเข้าใจจดหมายแห่งเนื้อหาของพวกเขา แม้ว่านี่อาจเป็นจริงเกี่ยวกับพวกเขาบางคน บางทีท่านได้หมายถึงว่า พวกเขา “ไม่ได้เข้าใจ” สิ่งที่พวกเขา “กล่าว” อย่างแท้จริง และหรือ *ไม่ได้กล่าว* โดยการเน้นของพวกเขา พวกเขาได้พลาดประเด็น ของธรรมบัญญัติ

ดูเหมือนว่า “ความสนใจหลักของพวกเขาจะเป็นการแข่งขันการอธิบายของ รับบีร่วมสมัยแทนที่จะเป็นการอธิบายข่าวประเสริฐ”[\[35\]](#)

“... การอธิบายของเปาโลถึง ‘ความมั่นใจ’ ของพวกเขาในบริบทนี้บ่งบอกถึง ความคือดิ่ง ซึ่งเป็นการปฏิเสธที่จะถูกปฏิเสธ เราอาจกล่าวว่าพวกเขาหัวรั้น (พร้อมกับการอ้างถึงสิทธิอำนาจ) ซึ่งเปาโลเห็นว่าเป็นอย่างนั้นด้วยการเหน็บ- แแนมเนื่องจากว่าพวกเขาไม่มีความเข้าใจแท้จริงเกี่ยวกับเรื่องราวที่พวกเขา สอน”[\[36\]](#)

“‘การเลิกเชื่อ’ นี้ในส่วน of ทั้งพวกผู้ปกครองที่ผิดพลาดและบรรดาผู้ติดตาม ของพวกเขาเป็นความเร่งด่วนมากของ 1 ทิโมธี”[\[37\]](#)

พวกครูสอนที่เปาโลได้เตือนถึงในเมืองโคโลสีในพระธรรมโคโลสีได้ส่งเสริมความเห็นนอก รัตที่รุนแรง แต่พวกครูสอนที่ท่านได้เตือนถึงในเมืองเอเฟซัสในพระธรรม 1 ทิโมธีได้จัดจ้อใน รายละเอียดที่ไม่สำคัญ เราเช่นกันจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการขี้อายไม่สำหรับเด็กเล่น การเน้นที่ สัตว์ และคำสอนที่พิเศษ ตรงกันข้าม เราควรทำให้แน่ใจว่าเราให้อาหารที่สมดุลแห่ง พระวาจาทั้งสี่ของพระเจ้า ([2 ทธ. 4:2](#)) แก่บุคคลที่เราสอน เราจำเป็นต้องเน้นถึงความหมาย แท้จริงของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ แทนที่จะดึงบางสิ่งออกมาจากที่นั่นซึ่งไม่ได้อยู่ที่นั่น ผู้นำ

บางคนได้ใช้พระคัมภีร์เป็นแค่กระดานเต็งเพื่อจะเข้าสู่อคติ ความเชื่อมั่นและความสนใจส่วนตัวและทำให้สิ่งเหล่านี้ถูกต้องสมควร บางคนได้อ้างว่าเห็นการอ้างอิงต่างๆถึงหลักคำสอนหรือหัวข้ออันโปรดของพวกเขานในพระคัมภีร์ทุกๆตอนโดยแท้จริง

1:8-11

ธรรมเนียมปฏิบัติ (คำกรีก *โนมอส*) นั้นเป็นประโยชน์ (“ดี”) ถ้านุคคลหนึ่งใช้มันอย่างเหมาะสมหรืออย่างถูกต้องตามความตั้งใจดั้งเดิมของมัน (“อย่างถูกต้องกฎหมาย” คำกรีก *โนมิมอส* ซึ่งเป็นการเล่นคำ)

“ที่นี่ ‘ความดี’ ของมันเชื่อมโยงกับการที่มันถูกใช้ที่เหมาะสม นั่นคือ ถูกปฏิบัติต่อคั่งเช่นกฎหมาย (ได้ตั้งใจไว้เพื่อพวกที่ไม่ยึดถือบัญญัติ, ข้อ 9) และไม่ถูกใช้ ‘อย่างผิดกฎหมาย’ ในฐานะแหล่งสำหรับเทศนิยายต่างๆและลำดับวงศ์ตระกูลที่ไม่รู้จักสิ้น หรือสำหรับการปฏิบัติแบบสันโดษ”[\[38\]](#)

“ดังนั้นเปาโลกำลังกล่าวว่า ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ถูกให้มาเพื่อจะประยุกต์ใช้ในแนวทางที่ลึกลับบางอย่างกับผู้ที่เป็นผู้ ‘ชอบธรรม’ แล้ว นั่นคือ บรรดาผู้ที่ได้แสวงหาที่จะทำตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว ตรงกันข้าม มันถูกให้มาเพื่อจะจัดการกับผู้คนที่ละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของมันอย่างเจาะจงและที่จะเตือนพวกเขาถึงบาปที่เจาะจงต่างๆของพวกเขา (อย่างที่รายชื่อในข้อ 9x-10 กล่าวถึง)”

[\[39\]](#)

เปาโลเรียบเรียงคำแสดงลักษณะหกประการแรกเป็นคู่ (ข้อ 9ก) สำหรับ “รายชื่อความชั่วร้าย” อื่นๆของเปาโล จงดู [6:4-5](#); [โรม 1:29-31](#); [6:9-10](#); [13:13](#); [1 โครินธ์ 5:10-11](#); [6:9-10](#); [2 โครินธ์ 6:9-10](#); [12:20](#); [กาลาเทีย 5:19-21](#); [เอเฟซัส 4:31](#); [5:3-5](#); [โคโลสี 3:5](#) และ [8](#); [ทิตัส 3:3](#); และ [2 ทิโมธี 3:2-5](#) ทำที่ที่น่าในแต่ละคู่ก็นำหน้าการกระทำที่เป็นผลลัพธ์ มีความสับสนในคู่เหมือนสามคู่เหล่านี้จากการไม่ยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติโดยทั่วไปมากกว่าไปยังการไม่ยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติอย่างเจาะจงมากขึ้น สองคำแรกเป็นการแนะนำ

“ในแต่ละกรณี รูปแบบต่างๆที่สุดขีดของความบาปถูกเลือกเพื่อจะเน้นถึงพลังของความชั่วร้ายในโลกต่างชาติและความจำเป็นแท้จริงของธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ยินถึงข่าวประเสริฐ: เปรียบเทียบ [รม. 1:21-32](#)”^[40]

พวกที่ไม่เชื่อฟัง

คน “ไร้กฎหมาย” ปฏิเสธที่จะตระหนักถึงกฎหมาย
คน “กบฏ” ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังกฎหมาย

บาปต่างๆดังต่อไปนี้เป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติประการที่หนึ่งถึงสาม คือ บาปต่างๆที่มีต่อพระเจ้าเองโดยเฉพาะ

พวกที่ไม่เคารพ

บรรดาชายและหญิงที่ “อธรรม” ไม่มีการนับถือพระเจ้า
“คนบาป” ดำเนินชีวิตในการต่อต้านพระเจ้า

พวกที่ไม่บริสุทธิ์

คน “ไม่บริสุทธิ์” คือบรรดาผู้ที่ชีวิตของพวกเขาไม่บริสุทธิ์
บุคคลที่ “คูหมีน” ปฏิบัติต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆดังเช่นสิ่งธรรมดา

กลุ่มที่สองของผู้ทำผิด (ข้อ 9ข-10ก) จัดเตรียมตัวอย่างของแต่ละบุคคลที่ละเมิดพระบัญญัติประการที่ห้าถึงเก้าของพระบัญญัติสิบประการ พวกเขาเป็นคนบาปที่ตั้งแกล้วต่อต้านสังคม

พวกที่รุนแรง

“พวกที่ตีพ่อและพวกที่ตีแม่” เป็นการแปลที่ดีกว่า “บรรดาผู้ที่ฆ่าพ่อหรือแม่ของพวกเขา”^[41] ผู้คนเช่นนั้นไม่มีการนับถือหรือความรักใคร่สำหรับพ่อแม่ของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ [อพย. 20:12](#); [ฉธบ. 5:16](#); พระบัญญัติประการที่ห้า)
“พวกฆ่าคน” ฆ่าผู้คนอย่างจงใจ (เปรียบเทียบ [อพย. 20:13](#); [ฉธบ. 5:17](#); พระบัญญัติประการที่หก)

พวกที่ไร้ศีลธรรม

“ชายที่ไร้ศีลธรรม” จัดการกับผู้คนแห่งเพศตรงข้ามอย่างบิดเบือน [อพย. 20:14](#) ; [ฉธบ. 5:18](#); พระบัญญัติประการที่เจ็ด)

“พวกกรักร่วมเพศ” ถ่วงละเมิดผู้คนแห่งเพศของพวกเขาเอง (พระบัญญัติประการที่เจ็ด)
[\[42\]](#)

พวกที่หลอกลวง

“พวกโจรลักพาตัว” ขโมยและขายคนอื่น (เปรียบเทียบ [อพย. 20:15](#); [ฉธบ. 5:19](#); พระบัญญัติประการที่แปด)

“พวกโกหกและพวกพยานเท็จ” เป็นพยานเท็จ (เปรียบเทียบ [อพย. 20:16](#); [ฉธบ. 5:20](#); พระบัญญัติประการที่เก้า)

“อย่างไร้ไปได้มากที่สุดนั้นรายการนี้เป็นการสะท้อนที่มีสติถึงธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสในฐานะกฎหมายและแสดงถึงประเภทต่างๆของบาปซึ่งกฎหมายนั้นถูกให้มาเพื่อห้ามไว้”[\[43\]](#)

เปาโลสรุปรายการของท่าน (ข้อ 10ข-11) ด้วยประเภทโดยทั่วไปของสิ่งใดก็ตามที่ตรงกันข้ามไม่ใช่กับธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสเท่านั้น แต่กับข่าวประเสริฐที่ใหญ่กว่าซึ่งเปาโลประกาศ (“อะไรต่อมิอะไรที่ขัดกับคำสอนที่ถูกต้อง”) ข่าวประเสริฐนั้นล้อมรอบพันธสัญญาเดิม “คำสอนที่ถูกต้อง” ไม่ได้อธิบายถึงคำสอนที่ถูกต้องหรือแก่นยาเท่านั้น แต่อธิบายถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์และสมบูรณ์อีกด้วย[\[44\]](#) บางทีเปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงการละเมิดพระบัญญัติประการที่สี่ เพราะว่ามันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของบัญญัติทางศีลธรรมของพันธสัญญาใหม่ บางทีท่านไม่ได้อ้างอิงถึงการละเมิดพระบัญญัติประการที่สิบ ไม่ว่าท่านกล่าวถึงเรื่องนั้นในภายหลัง (เปรียบเทียบ 6:9-10) หรือการละเมิดพระบัญญัตินั้นไม่เด่นชัด

“คำสอนที่ดีนำไปสู่อุปนิสัยแบบคริสเตียนที่เหมาะสม ความรักและการทำงานที่ดี คำสอนที่ไม่ดีของพวกนอกรีตนำไปสู่ความขัดแย้ง การโอ้อวด การละเมิด และการต่อสู้ (6:4)”[\[45\]](#)

“พวกมิชชันนารีของลัทธิหนึ่งที่เจาะจงกล่าวว่าพระคัมภีร์ของพวกเขามีสิทธิอำนาจเพราะว่ามาจากพระเจ้า พวกผู้ปกครองของลัทธินั้นตามปกติยืนยันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะ ‘เคลื่อนไปในใจ’ เพื่อยืนยันความจริงของคำสอนของพวกเขา แต่เมื่อหลักคำสอนของพวกเขามาไม่ผ่านการทดสอบที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงมากกว่าซึ่งประยุกต์ใช้โดยพวกบรรพบุรุษคริสตจักร การที่คนหนึ่ง ‘รู้สึก’ อย่างไม่เกี่ยวกับคำสอนของพวกเขานั้นมันสำคัญอะไร? การอ้างสิทธิแย้งเช่นนั้นต่อสิทธิอำนาจก็ผิดอย่างชัดเจน”[\[46\]](#)

“มันจะชัดเจนจากการอ่านที่ระมัดระวังใดๆว่าความเป็นห่วงนี้ที่มีต่อข่าวประเสริฐเป็นพลังขับเคลื่อนที่อยู่เบื้องหลังจดหมายฝากศิษยาภิบาล”[\[47\]](#)

ประเด็นต่างๆของเปาโลในส่วนนี้ก็เป็นดังต่อไปนี้คือ เมื่อบุคคลหนึ่งสอนพระคัมภีร์ เขาหรือเธอควรแยกแยะระหว่างการคาดเดาที่ไปไกลกว่าสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยกับคำสอนของพระวาทะของพระเจ้า (วิธี, ข้อ 4) ประการที่สอง ความรักเพื่อคนอื่นควรเป็นหลัก (แรงจูงใจ, ข้อ 5) ไม่ใช่ความปรารถนาที่จะยกย่องตนเอง ประการที่สาม ครูสอนควรนำเสนอส่วนของพระคัมภีร์ ในขณะที่เดียวกันก็พิจารณาจุดประสงค์ที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้ (ความหมาย, ข้อ 8-10) ความรู้เกี่ยวกับ *จดหมาย* ไม่เพียงพอ ครูสอนควรสื่อสาร *วิญญาณ* ของผู้ประพันธ์ที่เป็นพระเจ้าอีกด้วย

ข. การกระตุ้นให้สัตย์ซื่อ 1:12-20

เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่จะทำให้คำแนะนำของท่านสมดุลโดยการให้การหนุนใจเชิงบวกและการเตือนเชิงลบแก่ทิโมธีเพื่อว่าเขาจะจัดการกับพวกครูสอนเท็จอย่างมีประสิทธิภาพได้

1. การหนุนใจทางบวก 1:12-17

เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการเปลี่ยนแปลง (เสริมกำลัง นั่นคือ การเปลี่ยน) ท่าน เพราะว่าสิ่งนี้ได้ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับทิโมธีที่จะชื่นชมความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงแม้กระทั่งคนที่แย่ที่สุดจาก “พวกคนบาป” (“ในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้”) และทำให้ธรรมิกชนของพระองค์สามารถ (“เสริมกำลัง”) ที่จะบรรลุการกระทำต่างๆที่เหนือธรรมชาติได้ สิ่งที่ได้นำมาซึ่งคำพยานของเปาโลที่นี่คือสถานการณ์ที่

ลำบากที่ทิโมธีได้เผชิญในเมืองเอเฟซัส แม้กระทั่งได้ทำให้ลำบากมากขึ้นโดยแนวโน้มส่วนตัวของทิโมธีต่อความขี้ลาดและความเจ็บป่วยและความหนุ่มของท่าน (เปรียบเทียบ 4:12) หลักฐานที่ว่าทิโมธีมีแนวโน้มที่จะขี้ลาดและเจ็บป่วย บางทีส่วนหนึ่งก็เนื่องจากการต่อต้านที่รุนแรงซึ่งท่านได้เผชิญก็ออกมาอย่างชัดเจนมากขึ้นภายหลังในจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ 5:23; 6:12)

“ข้อ 11 พร้อมกับการยืนยันที่ว่าชาวประเสริฐที่ได้มอบแก่เปาโลก็จัดเตรียมบริบทสำหรับข้อ 12-17 เปาโลสำแดงถึงการที่การมอบหมายนี้และการรับเอาของท่านเองถึงความเมตตาและพระคุณในพระเยซูคริสต์ก็จัดเตรียมตัวอย่างประกอบที่ว่า ชาวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าจนถึงความรอดเพื่อคนบาปใดๆ เพราะว่ามันได้เป็นอย่างนั้นต่อท่านซึ่งเป็นคนบาปที่แ่่มาก”[48]

“ส่วนนี้เป็นการเบี่ยงเบนส่วนตัวซึ่งถูกควบคุมโดย คำว่า *เอโก* [“ข้าพเจ้า”] ([ข้อ] 11) แต่มันไม่ใช่แค่การเบี่ยงเบน มันทำหน้าที่เป็นการหนุนใจต่อทิโมธี. . .; และมันอธิบายถึงจุดประสงค์หลักของชาวประเสริฐ คือเพื่อจะช่วยคนบาปให้รอดและเพื่อจะก่อให้เกิดความรักและความเชื่อ; เปรียบเทียบ [2 ทธ. 1:12-14](#)”[49]

1:12-14 พระเจ้าได้ช่วยเปาโลให้รอดเพราะว่าพระองค์ได้เห็นล่วงหน้าว่าเปาโลจะ “สัตย์ซื่อ” (ข้อ 12) ใช่ไหม? ไม่ใช่ แต่พระเจ้าได้มอบหมายพันธกิจให้แก่ท่าน (“ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าสัตย์ซื่อ จึงทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าให้ทำพันธกิจ”) ซึ่งท่านได้รับบางส่วนเป็นอย่างน้อยสำหรับเหตุผลนั้น

“ไม่ใช่ทักษะหรือความรู้ แต่ความสัตย์ซื่อเป็นคุณสมบัติแรกสำหรับผู้รับใช้ของพระคริสต์ ([1 คร. 4:2](#))”[50]

“มันจับใจที่ว่าในถ้อยคำที่ถูกบันทึกไว้ทั้งหมดของเปาโล ที่นี้เท่านั้นที่ท่านให้การขอบพระคุณแก่พระคริสต์โดยตรง และที่นี้เท่านั้นที่ท่านใช้ภาษาที่คล่องแคล่วซึ่งเหมาะสมกับการขอบพระคุณอันลึกซึ้งซึ่งท่านรู้สึกเมื่อท่านระลึกถึงความรอดและการทรงเรียกของท่านเอง”[51]

เปาโลไม่ได้ต่อต้านพระเยซูคริสต์และคริสตจักรของพระองค์เพราะว่าท่านต้องการที่จะไม่ให้เกียรติแก่พระเจ้า เปาโลได้เชื่อว่าท่านกำลังรับใช้พระเจ้าโดยการข่มเหงคริสเตียน ท่านได้

ผิดพลาดเกี่ยวกับใครที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “เพราะเหตุผลนี้” พระเจ้าได้มี “ความเมตตา” ต่อท่าน พันธสัญญาเดิมได้แยกแยะระหว่างการทำบาปที่ไม่เจตนาและที่ตั้งใจอีกด้วย (เปรียบเทียบ [ลนต. 22:14](#); [กคว. 15:22-31](#); [รม. 10:3](#); [2 ทธ. 1:3](#)) คำกรีกที่แปลว่า “ผู้ก้าวร้าวที่รุนแรง” (“คนที่รุนแรง” NIV; *ฮูบริสเทส*) หมายถึงคนที่หยิ่ง จองหอง บุคคลเช่นนั้นสุ่มภาษาที่ถูกดูไว้ที่คนอื่น และบ่อยครั้งก็ทำการกระทำบางอย่างที่น่าอับอายแห่งความผิดต่อพวกเขา อย่างที่เปาโลได้ทำต่อคริสเตียนหลายคน

“เปาโลไม่ได้ซ่อนประวัติของท่านไว้อย่างหลบหน้า ท่านได้เผยแพร่มันอย่างกว้างขวางเพื่อว่าคนอื่นจะรู้จักมันและมีความกล้าหาญและเต็มใจไปด้วย ความหวังที่ว่าพระคุณซึ่งได้เปลี่ยนแปลงเปาโลสามารถเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้อีกด้วย

“บาปของเปาโลไม่ใช่บางสิ่งที่ท่านได้พยายามที่จะลืม... บาปของเปาโลเป็นบางสิ่งที่ท่านได้ปฏิเสธที่จะลืม เพราะทุกครั้งที่ท่านระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของบาปของท่าน ท่านก็ระลึกถึงความยิ่งใหญ่กว่าของพระเยซูคริสต์ มันไม่ใช่ที่ว่าท่านรำพึงต่อบาปของท่านอย่างไม่ดี แต่ที่ว่าท่านระลึกถึงบาปของท่านเพื่อจะกระตุ้นการชื่นชมยินดีในความยิ่งใหญ่แห่งพระคุณของพระเยซูคริสต์”[\[52\]](#)

พระเจ้าได้เทพระคุณ ความวางใจและความรักบนเปาโล แม้ว่าเปาโลได้เทการดูหมิ่น การข่มเหงและความรุนแรงบนพระเจ้าโดยการโจมตีคริสเตียน!

“พระเยซูได้ตระหนักถึงหลักการนี้เมื่อพระองค์อธิษฐานบนกางเขนว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร’ ([ลก. 23:34](#)) ความไม่รู้ของพวกเขาไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด คำอธิษฐานของพระคริสต์ก็ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด แต่การรวมของสองสิ่งนี้ได้เลื่อนการพิพากษาของพระเจ้าออกไปซึ่งให้โอกาสแก่พวกเขาที่จะได้รับความรอด”
[\[53\]](#)

เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้พาดพิงถึงข้อความต่างๆ ที่ได้กลายมาเป็นที่เลื่องลือในคริสตจักรเริ่มแรกถึงเจ็ดครั้งในจดหมายฝากศิษยาภิบาล ข้อความเหล่านั้นอาจได้เป็นส่วนหนึ่งของเพลงนมัสการของคริสเตียนหรือคำถามและคำตอบที่ใช้ในการสอนถึงหลักการของศาสนาคริสต์เริ่มแรก (คู่มือสำหรับการอบรมคริสเตียนใหม่; เปรียบเทียบ 2:5-6; 3:16; [2 ทธ. 1:9-10](#); [2:8-13](#); [ทต. 2:11-14](#); [3:3-7](#))^[54] ข้อความเหล่านั้นอาจเป็นการกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเกี่ยวกับพระองค์เอง (เปรียบเทียบ [มธ. 9:13](#); [มก. 2:17](#); [ลก. 5:32](#); [19:10](#); [ยน. 12:46-47](#); [16:28](#); [18:37](#))^[55] บางทีเปาโลได้พาดพิงถึงหนึ่งในข้อความดั้งเดิมเหล่านี้ที่นี้อย่างที่ดูเหมือนเป็นไปได้จากการใช้บทนำของท่านว่า “คำกล่าวนี้สัตย์จริง” มันอาจ “สมควรแก่การรับอย่างยิ่ง” ในแง่ของ “สมควรแก่การยอมรับที่สุดใจ” มากกว่าในแง่ของ “สมควรแก่การรับโดยทุกคน”^[56] ที่นี้ความจริงที่ยิ่งใหญ่ซึ่งถูกยืนยันคือ: “พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลกเพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด” นั่นคือว่า จุดประสงค์ของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์คือความรอดของคนบาป

“รูปแบบที่ถูกกล่าวซ้ำก็ถูกแนบกับความจริง (เชื่อมโยงกับไม่ว่าหลักคำสอนหรือการปฏิบัติ) ที่ซึ่งความไว้วางใจเต็มที่สามารถถูกตั้งไว้ได้”^[57]

“ผู้เขียนใช้รูปแบบ ‘คำกล่าวที่สัตย์จริง’ เพื่อจะให้การเน้นและความจริงจดังต่อข้อความบางอย่างไม่ว่าที่มาหรือเนื้อหาของมันจะเป็นอะไรก็ตาม”^[58]

เปาโลเป็น *คนบาปที่แย่มากที่สุด* (“ตัวเอ้”) แห่ง*ทุกสมัย* อย่างแท้จริงไหม? (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:9](#); [อฟ. 3:8](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าหลายคนได้ดำเนินชีวิตในสภาพที่เสื่อมทรามมากกว่าที่เปาโลได้ดำเนินชีวิต ท่านได้มาเป็นคริสเตียนก่อนข้างจะเริ่มแรกในชีวิตวัยผู้ใหญ่ของท่าน บางทีอักษรทูตนี้ได้หมายถึงว่า ท่านเป็น คนบาป “ตัวเอ้” ในแง่ที่ว่าบาปแห่ง *การทำลาย* งานที่พระเจ้าได้ *สร้างขึ้น* อย่างก้าวร้าวเป็น *ประเภทที่แย่มากที่สุด* ของบาป มันแยกว่าแค่การละเลยหรือไปตามทางทางของตนเองอย่างมาก บางทีเปาโลได้หมายถึง “ตัวเอ้” ในแง่ของ *ความร้ายแรง* แทนที่จะเป็นการลำดับวันเดือนปี

จงสังเกตอีกว่า เปาโลยังถือว่าตัวท่านเองเป็นคนบาป แม้ว่าจะเป็นคนที่ได้รับการยกโทษ: “. . . ข้าพเจ้าเป็น ตัวเอ้”^[59]

“ความเป็นจริงก็คือว่ามันเป็นคุณลักษณะของธรรมิกชนแท้ที่อยู่เสมอที่จะรู้สึก
ว่าตัวเองเป็นคนบาปแท้ อากาศในห้องดูเหมือนจะสดใส แต่เมื่อมันถูก
ทะลุทะลวงโดยแสงอาทิตย์มันเป็นสิ่งที่เห็นได้ว่าเต็มไปด้วยฝุ่นและความไม่
บริสุทธิ์อื่นๆ และดังนั้นเมื่อนุษย์เข้าไปใกล้พระเจ้ามากขึ้น และถูกทะลุทะลวง
โดยความสว่างของพระเจ้า (1 ยน. 1:5) พวกเขาได้เห็นความบกพร่องต่างๆของ
พวกเขาอย่างชัดเจนมากขึ้น และเริ่มต้นที่จะรู้สึกถึงบางสิ่งแห่งความเกลียดชัง
ที่มีต่อบาปอย่างที่พระเจ้ารู้สึกต่อมัน”[60]

“คนบาปยังเป็นคนบาปแม้ว่าได้รับการยกโทษ อดีตก็อยู่ที่นั่นในฐานะสิ่ง
กระตุ้นสู่ความสำนึกผิดและการรับใช้ที่ลึกซึ้งมากขึ้น”[61]

1:16 “แต่เพราะเหตุนี้” พระเจ้าได้เมตตาต่อเปาโลอย่างผิดปกติ: เพราะพระองค์ปรารถนาที่จะทำ
ให้อัครทูตนี้เป็น “ตัวอย่าง” ของ “ความอดทนที่สมบูรณ์แบบของพระองค์” คือการที่พระเจ้า
สามารถเปลี่ยนคนบาปที่แย่ที่สุดไปสู่ธรรมิกชนที่ดีที่สุดได้ ศัตรูที่ใหญ่ที่สุดขององค์พระผู้-
เป็นเจ้าได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ที่ใหญ่ที่สุดของพระองค์ เมื่อพิจารณาถึงการกลับใจเชื่อของเปา
โล ไม่ควรมีใครสรุปว่าบาปของเขาหรือของเธอ *ใหญ่เกินไป* สำหรับพระเจ้าที่จะยกโทษให้
ถ้าพระเจ้าสามารถอดทนกับเปาโลได้ พระองค์สามารถอดทนกับ *ใครก็ตาม* ได้

1:17 พระคุณเช่นนั้นได้กระตุ้นให้เปาโลที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าในการอวยพรที่สั้นนี้ พระเจ้า
ทรงเป็น “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่ในรันดร์” (อธิปไตย) “องค์อมตะ” (นิรันดร์) “ไม่ทรง
ปรากฏแก่ตา” (ฝ่ายวิญญาณ) และ “พระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว” (พิเศษ) “พระเกียรติและพระสิริ”
ทั้งหมดเป็นของพระองค์เป็นนิรันดร์ (“สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์”) “อาเมน” หมายถึง “เป็นไปอย่างนั้น”
บ่อยครั้งคริสเตียนกล่าวคำนี้อย่างดั่งในการประชุมของพวกเขา อย่างเช่นคนยิวได้กล่าวใน
ธรรมศาลาของพวกเขา

เหตุผลที่เปาโลอ้างอิงถึงการกลับใจเชื่อของท่านในส่วนนี้ (1:12-17) คือ เพื่อหนุนใจให้ทิโมธีที่จะสละชีวิตใน
พันธกิจที่พระเจ้าได้มอบหมายให้แก่เขา (1:3-11) ในพันธกิจของเขา ณ เมืองเอฟซัส ทิโมธีจะไม่ได้เผชิญหน้า
กับกรณีที่ยู่ยากมากกว่าที่เขาได้เจอที่เมืองทาร์ซัสได้เผชิญ ความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงเปาโล

อย่างสิ้นเชิงก็พิสูจน์ว่าพระองค์สามารถทำอะไรก็ได้ สิ่งนี้ให้ความหวังแก่ทุกคนที่แสวงหาที่จะนำผู้คนมาสู่พระคริสต์และช่วยให้พวกเขาเติบโตในพระคริสต์

2. การเดินทางลบ 1:18-20

ถัดไปเปาโลทำให้การหนุ่ใจทางบวกของท่านที่ขึ้นอยู่กับการจัดการของพระเจ้ากับท่านเอง (ข้อ 12-17) สมดุลกับการเดินทางลบที่ขึ้นอยู่กับการจัดการของพระเจ้ากับผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อสองคน ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะทำทนายให้ทิโมธีที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าต่อไปขณะที่เขาปฏิบัติหน้าที่ ความคิดของท่านกลับไปสู่สิ่งที่ท่านเขียนในข้อ 3-7 เทาเนอร์เห็นส่วนทั้งหมดนี้ (1:3-20) ว่าเป็นแนวคิดที่ถูกลวงไว้ในรูปสมมาตรอย่างหลวมๆ[62]

1:18-19 คำสั่งที่เปาโลอ้างอิงถึงที่นี่คือคำสั่งที่มีในข้อ 3 และ 4 ตอนนี้อยู่ที่ท่านกลับไปสู่หัวข้อที่ท่านเริ่มต้นที่นั่น บางครั้งบางครั้งในอดีต ใครคนหนึ่งได้ให้ “คำเผยพระวจนะต่างๆ” เกี่ยวกับประสิทธิภาพของทิโมธีในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์ (4:14; [2 ทธ. 1:6](#); เปรียบเทียบ [กจ. 13:2](#)) เราไม่มีการบันทึกที่เจาะจงถึง *ใคร* ได้ให้คำเผยพระวจนะเหล่านั้น *เมื่อไหร่* หรือ *ที่ไหน* นอกจากว่ามันได้เกิดขึ้น ณ การแต่งตั้งทิโมธี (4:14) แต่เปาโลอ้างอิงถึงคำเผยพระวจนะเหล่านั้นที่นี่เพื่อจะกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะดำเนินต่อไป[63] บางทีเปาโลและหรือสิลาสที่เป็นผู้เผยพระวจนะทั้งสองคนได้ให้คำเผยพระวจนะเหล่านี้ (เปรียบเทียบ [กจ. 13:1](#); [15:32](#))[64] เปาโลได้ละทิโมธีไว้ในเมืองเอเฟซัส (ข้อ 3) แต่ที่สำคัญกว่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งท่านไว้ที่นั่น

“มีการเลือกของพระเจ้าที่มายังเราทุกคน และเมื่อเราถูกเรียกไปสู่งานบางอย่างเพื่อพระองค์ เราก็มักกล้าที่จะปฏิเสธ”[65]

“ที่นี่ผู้เชื่อถูกกำหนดไปสู่บทบาทของทหารที่ถูกสั่งให้เข้าสู่สงคราม อย่างไรก็ตาม อาวุธของทหารนี้ไม่ใช่ข้อโต้แย้งที่ฉลาดหรือเหตุผลที่พลิกเถียงไม่ได้ สิ่งต่างๆที่เราอาจคิดว่าเหมาะสมต่อการโต้แย้งกับพวกครุสออนเทจ ในทางตรงกันข้าม ทิโมธีจะต้องหลีกเลี่ยงการโต้แย้ง ([2 ทธ. 2:23-25](#)) วัตถุประสงค์นี้ของทหารไม่ใช่การทำลายปฏิบัติของเขายุทธวิธีที่เหมาะสมรวมถึง การแนะนำ การแก้ไขมุมมองที่ผิดและการกระตุ้นการกลับใจใหม่ (ดู [2 ธส. 3:14-15](#)) อาวุธต่างๆของผู้รับใช้สำหรับการต่อสู้ก็คือข่าวประเสริฐและความ

ห่วงใยตามแบบพระเจ้าสำหรับสภาพฝ่ายวิญญาณของปฏิบัติกร์ เป้าหมายคือที่จะปกป้องความเชื่อของคนเหล่านั้นที่พวกครูสอนเท็จแสวงหาที่จะส่งอิทธิพลต่อ และถ้าเป็นไปได้ที่จะนำบรรดาผู้ที่ได้หลงไปให้กลับมา (1:5) ข่าวประเสริฐเท่านั้นที่พอเพียงสำหรับงานเช่นนั้น อย่างที่เปาโลได้ใช้ความระมัดระวังอย่างมากที่จะอธิบาย (1:11-16)^[66]

เมื่อทิโมธีได้ต่อสู้ “การต่อสู้ที่ดี” ท่านควรวางใจพระเจ้าต่อไป (ยึด “ความเชื่อ”) และรักษา “มโนธรรมที่ดี” (เปรียบเทียบ ข้อ 5; [2 ทธ. 1:3](#)) มโนธรรมเหมือนคอมพิวเตอร์ที่ถูกลงโปรแกรมด้วยน้ำพระทัยของพระเจ้าสามารถเป็นทรัพย์สินสมบัติที่ยิ่งใหญ่ต่อทหารคริสเตียนอย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลหนึ่ง *ละเมิด* มโนธรรมของเขาหรือของเธอที่ถูกลงโปรแกรมไว้ บุคคลนั้นก็ละเลยสัญญาณเตือน ผลลัพธ์ต่างๆสามารถเป็นความหายนะได้ คือ “ความล้มจม”

“ครูสอนคริสเตียนต้องเป็นทหารที่ดีและกะลาสีที่ดีอีกด้วย”^[67]

มโนธรรมเป็น “ผู้ตัดสิน” ของจิตใจ ใครคนหนึ่งอธิบายว่าเป็นความสามารถที่จะรู้สึกผิด มโนธรรมของบุคคลหนึ่งทำให้เขาหรือเธอสามารถที่จะรู้สึกเสื่อมเสีย อับอาย และผิดได้

“ในความขัดแย้งที่เราทำสงครามกับศัตรูภายนอก ความห่วงใยหลักของเราก็เกี่ยวกับสภาพภายในและการจัดการใจ”^[68]

“เราถูกเรียกไม่ใช่ต่อสู้ สงคราม แต่ต่อสู้ ชีวิตเป็นการต่อสู้อันหนึ่งที่ยาวนาน ชีวิตเป็นการปรนนิบัติที่ซึ่งไม่มีการปลดปล่อย”^[69]

“ชายคนหนึ่งได้กล่าวถึงศิษยาภิบาลที่หน้าชื่อใจคคของเขาว่า ‘เขาเป็นนักเทศน์ที่ดีจริงๆ เขาไม่ควรออกจากธรรมาสน์เลย แต่เขาเป็นคริสเตียนที่แท้จริงจริงๆ เขาไม่ควรเข้าไปสู่ธรรมาสน์เลย!’”^[70]

“ผู้นำต้องมีคุณสมบัติต่างๆที่เขาจะบังคับใช้ได้”^[71]

เขาไว้แก่การลงวินัยของพระเจ้าเนื่องจากการตัดสินใจของพวกเขาที่จะดำเนินชีวิตในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป การลงวินัยนี้จะมายังพวกเขาผ่านทางตัวแทนของ “ซาตาน” เพื่อว่าพวกเขาจะกลับใจใหม่และหยุดคูหมีนพระเจ้าโดยชีวิตของพวกเขา[72]

“การมอบใครคนหนึ่งไว้กับซาตาน” อาจหมายถึงว่า ซาตานได้รับอนุญาตที่จะลงโทษด้วยความเจ็บป่วยหรือการไร้ความสามารถบางอย่างเหนือผู้ทำความชั่ว (เปรียบเทียบ [โยบ 2:6](#))[73] มันอาจพรรณนาถึงชีวิตที่อยู่นอกการสามัคคีธรรมของคริสตจักรว่าอยู่ในขอบเขตและการควบคุมของ *ย่านของซาตาน* (เปรียบเทียบ [1 คร. 5:5](#))[74] ดังนั้น ที่จะมอบชายเหล่านี้ไว้กับซาตานสามารถหมายถึงว่า เปาโลได้ขจัดพวกเขาจากการสามัคคีธรรมของคริสตจักร และตั้งพวกเขาไว้ในย่านของซาตานที่ที่พวกเขาจะประสบกับความมั่งร้ายของมัน (เปรียบเทียบ [กจ. 5:1-11](#); [13:11](#))[75] ดูเหมือนว่าชายเหล่านี้เคยเป็นผู้นำ ครูสอนและแม้กระทั่งผู้ปกครองในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส มันหายากมากสำหรับเปาโลที่จะเอ่ยชื่อเมื่ออ้างอิงถึงคนบาปที่รุนแรง ที่ท่านทำที่นี้ก็บ่งบอกว่าท่านต้องการให้ทุกคนที่จะรู้อย่างแท้จริงว่าบุคคลไหนที่ท่านกำลังกล่าวถึง

“แน่นอนว่ามันเป็น *การลงวินัย* หรือ *การเยียวยา* และไม่ใช่แค่การลงโทษที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ...”[76]

“เราไม่ควรเข้าใจผิดถึงธรรมชาติของขบวนการนี้ มันไม่ได้ถูกตั้งใจแค่ ‘ตัดมะเร็งออก’ เพื่อจะสงวนส่วนที่เหลือของร่างกายไว้อย่างที่คริสตจักรบางแห่งถือมันในทุกวันนี้ มันก็ไม่ใช่การปฏิบัติที่คริสตจักรในทุกวันนี้จะละเลยราวกับว่ามันเป็นความผิดปกติที่เป็นของการสอบสวนหาความผิด เมื่อ [นำ มัทธิว 18:15-17](#), [1 โครินธ์ 5:5](#), [2 โครินธ์ 2:5-11](#) และ [2 เรสะโลนิกา 3:14-15](#) มาด้วยกันก็สะท้อนถึงการพัฒนาของขบวนการที่ถูกวัดอย่างระมัดระวัง แต่ละขั้นตอนถูกออกแบบมาเพื่อจะนำบุคคลที่ทำผิดไปสู่จุดของการยอมรับและการเปลี่ยนแปลงแท้ของจิตใจและอุปนิสัย แม้ว่าบุคคลนั้นยืนกรานในการปฏิเสธคือดังต่อการเปลี่ยนแปลง (เหมือนกับสองคนที่ถูกอ้างอิงถึงที่นี้) ขั้นตอนสุดท้ายของการขับออกจากการสามัคคีธรรมกลับไปสู่โลกที่เป็นปฏิบัติสุดท้ายแล้วก็ถูกตั้งใจไว้ให้เป็นวิธี (แม้ว่ามันจะต่อแหลมและสุดท้าย) ของการเอากลับมา ที่จะถูกมอบไว้กับซาตาน (เปรียบเทียบ [1 คร.](#)

5:5) คือที่จะถูกเปิดเผยต่ออันตรายของบาปโดยปราศจากการปกป้องที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ สำหรับบางคนมันต้องใช้การถูกเหวี่ยงลงไปในทะเลเพื่อตระหนักถึงประโยชน์บนเรือ [เปรียบเทียบโยนาห์]”[77]

นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่า การมอบใครคนหนึ่งให้กับซาตานอย่างที่เปาโลได้ทำที่นี่เป็นการปฏิบัติของสิทธิอำนาจแบบอัครทูต และนั่นไม่ควรถูกกระทำในทุกวันนี้[78] แต่นักศึกษาพระคัมภีร์บางคนรวมถึงข้าพเจ้าเองได้สรุปว่ามันสามารถถูกกระทำและควรถูกกระทำในสถานการณ์ต่างๆที่คล้ายกัน

ดูเหมือนว่าซีเมนัสและอเล็กซานเดอร์เคยเป็นผู้เชื่อแท้เมื่อพิจารณาถึงการที่เปาโลอธิบายถึงพวกเขาทั้งที่นี่และในการอ้างอิงอื่นๆของท่านถึงพวกเขาใน 2 ทิโมธี[79] การพากเพียรในความเชื่อและการทำงานที่ดีไม่ใช่หลักเลียงไม่ได้สำหรับคริสเตียน การเตือนของพันธสัญญาใหม่หลายที่ต่อการหันเหไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและความจริงควรทำให้ความเป็นจริงนั้นชัดเจน มีตัวอย่างของผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมเช่นนั้นที่ไม่ได้สัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (เช่น โลก คนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร ซาอูล ซาโลมอน อูสซียาห์และคนอื่นๆ)

“ภายในบริบทโดยรวมของจดหมายฝากศิษยาภิบาลนั้น. . .ดูเหมือนว่าเปาโลกำลังกล่าวว่า พวกเขาปฏิบัติได้ปฏิเสธความเชื่อส่วนตัวของพวกเขาและในฐานะผลลัพท์ก็นำความเชื่อแบบคริสเตียนไปสู่การดำเนิน. . .”[80]

คำกรีกที่แปลว่า “คูหมั่น” (*בלาสทีไมอิน*) หมายถึง “โดยถ้อยคำที่ถูถูกก็ขาดการนับถือที่สมควรต่อพระเจ้าหรือสิ่งต่างๆที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างตั้งใจ”[81]

บทแรกนี้กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆของความสำคัญที่จำเป็นต่อคริสเตียนทุกคน เนื่องจากว่าเรา *ทุกคน* เป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรื่องราวเหล่านี้เข้าได้กับผู้นำคริสตจักรเป็นอย่างยิ่ง ในการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าซึ่งเป็นความรับผิดชอบหลักของเรา (2 ทธ. 4:2) เราควรหลีกเลี่ยงการคาดเดาและแสวงหาที่จะแสดงถึงความตั้งใจของพระเจ้าอย่างแม่นยำ (ข้อ 3-11) เราสามารถเผชิญกับงานของเราอย่างมองเหตุการณ์ไปในทางที่ดีได้เนื่องจากว่าพระเจ้านำอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงแม้กระทั่งคนบาปที่แย่ที่สุดไปสู่ธรรมิกชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้ (ข้อ 12-17) อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังที่จะไม่ต่อต้านการเตือนของมโนธรรมของเรา ซึ่งให้มโนธรรมของเราถูกลงโปรแกรมด้วยพระวจนะของพระเจ้าขณะที่เราดำเนินพันธกิจของเราต่อไป

III. คำแนะนำเกี่ยวกับชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่น 2:1-4:5

เปาโลเคลื่อนจากคำแนะนำส่วนตัวซึ่งมุ่งเป้าไปที่ทิโมธีเป็นหลักไปสู่คำแนะนำเหล่านั้นที่ผู้รับใช้หนุ่มต้องใส่ใจในงานแบบอภิบาลของเขา

ก. ลำดับความสำคัญของการอธิษฐานเพื่อความรอดของผู้คน 2:1-7

คำแนะนำทางบวกอันแรกของอัครทูตนี้ต่อทิโมธีเกี่ยวกับการเป็นผู้นำคริสตจักรเมืองเอเฟซัสของเขาก็คือว่า ผู้เชื่อควรนำเสนอคำอธิษฐานเพื่อทุกคน ท่านให้คำสั่งนี้เพื่อจะเน้นความสำคัญของมัน แก่ต่างคุณค่าของมันและทำให้การปฏิบัติของมันชัดเจน

“พันธกิจแห่งการอธิษฐานเป็นการรับใช้ที่สำคัญที่สุดซึ่งคริสตจักรของพระคริสต์สามารถเข้าร่วมได้”

“มัน [การอธิษฐาน] เป็นงานที่มีพลังมากที่สุดซึ่งพระเจ้าได้มอบหมายแก่ธรรมิกชนของพระองค์ แต่มันเป็นพันธกิจที่ถูกกละเลยมามากที่สุดซึ่งเปิดต่อผู้เชื่อ”^[82]

“ส่วนที่สำคัญที่สุดของการนมัสการต่อสาธารณะคือการอธิษฐาน”^[83]

ทุกๆด้านของการอธิษฐานประเภทนี้และต้องการกิจแบบประกาศของคริสตจักร การอธิษฐานไม่ใช่หัวข้อของส่วนนี้ แต่เป็นบริบทสำหรับหัวข้อนั้นซึ่งก็คือ ความรอดของทุกคน^[84]

“ความหวังที่ชัดเจนอย่างหนึ่งที่ดำเนินไปตลอดย่อหน้านี้ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐที่มีสำหรับทุกๆ คน (‘ทุกคน’ ข้อ 1, 4-6 และ 7). . . การอธิบายที่ดีที่สุดสำหรับการเน้นนี้อยู่ที่พวกเขาครูสอนเท็จผู้ซึ่งไม่ว่าผ่านทางธรรมชาติที่คาดเดา ลับสุดยอดอย่างสูงของคำสอนของพวกเขา (1:4-6) หรือผ่านทางคุณลักษณะ ‘แบบชาวยิว’ (1:7) หรือสันโดษ (4:3) นั้นกำลังส่งเสริมความคิดที่ขูดเย็บหรือเฉพาะท่ามกลางบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา ย่อหน้าทั้งหมดโจมตีความแคบนั้น”^[85]

“ในการกล่าวว่า ‘ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด’ เปาโลก็เน้นความสำคัญของลักษณะที่มุ่งไปที่พระเจ้านี้ของพันธกิจของคริสตจักร เปาโลไม่ได้หมายถึงว่าการอธิษฐานเช่นนั้นต้องเป็นสิ่งแรกที่คริสเตียนทำเมื่อใดก็ตามที่พวกเขามารวมกันอย่างที่ลำดับคำในฉบับคิงเจมส์อาจบ่งบอกไว้ แต่มันเป็นกิจกรรมที่ท่านถือว่าเป็นความสำคัญหลักในพันธกิจทั้งหมดของคริสตจักร การใช้กาลปัจจุบันของท่านตลอดข้อเหล่านี้บ่งบอกว่า ท่านกำลังจัดตั้งสิ่งที่ท่านคาดหวังว่าจะเป็นการปฏิบัติของบรรดาผู้ที่ท่านมุ่งการหนุนใจแบบอธิษฐานต่อไว้ต่อหน้าพวกเขา มันเป็นระยะที่สำคัญและเป็นหลักของพันธกิจที่หลากหลายของพวกเขา”[86]

“... การจัดเตรียมสังคมที่มีสันติสุขและระเบียบเป็นขอบเขตของรัฐ ดังนั้นการอธิษฐานเพื่อรัฐได้ถูกเวียนไปเพื่อจะทำให้แน่ใจว่าสภาพที่เป็นไปได้ที่ดีที่สุดสำหรับการกระจายข่าวประเสริฐนั้นได้บรรลุแล้ว”[87]

“ดังนั้นการอธิษฐานของคริสตจักรสำหรับโลกและการตระหนักถึงสิทธิอำนาจของรัฐเป็นพื้นฐานต่อการกิจแบบประกาศของคริสตจักร”[88]

“การประกาศข่าวประเสริฐทั้งหมดต้องเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน”[89]

แม้ว่าเปาโลใช้คำเหมือนหลายคำสำหรับการอธิษฐานในการกระตุ้นการปฏิบัติของมัน คำต่างๆที่ท่านเลือกก็ไม่แตกต่างกันอย่างสำคัญ นี่เป็นกลไกเชิงวรรณกรรมของภาษาตะวันออกกลางที่รวมกลุ่มคำเหมือนเพื่อจะส่งเสริมแนวคิดรวบยอดพื้นฐาน นั่นคือ คริสเตียนควรอธิษฐานคำอธิษฐานทุกประเภทเพื่อทุกคน[90] “การวิงวอน” (คำกรีก *เดซิส*) เน้นถึงความกระตือรือร้นที่เราควรทำการร้องขอเพราะว่าเรารู้สึกถึงความจำเป็นสำหรับสิ่งที่เราขอ (เปรียบเทียบ [ลก. 18:1-8](#)) “การอธิษฐาน” (*พอสซูกาส*) เป็นคำโดยทั่วไปที่ครอบคลุมการสื่อสารแบบอธิษฐานกับพระเจ้าทุกประเภท การเน้นสำหรับการอธิษฐานทั้งหมดอยู่ที่ *วิญญานแห่งความนับถือ* ต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ [มธ. 6:9-10](#)) “การทูลขอ” (*เอนยูกคิส*) เป็นการร้องขอที่มั่นใจสำหรับคนอื่นและตนเอง (เปรียบเทียบ [ลก. 11:5-13](#)) “การขอบพระคุณ” (*ยูคาริสทียาส*) เป็นคำที่แตกต่างกันมากที่สุดและทำหน้าที่เป็นการย้ำเตือนว่าเราควรแสดงออก *การสำนึกคุณ* ไม่ใช่แค่

ความจำเป็น ในการอธิษฐานต่อสาธารณะ โดยการใช้อำนาจเหมือนเหล่านี้ เปาโลกำลังเน้นถึงความสำคัญของ การอธิษฐาน คำอธิษฐานทุกประเภท เพื่อ ทุกคน เช่นเดียวกับการแยกแยะความหลากหลายของมัน[91]

การอธิษฐานสำคัญอย่างมาก เพราะว่า การอธิษฐานเชื้อเชิญพระเจ้าเข้าไปในสถานการณ์ที่เรา กำลังอธิษฐานอยู่ และการอธิษฐานรับรองถึงการทำงานของพระองค์เพื่อเห็นแก่บรรดาผู้ที่มีความต้องการ ที่นี้เปาโลไม่ได้กล่าวถึงเหตุผลที่พระเจ้าได้รวมการอธิษฐานเข้าไว้กับการควบคุมสิทธิขาดแห่งจักรวาลของพระองค์ ท่านที่กักเอาว่าผู้อ่านของท่านได้เข้าใจสิ่งนี้ เนื่องจากว่าพระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งนี้ในที่อื่นๆในพระคัมภีร์ ประเด็นของท่านที่นี่คือ คริสเตียนต้องไม่ล้มเหลวที่จะใช้ผลประโยชน์ของแหล่งที่เหนือธรรมชาตินี้ ณ อำนาจจัดการของพวกเขา โดยการละเลยการอธิษฐาน

“ตามการกระตุ้นนี้ ความล้มเหลวของคริสตจักรที่จะอธิษฐานเป็นหนึ่งในบาปที่ใหญ่ของคริสตจักรในทุกวันนี้”[92]

ในการตอบสนองต่อการร้องขอของผู้คน พระเจ้าจะทำสิ่งต่างๆที่ตามปกติแล้วพระองค์จะไม่ทำถ้าพวกเขาไม่ได้ขอ (ยก. 4:2)

“ถ้าการอธิษฐานเช่นนั้นไร้ประโยชน์ อัครทูตนี้คงจะไม่เขียนสิ่งที่ท่านเขียน” [93]

ข้อนี้ (ข้อ 1) ควรตอบคำถามของไม่ว่าเราควรอธิษฐานสำหรับคนที่ยังไม่รอดหรือไม่ แน่แน่นอนว่า “ทุกคน” รวมถึงพวกเขา อย่างไม่สงสัยว่าเปาโลหมายถึง คนทุกประเภท แทนที่จะเป็นแต่ ละบุคคล “กษัตริย์” ณ เวลาที่เปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้คือเนโรผู้ไม่เชื่อ ผู้ซึ่งเปาโลได้บอกให้ผู้อ่านของท่านอย่างเจาะจงที่จะอธิษฐานเพื่อ ยิ่งกว่านั้น จุดจุดจ่อของการร้องขอของพวกเขาจะต้องไม่เป็นแค่ความสุขของพวกเขา แต่เป็นความรอดของกษัตริย์อีกด้วย (ข้อ 4)

โดยพื้นฐานแล้ว เราควรอธิษฐานเพื่อพวกผู้นำรัฐบาล (“พวกกษัตริย์”) และบรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจที่เสถียรกว่าภายใต้พวกเขา (“ทุกคนที่มีตำแหน่งสูง”) “เพื่อว่าเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบ” (คำกรีก *เอเรมอส*, “สันติสุขภายนอก”) “เงียบ” (*เฮซูทีออส*, “สันติสุข

ภายใน”) โดยพื้นฐานแล้วเราไม่ควรทำเพื่อความสบายและความเบิกบานใจส่วนตัวของเรา แต่เพื่อที่เราสามารถดำเนินจุดประสงค์ของเราในโลกในฐานะคริสเตียนได้ (เปรียบเทียบ 6:1) จุดประสงค์ของเราคือที่จะนำข่าวสารแห่งการกลับคืนชีพไปยังทุกคน และที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าในความสัมพันธ์ทั้งหมดของเรา เป็นที่ชัดเจนว่า รูปแบบของรัฐบาลที่ผู้คนดำเนินชีวิต ภายใต้มันก็มีอิทธิพลต่อชีวิตของพวกเขาและส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (เปรียบเทียบ [อิส. 6:9-10](#); [ยรม. 29:7](#))

“ทางพระเจ้า” (คำกรีก *ยูเซไบบยา* ข้อ 2) อ้างอิงถึง ท่าทีแห่งการนับถือที่มีต่อพระเจ้าซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ถึงพระองค์ เปาโลใช้คำนี้ 10 ครั้งในจดหมายฝากศิษยาภิบาล และนี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของมัน “ความมีเกียรติ” (*เชม โนเททิ*) อ้างอิงถึง การสำแดงภายนอกของท่าทีนั้นในอุปนิสัยที่ชอบธรรม

“ช่วงเวลาของความไม่สงบทางการเมืองและสังคมเป็นช่วงเวลาที่ยอดเยียมที่จะตายเพื่อพระคริสต์ แต่เป็นช่วงเวลาที่น่าทึ่งที่มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์”^[94]

2:3-4

คำอธิษฐานประเภทนี้เป็นที่ขอบพระทัยของ (“สิ่งนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับของ”) “พระเจ้า” เพราะพระเจ้า (ตรีเอกภาพ) เป็น “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” อย่างแท้จริง ผู้หนึ่ง (หรือสามในหนึ่ง) ซึ่งยินดีที่จะช่วยกู้คนบาปจากค่าจ้างของบาปของพวกเขา มี “ผู้ช่วยอื่นๆ” ที่ได้อ้างไว้ในเมืองเอเฟซัส ณ เวลานี้

“เคียงข้างกับการนมัสการเจ้าแม่อาร์เทมิสนั้น ลัทธิแห่งจักรพรรดิเป็นสิ่งยึดติดทางการศาสนาและการเมืองที่โดดเด่นในเมืองเอเฟซัส ณ เวลานี้”^[95]

ไม่มีสิ่งใดในตัวบทนี้หรือในที่ไหนใดที่จะจำกัดการตีความแบบสากลอย่างแท้จริงของ “ทุกคน”

“. . . ถ้อยคำที่สูงส่งนี้ของความเป็นสากลของความรักของพระเจ๋าก็ขัดแย้งโดยตรงกับธรรมเนียมแบบกำหนดไว้ล่วงหน้าที่เคร่งครัดในคริสตศาสนาที่ซึ่งอัครทูตได้สนับสนุนอย่างเน้นอย่างมากและ 1,100 ปีต่อมาคาลวินได้ยืนยันใหม่ ผลลัพธ์คือ ทั้งอัครทูตและคาลวินจำต้องเล็งความหมายที่

ชัดเจนของคำเหล่านั้น โดยการกล่าวว่ามันหมายถึงพระเจ้าทรงเลือกผู้
เลือกสรรของพระองค์จากคนทุกชั้น”[96]

พระเจ้าทรงต้องการให้ทุกคนที่จะประสบกับความรอดนิรันดร์ ผู้คนพินาศเพราะว่าพวกเขา
ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ หรือเมื่อได้ยินพวกเขาก็เลือกที่จะปฏิเสธข่าวประเสริฐ พระเจ้าได้ให้
เสรีภาพแก่ผู้คนที่เลือก ที่จะยอมรับหรือที่จะปฏิเสธข่าวประเสริฐ เมื่อผู้คนปฏิเสธข่าว
ประเสริฐ นี่ทำให้พระเจ้าเจ็บปวดมาก สิ่งนี้ชัดเจนในการอ้างอิงมากมายในพระคัมภีร์ถึง
พระเจ้าที่เสียใจเหนือชะตาของบรรดา (ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ) ผู้ที่เลือกที่จะปฏิเสธพระองค์[97]

“มีการกล่าวอยู่บ่อยครั้งว่าจุดประสงค์ของการอธิษฐานไม่ใช่จะทำให้ความ
ตั้งใจของมนุษย์สำเร็จในสวรรค์ แต่เพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จใน
โลก”[98]

“แม้ว่าบรรดาผู้ที่จะไม่ยอมให้คุณกล่าวต่อพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าก็ไม่สามารถ
กั้นคุณไว้จากการกล่าวต่อพระเจ้าเกี่ยวกับพวกเขาได้ การพิชิตที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ
ได้รับมาในแนวทางนี้จริงๆ คือ ฮัคสันเด็กนักเรียนเล็กๆ ได้อ่าน
ไบเบิลในการศึกษาของพ่อของเขาในบ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่งในขณะที่พ่อแม่
ของเขาไม่อยู่บ้านในช่วงสุดสัปดาห์ แม่ของเขาได้บังคับใจที่เธออยู่เพื่อจะ
อธิษฐานเพื่อลูกชายของเธออย่างเจาะจงผู้ซึ่งได้ถูกเรียก ณ บ่ายวันนั้นที่อยู่ห่าง
กันหลายไมล์ไปสู่พระผู้ช่วยให้รอดและสู่การกลายเป็นฮัคสัน เทเลอร์ที่
ยิ่งใหญ่แห่งไชน่า อินแลนด์ มิซซัน รูเบนชายหนุ่มที่เสเพลผู้ซึ่งได้จากบ้าน
ไป วันหนึ่งได้ออกจากเตียงนอนเพื่อจะฆ่าตัวตาย แม่ของเขาที่อยู่ห่างกัน
หลายไมล์ได้บังคับใจตนเอง ณ เวลานั้นที่จะออกจากเตียงและที่จะอธิษฐาน
เพื่อลูกชายที่ผิดพลาดของเธอ ผู้ซึ่งแทนที่จะฆ่าตัวตายก็ได้รับความรอด และ
ดังนั้นก็กลายเป็นนักประกาศชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียง คือ ดร. อาร์ เอ. ทอร์
เรย์”[99]

2:5-6

นักอรรถาธิบายหลายคนเชื่อว่าเปาโลอ้างอิงข้อความที่เป็นหลักความเชื่อโดยทั่วไปอีกอย่าง
หนึ่งในข้อเหล่านี้ ความเป็นไปได้ก็คือว่า พระเจ้าได้คลุใจให้ท่านที่จะประกอบข้อความนี้ด้วย

ตัวท่านเองขณะที่ท่านได้เขียนจดหมายฝากนี้ ไม่ว่าในกรณีใด ที่นี้เรามีการยืนยันที่สรุปถึงตัวบุคคลและงานของพระคริสต์ ข้อความทั้งหมดสนับสนุนสิ่งที่เปาโลเพิ่งได้กล่าวไปในข้อ 3 และ 4

มนุษย์ที่เป็นพระเจ้า คือ “คนกลางเดียว [เท่านั้น]” แห่งพันธสัญญาใหม่ “ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” ซึ่งจัดเตรียม ความรอดที่มุ่งไปที่ มนุษย์ และอำนวยความสะดวกการอธิษฐานที่มุ่งไปที่พระเจ้า นี่เป็นบางสิ่งที่ผู้คนได้พบว่ายากที่จะยอมรับตลอดประวัติศาสตร์ ในสมัยของเปาโล คนยิวได้ฟังพาโมเสส (กท. 3:19) หรือพวกทูตสวรรค์ (ฮบ. 2:5) ในฐานะคนกลางและพวกนอศตักได้ฟังพาพระต่างๆ (อำนาจต่างๆ) ที่เป็นสื่อกลาง ในสมัยของเราเอง พวกโรมันคาทอลิกและคนอื่นๆ ฟังพา “ธรรมิกชน” ที่ตายไปสำหรับผลประโยชน์ที่เป็นสื่อกลาง และผู้ที่นับถือศาสนาพุทธฟังพาบรรพบุรุษของพวกเขา อย่างไรก็ตาม คำสอนของข้อ 5 ก็ชัดเจน “คนกลาง” เดียว ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์คือพระเยซูคริสต์ (“พระคริสต์พระเยซู”; เปรียบเทียบ [ยน. 14:6](#))

“นี่เป็นหนึ่งในข้อที่สำคัญมากที่สุดของพันธสัญญาใหม่”^[100]

ใน “ความเต็มทีของเวลา” (หรือ “เวลาที่เหมาะสม”) พระเยซูได้บังเกิดและตายไปซึ่งให้ชีวิตของพระองค์เป็นการชำระและ “ค่าไถ่” เพื่อจะทำให้นุษยชาติ (“ทุกคน”) เป็นอิสระจากการเป็นทาสต่อบาป การตายของพระคริสต์ได้ทำให้ทุกคนสามารถที่จะรอดได้^[101] ผู้ที่เชื่อการไถ่แบบจำกัดก็ตีความ “ทุกคน” ว่าเป็น ผู้เลือกสรรทั้งหมด ผู้ที่เชื่อการไถ่แบบไม่จำกัดก็ตีความ “ทุกคน” ว่าเป็นมนุษย์แต่ละบุคคล พระคัมภีร์ตอนอื่นๆของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการตายของพระคริสต์ว่าเป็นการจัดเตรียมพื้นฐานสำหรับความรอดของทุกคนก็ขัดแย้งกับผู้เชื่อการไถ่แบบจำกัด (เช่น [ยน. 3:16](#), [1 ยน. 2:2](#); และข้ออื่นๆ) พระคัมภีร์ตอนต่างๆที่บ่งบอกว่าไม่ใช่ทุกคนจะได้รับความรอดก็ปฏิเสธผู้ที่เชื่อการไถ่แบบไม่จำกัด (เช่น [มธ. 25:46](#); [วจ. 20:15](#); และข้ออื่นๆ)

“ค่าไถ่” (คำกรีก *ἀντιλutron*) ถูกใช้ที่นี้เท่านั้นในพันธสัญญาใหม่) เป็นราคาค่าไถ่

“คำว่า *ค่าไถ่* ในคำกรีกคือ *ἀντιλutron* ซึ่งประกอบด้วย *ἀντι* (ซึ่งบ่งบอกถึงตัวแทน) และ *λutron* (คำที่ถูกใช้สำหรับค่าไถ่ของทาสหรือนักโทษ)

อันทิลลูทรอน เป็นการชำระที่นำไปแทนที่ทาสหรือนักโทษ นั่นคือ การแทน
เขาหรือเธอ บุคคลที่ครอบครองทาสยอมรับการชำระในฐานะเป็นการแทน
ตาม กท. 3:13 พระคริสต์ได้ไถ่เราจากการสาปแช่งของธรรมเนียมปฏิบัติ ธรรมเนียม
ปฏิบัติได้ยึดเราไว้เป็นทาสในการลงโทษของมัน และไม่มีใครยกเว้น
พระคริสต์สามารถชำระราคานั้นได้เพื่อจะปลดปล่อยเราจากความเป็นทาส
นั้น”[102]

คำนี้และข้อนี้จัดตั้งแนวคิดที่ว่าพระเยซูคริสต์ได้ตายไปในฐานะตัวแทนสำหรับทุกคนอย่าง
ชัดเจน (เปรียบเทียบ มก. 10:45; กท. 1:4; 2:20; อฟ. 5:2; ทต. 2:14) ผลประโยชน์บางอย่างของ
การตายของพระคริสต์ไม่ได้เป็นของผู้เลือกสรรโดยเฉพาะ พระองค์ได้จ่ายหนี้ “เพื่อทุกคน”
นี่เป็นหลักฐานที่ว่าพระองค์ทรงปรารถนาให้ทุกคนได้รับความรอด (ข้อ 4)

2:7

การสนับสนุนสุดท้ายของเปาโลเกี่ยวกับคำสั่งของท่านที่จะอธิษฐานเพื่อทุกคนคือสิ่งนี้ พระเจ้า
ได้แต่งตั้งให้ท่านที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกต่างชาติ (“ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศและ
อัครทูต... เป็นอาจารย์ของพวกต่างชาติ”) ไม่ใช่แค่คนยิวเท่านั้นผู้ซึ่งได้เป็นประชากรอันเป็นที่
โปรดปรานของพระเจ้าในเวลาอดีต เปาโลป่าวประกาศความเชื่อ อย่างสัตย์ซื่อ และ อย่างสัตย์
จริง (“ในความเชื่อและความจริง”) ตรงกันข้ามกับพวกครูสอนเท็จ การยืนยันของท่านถึง
ความสัตย์จริงก็เน้นถึงประเด็นของท่านต่อไป (เปรียบเทียบ รม. 9:1)

“อย่างที่เปาโลถือว่าภารกิจของท่านเป็นบุญแก่ผู้การบรรลุแผนการแห่งความ
รอดของพระเจ้า ดังนั้นเราต้องเห็นตัวตนของข่าวประเสริฐในการประกาศ
ของเราและในการเกี่ยวข้องในโลกรอบตัวเราในฐานะข้อเรียกร้องของการมี
ชีวิตอยู่ของคริสเตียน”[103]

โดยทั่วไปแล้วคริสตจักรต่างๆของอเมริกาเหนือละเลยการกระตุ้นนี้ที่จะอธิษฐาน คริสตจักรส่วนใหญ่ใช้เวลา
ค่อนข้างน้อยในการอธิษฐาน และดังนั้นก็เปิดเผยถึงท่าทีต่อการอธิษฐานที่ค่อนข้างแตกต่างจากท่าทีของเปาโล
ข้าพเจ้าเชื่อว่าเรามีมุมมองที่ไม่เป็นจริงเกี่ยวกับชีวิต ระบบโลกส่งเสริมแนวคิดที่ว่าเราไม่ต้องการพระเจ้า และ
เราได้ยอมรับความเห็นนอกรีตนี้ ในทางตรงกันข้าม เปาโลและพระคัมภีร์ทั้งหมดสอนว่า เราพึ่งพาพระเจ้า
อย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ ยน. 15:5) ระดับที่เราเชื่อจะเป็นระดับที่เราจะอธิษฐาน

“การปฏิบัติของการอธิษฐาน ไม่สามารถถูกบังคับโดยคำสั่งภายนอกได้ แต่ต้องถูกกระตุ้นโดยความเชื่อมั่นภายในถึงความสำคัญและความจำเป็นของการอธิษฐาน”[104]

ข. ความรับผิดชอบหลักของบรรดาผู้ชายและผู้หญิงในการพบปะตามโบสถ์ 2:8-15

“ในย่อหน้านี้ เปาโลดำเนินคำแนะนำของท่านในเรื่อง ‘การอธิษฐาน’ ที่ได้เริ่มต้นในข้อ 1 ต่อไป แต่ตอนนี้ความห่วงใยก็เพื่อการวางตัวที่เหมาะสมในส่วนของ ‘ผู้ออธิษฐาน’ แต่ทำไมเป็นความห่วงใยเหล่านี้ และทำไมเป็นในแนวทางนี้? และทำไมเป็นจำนวนเกินไปของเวลาที่ได้อุทิศต่อผู้หญิงในการเปรียบเทียบกับผู้ชาย? อีกครั้งหนึ่ง การแก้ไขก็อยู่ที่พวกคริสตชนที่เจ็ด ถ้อยคำต่อผู้ชายเป็นการตอบสนองที่ชัดเจนต่อการโต้เถียงและการต่อสู้ของพวกเขา ดังนั้น ถ้อยคำต่อผู้หญิงอาจถูกทักท้วงที่จะตอบสนองต่อความขัดแย้งนี้เช่นกัน”[105]

“ในการอธิษฐานถึงเมืองโครินธ์และเมืองเอเฟซัสที่ได้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดในพันธกิจของเปาโล ความปั่นป่วนของการปล่อยเป็นอิสระบางครั้งสามารถถูกตรวจสอบว่าอยู่เบื้องหลังการอภิปรายของพวกอัครทูตได้”[106]

2:8 เมื่อพิจารณาถึงบริบทนั้น “ในทุกแห่งหน” บางทีอ้างอิงถึงที่ใดก็ตามที่คริสเตียนรวมตัวกันในที่ประชุม เราควรประยุกต์ใช้คำแนะนำเหล่านี้กับการประชุมขององค์การต่างๆของคริสเตียน เช่นเดียวกับการประชุมของคริสตจักรท้องถิ่นไหม? เปาโลดำเนินการต่อไปที่จะให้คำแนะนำสำหรับการปฏิบัติกรของคริสตจักรท้องถิ่น (บทที่ 3) ข้าพเจ้าถือว่าคำแนะนำของท่านที่นี่ (บทที่ 2) ก็เพื่อการประชุมของคริสตจักรท้องถิ่น (เปรียบเทียบ 3:15) อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าสิ่งที่ท่านกล่าวก็มีการประยุกต์ใช้ที่กว้างขึ้น โดยพื้นฐานแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านหมายถึงว่า “พวกผู้ชาย” ควร *ทำการนำ* ในการอธิษฐาน ในการประชุมเช่นนั้น “พวกผู้ชาย” (คำกรีก *อันดราส* ตามตัวอักษรหมายถึง “เพศชาย”) จะต้องนำในการอธิษฐานต่อสาธารณะซึ่งที่ทักท้วงเอาไว้ว่ามีพวกผู้ชายที่ปรากฏตัวและสามารถที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่คิดว่ามันคงได้ทำให้เปาโลผิดหวังถ้าผู้หญิงนำในการอธิษฐานเป็นบางครั้ง (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:5-16)

“การใช้คำนำหน้าเฉพาะกับพวกผู้ชายและไม่ได้ใช้กับพวกผู้หญิง [ข้อ 10] อาจบ่งบอกว่าอัครทูตนี้กำลังวางรูปแบบว่าการนมัสการต่อสาธารณะควรถูกดำเนินการโดยพวกผู้ชาย”^[107]

คำแนะนำของเปาโลในเรื่องวิธีที่พวกเขาควรอธิษฐานก็ตามมา พร้อมกับการเน้นที่ความบริสุทธิ์ภายในและอุปนิสัยที่ชอบธรรมภายนอก (“บริสุทธิ์ . . . โดยปราศจากความโกรธและการทู่เมียงกัน”) ของบรรดาผู้ที่นำ เปาโลไม่ได้สั่งให้พวกผู้ชายที่จะอธิษฐานพร้อมกับมือที่ไต่ยกขึ้นทางกายภาพ ท่านเพียงแต่อธิบายการอธิษฐานต่อสาธารณะอย่างที่คริสเตียนได้ปฏิบัติมัน โดยทั่วไปในสมัยของท่าน (เปรียบเทียบ [1 พกษ. 8:22, 54](#); [2 พศด. 6:13](#); [อสร. 9:5](#); [สดด. 28:2](#); [63:4](#); [134:2](#); [141:2](#); [พคค. 2:19](#); [3:41](#); [อสย. 1:15](#)) ทำทางนี้ซึ่งยืนพร้อมกับมือที่ไต่ยกขึ้นก็ธรรมดาเช่นกันในศาสนาหลักับของต่างชาติแห่งศตวรรษแรก^[108] ภาพต่างๆบนผนังของหลุมฝังศพใต้ดินที่มีหลายๆห้อง และในศิลปะของคริสเตียนเริ่มแรกก็แสดงให้เห็นว่าผู้เชื่ออธิษฐานในแนวทางนี้ โดยทั่วไปแล้ว พวกเขาไต่ยกฝ่ามือของพวกเขาขึ้นและเปิดไปยังสวรรค์ เป็นที่ชัดเจนว่าเพื่อจะเป็นเครื่องหมายแห่งการเปิดภายในของพวกเขาต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับความปรารถนาของพวกเขาที่จะถวายการสรรเสริญแก่พระเจ้าและเพื่อจะรับเอาของประทานจากพระองค์

ถ้าเปาโลได้หมายถึงว่าพวกผู้ชายจะต้องยกมือ *ทางกายภาพ* ของพวกเขาเมื่อพวกเขาอธิษฐาน บางทีท่านจะไม่อธิบายถึงมือว่า *บริสุทธิ์* “บริสุทธิ์” “ความโกรธ” และ “การทู่เมียงกัน” ทั้งหมดก็ชี้ไปยังการใช้ที่เปรียบเทียบถึง “มือ” มือของเราเป็นเครื่องหมายแห่งสิ่งที่เราทำ เปาโลต้องการให้พวกผู้ชายที่จะอธิษฐานใน *ท่าที่ที่นับถือ* อย่างเดียวกันที่ซึ่งพวกเขาปฏิบัติความบริสุทธิ์ในชีวิตทุกๆวันของพวกเขา^[109] ทำทางในการอธิษฐานไม่ได้ทำให้การอธิษฐานมีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือน้อยลง แต่บ่อยครั้งมันสะท้อนถึงท่าที่ภายในของบุคคลที่อธิษฐาน

“ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่แตกหักส่งผลกระทบต่อความสามารถของบุคคลหนึ่งที่จะอธิษฐาน (เปรียบเทียบ [มธ. 5:22-24](#); [6:12](#); [1 ปต. 3:7](#)) ซึ่งจะรวมถึงการนำคนอื่นในการอธิษฐาน”^[110]

2:9-10

“จากการที่ได้กล่าวถึงพวกผู้ชายที่แตกแยก เปาโลก็กล่าวถึงพวกผู้หญิงที่แตกแยก อย่างที่พวกผู้ชายจะต้องหยุดต่อสู้ พวกผู้หญิงจะต้องแต่งกายให้เหมาะสม. . .

“ในขณะที่การแต่งกายของพวกเขาเป็นประเด็น ท่าทีของพวกเขาเป็นความห่วงใยแท้จริงของเปาโล”[\[111\]](#)

ความรับผิดชอบของพวกผู้หญิงในการพบปะตามโบสถ์ต้องการการอธิบายมากขึ้น ประเด็นของเปาโลในข้อเหล่านี้ก็คือว่า “งาน (ดี)” ที่แสดงออกถึงคุณลักษณะในทางพระเจ้า (“อยู่ในทางพระเจ้า”) ควรแสดงลักษณะของพวกผู้หญิงคริสเตียนมากกว่าแนวทางที่พวกเขาแต่งกายและแต่งตัวพวกเขาเอง ความตรงกันข้ามคือระหว่างงานและเสื้อผ้า[\[112\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่ารูปลักษณะภายนอกซึ่งรวมถึงการแต่งตัวและการรักษาความสะอาดนั้นไม่สำคัญ

“ให้บางคนกล่าวสิ่งที่บางคนจะกล่าวเกี่ยวกับเปาโล ที่นี้ท่านกล่าวว่าพวกผู้หญิงจะต้องแต่งกายด้วยรสนิยมที่ดีเมื่อพวกเขาเตรียมตัวที่จะเข้าร่วมโบสถ์”
[\[113\]](#)

“ความไม่เป็นระเบียบในการแต่งกายและรูปลักษณะทำให้ผู้หญิงคริสเตียนไม่งดงาม”[\[114\]](#)

อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงคริสเตียนควรเป็นที่น่าสังเกตสำหรับอุปนิสัยที่เหมือนพระคริสต์มากกว่าสำหรับเสื้อผ้า ทรงผมของเธอ และสิ่งภายนอกอื่นๆที่เป็นความสำคัญหลักต่อผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ [1 ปต. 3:3](#))

“ผู้หญิงคริสเตียนจะต้องไม่ตกแต่งตัวเธอเองด้วย ‘ทองคำหรือไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง’ เพื่อจะดึงดูดความสนใจไปยังตัวเธอเอง ที่แย่ที่สุดแล้ว นี่เป็นสิ่งที่หญิงโสเภณีทำ ที่ดีที่สุดแล้ว มันแสดงถึงความหยิ่งและการเอา

ตนเองเป็นศูนย์กลางซึ่งทั้งสองอย่างนี้ก็ขัดแย้งกับวิญญาณของพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแต่งกายเช่นนี้ก็ไม่น่างามในโบสถ์”[115]

“เหตุผลสำหรับการห้ามของเปาโลเกี่ยวกับทรงผมที่ประณีต เครื่องเพชรพลอยที่หรูหรา และเสื้อผ้าราคาแพงอย่างมากรุนแรงนั้นก็ชัดเจนเมื่อบุคคลหนึ่งอ่านในวรรณกรรมร่วมสมัยของเวลาที่มากขึ้นไป ค่าใช้จ่ายและความพยายามที่ได้ถูกผมอย่างประณีตและเครื่องเพชรพลอยที่ต้องใช้ ซึ่งไม่ใช่เป็นแค่การแสดงที่โอ้อวด แต่เป็นแบบนิยมของหญิงงามเมืองและโสเภณีอีกด้วย. . .”[116]

“แต่บางทีปัญหาที่รุนแรงกว่าก็คือปัญหาของพวกผู้หญิงที่ไม่ไวต่อความรู้สึกที่โอ้อวดการแต่งกาย เครื่องเพชรพลอยและทรงผมของพวกเขาในแนวทางที่ทำให้ความรู้สึกของคนยากจนเจ็บปวดและรบกวนคริสตจักร ประเภทต่างๆ ของการประดับประดาที่ถูกอ้างอิงถึง (*ผมที่ถัก. . . ทองคำ. . . ไข่มุก. . . เสื้อผ้าราคาแพง*) ทั้งหมดนั้นก็ล้วนเป็นของภาพล้อเลียนบุคคลที่กล่าวขวัญของวัฒนธรรมนั้นเกี่ยวกับพวกผู้หญิงที่มั่งคั่ง”[117]

“ในขณะที่ทุกวันนี้ท่าทางของการแต่งตัวนี้ไม่ได้เฉพาะอย่างที่มันเป็นในสมัยของเปาโล หรือไม่ได้จำกัดต่อพวกผู้หญิงอย่างแท้จริง ผลกระทบของมันสามารถเป็นอย่างเดียวกันได้ ข้าพเจ้าได้รับการย้ำเตือนถึงการไปเยี่ยมคริสตจักรชั้นกลางส่วนบนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในเมืองดัลลาส (มันสามารถเป็นเมืองหรือซานเมืองใหญ่ใดๆก็ได้) เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าไปสถานนมัสการ สิ่งที่ทำให้ชวนมองคือแสงแวววาวของเครื่องเพชรพลอย เสื้อผ้าราคาแพงและทรงผมที่ทันสมัย คอที่ยืดขณะที่ผู้คนสังเกตซึ่งกันและกันได้ให้ความประทับใจที่ว่าสำหรับหลายคนแล้วจุดประสงค์ของการรวมตัวกัน ณ ตอนเช้าวันอาทิตย์นั้นคือเพื่อจะแสดงถึงสถานะทางเศรษฐกิจ คนมาใหม่แห่งรายได้ทางเศรษฐกิจปานกลางจำต้องรู้สึกถึงความรู้สึกแห่งการกันออกไป”[118]

พีเขียนการอภิปรายที่ดีเกี่ยวกับวิธีที่จะแยกแยะการแสดงออกทางวัฒนธรรมของหลักการต่างๆ จากหลักการ (ทางเหนือหน้า) เหล่านั้น[119]

แน่นอนว่าคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณต่างๆควรแสดงถึงผู้หญิงคริสเตียนอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ความหวังใจของเปาโลก็คือว่าสิ่งเหล่านั้นควรจะโดดเด่นในการพบปะที่โบสถ์ ที่นั่น คุณลักษณะและการประพฤติของผู้หญิงจะส่งเสริมกิจกรรมต่างๆที่เป็นระเบียบและเสริมสร้าง แทนที่จะลดคุณค่าของกิจกรรมเหล่านั้น (เปรียบเทียบ 3:15)

“โดยย่อแล้วการประดับประดาของผู้หญิงไม่ได้อยู่ในสิ่งที่เธอสวมใส่ แต่อยู่ ในการปรนนิบัติที่มีความรักที่เธอให้ออกไป”[\[120\]](#)

บางทีเปาโลให้คำแนะนำเหล่านี้ที่สวนทางสัญชาตญาณแก่พวกผู้ชาย (ข้อ 8) และแก่พวกผู้หญิง (ข้อ 9-10) ส่วนหนึ่งก็เพื่อจะต่อต้านแนวโน้มตามธรรมชาติต่างๆ (เนื้อหนัง) ในพวกผู้ชายและ พวกผู้หญิง ผู้ชายส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะกระฉับกระเฉง ดังนั้นมันสำคัญที่ว่าพวกเขาให้ความสนใจแก่การอธิษฐานซึ่งคิดลึกซึ้งมากกว่ากระฉับกระเฉง พวกผู้หญิงชอบที่จะดูดี ดังนั้นพวกเขาจะต้องจดจำไว้ว่าการกระทำที่ดีก็สำคัญกว่ารูปร่างหน้าตาที่ดี[\[121\]](#)

2:11-12

เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของพวกเขาในการพบปะของคริสตจักร (3:15) เปาโลสอนว่าพวกผู้หญิงจะต้องยอมให้พวกผู้ชายที่จะจัดเตรียมคำแนะนำและการเป็นผู้นำในที่สาธารณะ [\[122\]](#) ท่านไม่ได้หมายถึงว่าพวกผู้หญิงควรจําแนกความคิดและมโนธรรมของพวกเขาต่อพวกผู้ชาย แต่หมายถึงว่า พวกเขาควรรับเอาตำแหน่งของผู้เรียนรู้ในการพบปะที่โบสถ์อย่างสมัครใจ

“สิ่งนี้เป็นการจากไปที่สุดขีดและเป็นอิสระจากมุมมองของชาวยิวที่ว่าพวกผู้หญิงจะต้องไม่เรียนรู้ธรรมเนียมบัญญัติ”[\[123\]](#)

“... สังคมสมัยโบราณไม่มีใครอนุญาตบทบาทที่สอนแก่พวกผู้หญิง”[\[124\]](#)

โดยพื้นฐานแล้ว พวกผู้หญิงไม่ควรยอมรับบทบาทของอาจารย์แห่งที่ประชุมหรือบทบาทของผู้นำของทั้งคริสตจักร (“ข้าพเจ้า [เปาโล] ไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือควบคุมผู้ชาย”) [\[125\]](#) คำกริยา “สอน” และ “ควบคุม” อยู่ในกาลปัจจุบันในตัวบทกรีกซึ่งบ่งบอกถึงพันธกิจที่ต่อเนื่องไม่ใช่คราวเดียวของพันธกิจ

“สอนและมีสิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย (ข้อ 12) อาจเป็นการอ้างอิงเพื่อจะแยกแยะกิจกรรมต่างๆที่เปาโลจำกัดต่อพวกผู้ชาย หรือคำแรกอาจแสดงถึงตัวอย่างที่เจาะจงของกิจกรรมที่อยู่ภายใต้กฎโดยทั่วไปที่ตามมาคือ การสอนของพวกผู้หญิงในการชุมนุมในที่สาธารณะจะละเมิดโครงสร้างสิทธิอำนาจที่ได้มอบให้ ในกรณีใดก็ตาม เราควรสังเกตว่า เปาโลไม่ได้ใช้คำที่ปกติของท่านสำหรับ ‘การใช้สิทธิอำนาจ (เอ็กซูซิอา) ตามปกติ’ ท่านเลือกคำที่ผิดปกติ (ออเรนเทโอ) ที่อาจแสดงถึงความหมายโดยนัยทางลบเช่น ‘แย้งหรือใช้สิทธิอำนาจในทางผิด’ หรือ ‘ควบคุม’ บางทีคำที่ผิดปกติบ่งบอกถึงสถานการณ์ที่ผิดปกติ อย่างน้อยแล้วในบริบทของเมืองเอเฟซัส พวกผู้หญิงได้ใช้สิทธิอำนาจในทางผิดโดยการถือเอาบทบาทของอาจารย์ด้วยตัวของพวกเขาเอง”^[126]

บางคนเห็นสีแดงเมื่อพวกเขาอ่าน “การงาน” (ข้อ 11; เปรียบเทียบ [อฟ. 5:21-22](#); [กส. 3:18](#)) คำกรีก (สุพาทาก) หมายถึง อยู่ภายใต้ ตัวอย่างเช่น มั่นใจเงินในชีวิตทหารที่พลทหารผู้ซึ่งมียศต่ำกว่านายมันก็ไม่จำเป็นว่ามีคุณค่าน้อยหรือมีความสามารถน้อยกว่าเจ้าหน้าที่ที่สูงกว่าเขาหรือยศเกี่ยวข้องกับคำสั่งและสิทธิอำนาจ ไม่ใช่ความเหนือกว่าหรือด้อยกว่าส่วนตัว ตัวอย่างประกอบอีกตัวอย่างหนึ่งของการงานที่เต็มใจคือพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งแม้ว่าจะสูงส่งกว่ามนุษย์ทั้งหมด อย่างไรก็ตามก็ได้งานต่อมนุษย์คนอื่นๆ ([ลก. 2:51](#); [ฟป. 2:5-11](#)) พระเจ้าจะให้รางวัลแก่การงานของพระองค์ต่อพระบิดา และพระองค์จะให้รางวัลแก่พวกผู้หญิงผู้ซึ่งงานต่อน้ำพระทัยของพระองค์อย่างที่ทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ([1 ปต. 5:6-7](#))

ดูเหมือนว่าที่นี้เปาโลกล่าวถึงที่ชุมนุมท้องถิ่นทั้งหมด ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านคงจะได้ต่อต้านพวกผู้หญิงถึงการสอนหรือการนำบางกลุ่มภายในคริสตจักรที่เราตระหนักโดยทั่วไปว่าเป็น “กลุ่มย่อย” ซึ่งได้จัดเตรียมให้พวกเขาด้วยการรับรองของการเป็นผู้นำของผู้ชายของคริสตจักร (เปรียบเทียบ [กจ. 18:26](#); [2 ทธ. 3:14-15](#); [ทต. 2:3](#)) ยิ่งกว่านั้น เราควรจำไว้ว่าเปาโลกำลังอธิบายถึงสถานการณ์ของคริสตจักรโดยพื้นฐานที่ซึ่งมีพวกผู้ชายที่สามารถจัดเตรียมการสอนและการเป็นผู้นำได้ ถ้าสิ่งเหล่านี้ขาดหายไป ข้อยกเว้นก็จำเป็นเพื่อจะบรรลุเป้าหมายที่สูงกว่าของคริสตจักร นั่นคือ การเสริมสร้างธรรมิกชนเพื่อทำงานแห่งพันธกิจ ในบางประเทศในทุกวันนี้ มีพวกผู้ชายจำนวนน้อยที่สามารถหรือเอาใจใส่ที่จะรับเอาการเป็นผู้นำในคริสตจักรต่างๆ ใน

สถานการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าคิดว่า การเป็นผู้นำของผู้หญิงก็ดีกว่าไม่มีเลย อย่างน้อยแล้วจนกว่า พวกผู้ชายสามารถและจะทำได้

เปาโลได้ห้ามผู้หญิงไว้จากการทำอะไรอย่างแท้จริงในข้อ 12? ท่านไม่ต้องการให้พวกเขาที่จะ “สอน” ผู้ชายหรือ “ใช้สิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย” ในการพบปะที่คริสตจักรท้องถิ่น (3:15)[127] การสอนพระคัมภีร์ ถูกกล่าวถึง สิ่งนี้เหมาะสมต่อหน้าที่ของผู้ชายในคริสตจักร มากกว่าในฐานะคนกลางระหว่างพระเจ้าและผู้คน (เปรียบเทียบ ปฐก. 2) เพราะว่ามัน เกี่ยวข้องการตีความพระวจนะของพระเจ้าต่อคริสตจักรในฐานะบุคคลที่มีสิทธิอำนาจ (เปรียบเทียบ ข้อ 1-2, 8) ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลได้ห้ามพวกผู้หญิงไว้จากการสอนพวกผู้ชายในการนมัสการส่วนรวมของคริสตจักรท้องถิ่นตามปกติ (3:15)

“ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะการประยุกต์ใช้ของ ‘การสอน’ จะเป็นอะไรก็ตาม มันก็เป็นประเภทของ ‘การสอน’ ที่ให้ตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเหนือพวกผู้ชายแก่พวกผู้หญิง”[128]

เปาโลได้รับรองถึงพวกผู้หญิงที่สอนพวกผู้ชายและเด็กๆ (ทต. 2:3-5; 2 ทธ. 1:5) และการแนะนำพวกผู้ชายเป็นส่วนตัว (กจ. 18:26) การอ่านหนังสือที่ผู้หญิงได้เขียนเป็นตัวอย่างหนึ่งของการแนะนำส่วนตัว

“ใน 1 ทธ. 2:12 เปาโลไม่ได้ห้ามผู้หญิงถึงการสอนทั้งหมด เปาโลกำลังห้ามการเป็นหัวหน้าของพวกผู้หญิงในชุมชนของคริสเตียน”[129]

คำกรีกที่แปลว่า “ใช้สิทธิอำนาจ” (NASB) “มีสิทธิอำนาจ” (NIV) หรือ “แย่งชิงสิทธิอำนาจ” (AV) คือ *ออเรนเทโอ* มันหมายถึงที่จะกระทำบนสิทธิอำนาจของตนเองหรือกระทำในท่าทางที่มีอำนาจเด็ดขาด[130] ที่จะใช้สิทธิอำนาจในแนวทางที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์นี้คือที่จะไม่จําานต่อสิทธิอำนาจ (ของผู้ชาย) ที่สูงกว่าในคริสตจักร หรือที่จะไม่ตอบหรือให้การต่อการเป็นผู้นำของผู้ชายของคริสตจักร ถ้าผู้หญิงใช้สิทธิอำนาจในคริสตจักร (เช่น ในฐานะผู้นำของพันธกิจ) และเธอทำมันในการจําานต่อการเป็นผู้นำของผู้ชาย เธอจะไม่ทำบาป มันคือการถือหรือการทักท้อสิทธิอำนาจที่ไม่เหมาะสมสำหรับเธอเองที่เปาโลห้าม[131] ผู้หญิง *สามารถ*

มีสิทธิอำนาจ เหนือ คนอื่นๆในคริสตจักรได้ ซึ่งจัดเตรียมให้เธออยู่ ภายใต้ สิทธิอำนาจของการ เป็นผู้นำของผู้ชายของคริสตจักร

“มันน่าสนใจ...ที่เปาโลไม่ได้ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับ ‘ตำแหน่ง’ (บิชอป/ บาทหลวง) ที่นี่ แต่ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับหน้าที่ (สอน/ใช้สิทธิอำนาจ) ดังนั้น มันคือกิจกรรมที่ท่านห้ามไม่ใช่ตำแหน่ง (เปรียบเทียบ [1 คร. 14:34, 35](#))”[\[132\]](#)

เราสามารถแก้ไขความขัดแย้งที่ชัดเจนในคำสอนของเปาโลระหว่างสิ่งที่ท่านนำเสนอที่นี่กับสิ่งที่ท่านสอนใน 1 โครินธ์ได้อย่างไร มีปัญหาสองอย่าง หนึ่งใน [1 โครินธ์ 14:34](#) เปาโลบอกให้ พวกผู้หญิงที่จะ “เงียบ” อย่างสิ้นเชิงในคริสตจักร (และ “ไม่ได้รับอนุญาตให้พูด”) ท่านใช้คำกรีกที่แตกต่างไป (*ซีกาโทซาน*) ที่นั่นจากสิ่งที่เรามีที่นี่ (*เฮซูคีอา*) ซึ่งแปลว่า “เงียบ” (ข้อ 12; เปรียบเทียบ ข้อ 2) *เฮซูคียา* ไม่ได้หมายถึง เงียบอย่างสิ้นเชิง แต่ “นั่งอย่างสบาย” “ไม่ใช่ยากที่จะควบคุมได้” เปาโลต้องการให้พวกผู้หญิงที่จะแสดงความเคารพนับถือที่เหมาะสมต่ออาจารย์หรือผู้นำ

บางทีเปาโลกำหนดให้มีมาตรฐานที่เข้มงวดในคริสตจักรเมืองโครินธ์ *มากกว่าปกติ* เนื่องจากความยุ่งเหยิงที่นั่น และคำแนะนำของท่านใน 1 ทิโมธีสะท้อนถึงสถานการณ์ตามปกติ [\[133\]](#) ข้าพเจ้าคิดว่าในกรณีของคริสตจักรเมืองโครินธ์ บางทีเปาโลหมายถึงว่าพวกผู้หญิงไม่ควรมีส่วนร่วมในการพิพากษาพวกผู้เผยพระวจนะ ([1 คร. 14:29](#)) ซึ่งเป็นการปฏิบัติในสิทธิอำนาจทางคริสตจักร บริบทของ [1 โครินธ์ 14:34](#) ดูเหมือนจะชอบมุมมองนี้[\[134\]](#)

“เปาโลไม่ได้หมายถึงว่าพวกผู้หญิงจะต้องเงียบอย่างสิ้นเชิงระหว่างการประชุมนมัสการ (เปรียบเทียบ [1 คร. 11:5](#)) ตรงกันข้าม ท่านแนะนำให้พวกเขาที่จะแสดงออก *ความเงียบ* (ในวิญญาณ) แทนที่จะรับเอาการนำหรือที่จะ “เงียบ” ในแง่ของการไม่สอน”[\[135\]](#)

ความเงียบนี้เป็นการแสดงออกที่เห็นประจักษ์ของหลักการของการจำนนที่เปาโลสนับสนุน [\[136\]](#)

ประการที่สอง ใน [1 โครินธ์ 11:2-16](#) เปาโลอนุญาตให้พวกผู้หญิงที่จะอธิษฐานและเผยพระวจนะในคริสตจักร แต่ท่านยืนยันว่าพวกเขาต้องคลุมศีรษะของพวกเธอเมื่อทำอย่างนั้น การยินยอมนี้ดูเหมือนว่าจะขัดแย้งทั้ง [1 ทิโมธี 2:11-12](#) และ [1 โครินธ์ 14:34](#)

วิธีหนึ่งที่จะแก้ไขความยุ่งยากนี้คือ ที่จะกล่าวว่าใน [1 โครินธ์ 11:2-16](#) พวกผู้หญิงที่ถูกกล่าวถึงไม่ว่าเป็นพวกผู้หญิงโสดหรือพวกผู้หญิงที่แต่งงานแล้วผู้ซึ่งสามีพวกเขาไม่ได้ปรากฏตัว ใน [1 โครินธ์ 14:34](#) และ [1 ทิโมธี 2:11-12](#) พวกผู้หญิงที่ถูกกล่าวถึงดูเหมือนจะเป็นพวกผู้หญิงที่แต่งงานแล้วผู้ซึ่งสามีของพวกเขาปรากฏตัว[137] อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในตัวเองหรือบริบทที่ให้เหตุผลสำหรับการตีความเหล่านี้

การแก้ไขอีกอย่างหนึ่ง คือการแก้ไขที่ข้าพเจ้าชอบคือสิ่งนี้ เปาโลอนุญาตให้พวกผู้หญิงที่จะอธิษฐานและเผยพระวจนะในเมืองโครินธ์และที่อื่นๆ เพราะว่ากิจกรรมเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิอำนาจในคริสตจักรมากเท่ากับการสอนและการปกครอง การสอนเกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมคำแนะนำที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ส่วนการเผยพระวจนะในสมัยพันธสัญญาใหม่เกี่ยวข้องกับการแบ่งปันบางสิ่งที่พระเจ้านำมาสู่ความคิดเท่านั้น ในบางกรณี นี่เป็นการเปิดเผยใหม่ แต่ตามปกติแล้วมันไม่ได้เป็น[138] ในทุกๆกรณี ผู้เผยพระวจนะจะต้องจำนการเผยพระวจนะของเขาหรือของเธอต่อสิ่งที่พระเจ้าได้คลงใจก่อนหน้านั้น ([1 คร. 14:29](#))

2:13-14

เปาโลให้เหตุผลสองประการว่าทำไมพวกผู้หญิงควรปฏิบัติตนในการประชุมของคริสตจักรอย่างที่ท่านระบุไว้ หนึ่งในตั้งแต่การทรงสร้างเป็นต้นไป มันก็เป็นความตั้งใจของพระเจ้าที่ว่าผู้ชายควรนำผู้หญิง เปาโลย้ำเตือนผู้อ่านของท่านว่าพระเจ้าได้สร้างอาดัม “ก่อน” และ “จากนั้น” ถัดไปได้สร้างเพื่อนที่เหมาะสมเพื่อเขาในเอวา ([ปฐก. 2:7-25](#)) พระเจ้าได้สร้าง เอวาเพื่ออาดัม พระองค์ไม่ได้สร้างอาดัมเพื่อเอวา อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงความเหนือกว่าที่สำคัญของผู้ชายเหนือผู้หญิง พระเจ้าได้สร้างอาดัมและเอวาเป็น *ผู้เท่าเทียม* ในแง่ที่ว่าพวกเขาต้องการและส่งเสริมซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้มอบหมายความรับผิดชอบการเป็นผู้นำแก่อาดัมเหนือภรรยาของเขา เอวาไม่ได้รับผิดชอบต่อพระเจ้าเพื่ออาดัมในแง่เดียวกันที่อาดัมไม่ได้รับผิดชอบเพื่อเอวา[139]

“สิ่งนี้เป็นการอ้างอิงที่ถูกลบออกไว้ถึงสิทธิพิเศษต่างๆที่บุตรหัวปีได้รับในประวัติศาสตร์สมัยโบราณ”[140]

“... ผู้หญิง ได้ถูกสร้างจากกระดูกซี่โครงของอาดัม ไม่ได้ถูกสร้างจากศีรษะของพวกเขาเพื่อจะปกครองเหนือเขา หรือไม่ได้ถูกสร้างจากเท้าของเขาเพื่อจะถูกเหยียบย่ำโดยเขา แต่ได้ถูกสร้างจากซี่ข้างของเขาเพื่อจะเท่าเทียมกับเขา ซึ่งอยู่ภายใต้แขนของเขาเพื่อจะได้รับการปกป้องและอยู่ใกล้หัวใจของเขาเพื่อจะได้รับความรัก”[141]

ประการที่สอง (ข้อ 14) ในฐานะส่วนหนึ่งของการพิพากษา ณ การล้มลงในความบาปนั้น พระเจ้าได้ยืนยัน (นั่นคือ ได้ทำให้ถาวร) ถึงการเป็นผู้นำของผู้ชายเหนือผู้หญิง (ปฐม. 3:16) มันเป็นผลลัพธ์ของการถูกล่อลวงของเธอ โดยงูที่เอวาได้ล้มลง “ผู้หญิงถูกล่อลวง ได้ตกไปสู่การถูกล่อลวง” ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระเจ้าได้ยืนยันแก่เอวาและพวกผู้หญิงทั้งหมดในฐานะผู้ติดตาม เพราะว่าพวกเธออ่อนไหวง่ายต่อการล่อลวงมากกว่าผู้ชาย ตั้งแต่กำเนิด หลักฐานที่พอเพียงที่จะสนับสนุนการพูดคลุมท้อๆ ไปก็ขาด (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 1:5; ทด. 2:4) ตรงกันข้าม เป็นที่ชัดเจนว่า ในโอกาสครั้งเดียวนั้น เพราะว่าเอวาได้ “ถูกล่อลวง” นั่นเองที่ พระเจ้ายืนยันแก่เธอและบรรดาลูกสาวของเธอในตำแหน่งของพวกเขาในฐานะผู้ติดตาม นักเขียนบางคนเชื่อว่าเปาโลโต้แย้งจากการทรงสร้างเท่านั้นและท่านใช้การล้มลงในบาปเพียงแค่จะอธิบายข้อโต้แย้งของท่าน[142] แต่ดูเหมือนว่าสำหรับนักวิชาการส่วนใหญ่ที่ท่านใช้ข้อโต้แย้งสองอย่างที่แตกต่างกัน

ในคริสตจักรเมืองเอฟะซัส ผู้หญิงบางคนได้ถูกนำไปในทางที่ผิดโดยพวกครูสอนเท็จ (5:15) ผู้ซึ่งพวกเขาเองได้ถูกนำไปในทางที่ผิดโดยซาตาน (เปรียบเทียบ 4:1)

“แน่นอนว่าข้อ 14 เกือบเป็นการอ้างอิงเฉพาะที่ถึงการถูกล่อลวงของผู้หญิงบางคนในคริสตจักรเมืองเอฟะซัส ... [เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:6-7]”[143]

หนึ่งในเหตุผลที่เปาโลอ้างอิงถึงการล้มลงในบาปที่นี่ก็คือว่าผู้หญิงบางคนในคริสตจักรเมืองเอฟะซัส ได้อยู่ในอันตรายของการทำสิ่งที่เอวาได้ทำนั่นคือ ถูกล่อลวงโดยพวกครูสอนเท็จ[144]

“ประเด็นของเปาโล [ในข้อ 14] ก็คือว่าการกลับบทบาทนี้ที่ได้ก่อให้เกิดการ ถูกทำลายเช่นนั้น ณ ตอนเริ่มต้นต้องไม่ถูกทำซ้ำในคริสตจักร ผู้หญิงต้อง ไม่ใช่ผู้หญิงที่นำผู้ชายในการเชื่อฟังต่อเธอ ดังนั้นเมื่อการสอนพระวจนะของ พระเจ้าในที่ชุมนุมปรากฏ ผู้ปกครองผู้ชายที่มีคุณสมบัติควรทำหน้าที่ของ อาจารย์”[145]

บางคนสรุปว่าพวกผู้หญิงจะต้องอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของผู้ชายในทุกด้านของชีวิต ไม่ใช่แค่ ในการพบปะที่คริสตจักร เนื่องจากว่าเปาโลได้อ้างอิงถึงการทรงสร้างและการล้มลงในบาป พวกเขาเชื่อว่าผู้ชายไม่ควรจำนนตัวเองต่อสิทธิอำนาจของผู้หญิงเลย แม้กระทั่งในที่ทำงาน โดยส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดว่านี่คือสิ่งที่เปาโลหมายถึง ท่านอ้างอิงความตั้งใจของพระเจ้า สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในบริบทของการสมรสโดยเฉพาะ ไม่ใช่ใน สถานการณ์ทางสังคมโดยทั่วไป บรรดาชายและหญิงที่เป็นคริสเตียนควรนำความสัมพันธ์ที่ เหมาะสมของพวกเขาคือซึ่งกันและกันในการสมรสไปยังชีวิตคริสตจักรและประยุกต์ใช้มันใน “ครอบครัวของพระเจ้า” (เปรียบเทียบ 3:15) เช่นเดียวกับครอบครัวของครัวเรือนนั้น

2:15

บางทีการอธิบายที่ดีที่สุดของข้อที่ยากนี้คือ พระเจ้าได้สัญญา ชีวิตแห่งความสำเร็จในฐานะแม่ ในบ้านแก่พวกผู้หญิงซึ่งได้จัดเตรียมให้ว่าพวกเขาต้องดำเนินชีวิตกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่ จะเป็นในฐานะอาจารย์หรือผู้นำในคริสตจักร

“อีกครั้งหนึ่งความหมายของ โซโซ [ช่วยให้อวด] ในพระคัมภีร์ตอนนี้เป็น บางสิ่งเช่น ‘สุขภาพฝ่ายวิญญาณ’ ซึ่งเป็นชีวิตที่เต็มเปี่ยมและมีความหมาย สิ่งนี้เข้ากับบริบทก่อนข้างดี เปาโลเพิ่งได้กั้นพวกผู้หญิงไว้จากตำแหน่งแห่ง สิทธิอำนาจของการสอนในคริสตจักร (1 ทธ. 2:9-14) จากนั้นจุดหมายหลัก ของพวกเขาคืออะไร? พวกเขาจะพบชีวิตผ่านทาง การบรรลุปทบาทของพวกเขาในฐานะแม่ถ้าพวกเขาดำเนินในความเชื่อ ความรักและความบริสุทธิ์ด้วยความ สงบเสงี่ยมต่อไป ความรอดที่มายังบรรดาแม่ผู้ซึ่งพากเพียรในการรับ ใช้ที่สัจย์ชื่อ ไม่ใช่ความรอดโดยความเชื่อเท่านั้นที่ถูกสอนในที่อื่น”[146]

ข้าพเจ้าเชื่อว่าการตีความนี้มีปัญหาน้อยกว่าการตีความอื่นๆ มันทำให้ข้อโต้แย้งของเปาโลในส่วนนี้สมดุล (ข้อ 8-15) และคงอยู่ในหัวข้อแทนที่จะเปลี่ยนไปสู่การอภิปรายถึงหัวข้อที่ถูกลบออกไปจากบริบทมากขึ้น บางหัวข้อของหัวข้อที่เป็นไปได้เหล่านี้คือ วิธีที่พวกผู้หญิงประสบความสำเร็จกับความรอดนิรันดร์หรือวิธีที่พวกเขาประสบความสำเร็จกับการช่วยกู้ทางร่างกายเมื่อให้กำเนิด หรือวิธีที่พวกเขาประสบความสำเร็จกับการช่วยกู้ฝ่ายวิญญาณจากการเสื่อมทรามทางศีลธรรม นักตีความบางคนได้บ่งบอกแม้กระทั่งว่าเปาโลคาดหวังถึงผลลัพธ์ที่ช่วยให้รอดของการบังเกิดของพระเยซูคริสต์ [147] ยิ่งกว่านั้นเปาโลอาจได้ต้องการให้ผู้อ่านที่เป็นผู้หญิงของท่านผู้ซึ่งดูเหมือนจะอยู่ภายใต้อิทธิพลของคำสอนที่สนับสนุนสิทธิสตรีที่จะเห็นคุณค่าสิทธิพิเศษของการให้กำเนิดและการเลี้ยงลูก[148]

ปัญหาหนึ่งที่สำคัญกับมุมมองที่ข้าพเจ้าชอบคือสิ่งนี้ ถ้านี่เป็นการตีความแท้จริง จากนั้นผู้หญิงที่ไม่สามารถให้กำเนิดลูกได้สามารถพบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร? ข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลคงได้ตอบว่าหญิงโสดหรือหญิงที่แต่งงานแล้วผู้ซึ่งไม่ใช่แม่สามารถพบความสำเร็จในฐานะผู้หญิงของพระเจ้าได้อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ตามปกติแล้วพวกผู้หญิงพบความสำเร็จที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขาในฐานะแม่ บางทีเราประเมินค่าอิทธิพลในบ้านต่ำไปและประเมินอิทธิพลที่ธรรมาสันสูงไป (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 1:5) คำคมเก่ากล่าวว่า “มือที่แกว่งเปลือยปกครองโลก” อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลที่กัทึกเอาสถานการณ์ปกติ (เปรียบเทียบ ข้อ 11-12): พวกผู้หญิงส่วนใหญ่ให้กำเนิดลูก แม้ว่าผู้หญิงอาจไม่สามารถให้กำเนิดลูก ทางกายภาพ ได้ เธออาจ “ผลิต” ลูก ฝ่ายวิญญาณ ได้ และดังนั้นก็พบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ 1:2; 5:10-11, 14) แน่แน่นอนว่ามนุษย์ทุกคน ชายหรือหญิง แต่งงานแล้วหรือโสดก็พบความสำเร็จที่ใหญ่ที่สุดของเขาหรือของเธอในชีวิตได้ผ่านทางความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเยซูคริสต์[149]

“เปาโลใช้คำว่า ‘การคลอดบุตร’ เป็นคำเปรียบเทียบสำหรับส่วนนั้นของงานของผู้หญิงที่อธิบายถึงทั้งหมด”[150]

คำเปรียบเทียบ เป็นการใช้อ่านวนโวหารที่ซึ่งส่วนหนึ่งแสดงถึงทั้งหมดหรือทั้งหมดหมายถึงส่วนหนึ่ง

เปาโลทำให้สิ่งที่พวกผู้หญิง *ไม่ควรทำ* สมดุลกับสิ่งที่พวกเขา *สามารถทำได้* ในการนำเสนออันเป็นที่นิยมถึงสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพันธกิจต่างๆของพวกผู้หญิง ความสมดุลนี้ขาดหายไปอยู่บ่อยๆ หลังจากการนำเสนอสิ้นสุด บ่อยครั้งพวกผู้หญิงจะความรู้สึกที่ว่าพวกเขาสามารถทำไม่ว่าสิ่งใดก็ตามหรือไม่ทำอะไรเลยซึ่งขึ้นอยู่กับนำเสนอที่นั้น บุคคลหนึ่งต้องระมัดระวังที่จะรักษาความสมดุลในการอธิบายถึงหัวข้อนี้ไว้อย่างที่เปาโลได้ทำ

สรุปแล้วข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลกระตุ้นให้พวกผู้ชายใน “ครอบครัวของพระเจ้า” (นั่นคือ คริสตจักรท้องถิ่น, 3:15) ที่จะทำหน้าที่ในฐานะ *ผู้กลาง* ระหว่างพระเยซูคริสต์ผู้เป็นศูนย์กลางของมนุษย์กับพระเจ้าและประชากรของพระองค์ พวกเขาควรทำสิ่งนี้โดยการอธิษฐาน การสอนและการนำคริสตจักร พวกผู้หญิงควรจดจ่อที่การก่อให้เกิดการตามอย่างพระเจ้าในคริสตจักรครอบครัวเช่นเดียวกับครัวเรือนของพวกเขาโดยการเรียนรู้ การปลูกฝังงานที่ดีและการดำเนินชีวิตตามอย่างพระเจ้า นี่เป็นมุมมองตามลำดับชั้นของพระคัมภีร์ตอนนี้ มุมมองที่ยึดหลักความเสมอภาคของมนุษย์ทุกคนก็คือว่าไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ตอนนี้ที่จำกัดบทบาทของพวกผู้หญิงในคริสตจักร[151]

พวกผู้หญิงที่พยายามจะรับใช้ในบทบาทของผู้ชายตามธรรมเนียมได้เผชิญและจะเผชิญความลำบากต่างๆต่อไปเนื่องจากองค์ประกอบทางจิตวิทยาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเองและคนเหล่านั้นผู้ซึ่งพวกเขาแสวงหาที่จะรับใช้[152]

ก. คุณสมบัติสำหรับผู้นำคริสตจักร 3:1-13

เปาโลได้เริ่มจากคำแนะนำของท่านเกี่ยวกับการนมัสการในคริสตจักร ไปยังการกำหนดคุณสมบัติสำหรับผู้นำของคริสตจักร ท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะให้คำแนะนำแก่ทิโมธีในการเลือกบุคคลที่สำคัญเหล่านี้ ท่านอธิบายถึงพวกผู้หญิงและการเป็นผู้นำใน 2:11-15 และตอนนี้ท่านอธิบายถึงพวกผู้ชายและการเป็นผู้นำโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณสมบัติต่างๆส่วนตัวที่จำเป็นสำหรับผู้นำคริสตจักรที่มีประสิทธิภาพ

“จดหมายฝากศิษยาภิบาลไม่ได้ให้ *สิทธิอำนาจ* ทางสถาบันแก่ผู้ปกครองดูแลและมัคทายก จดหมายเหล่านั้นอธิบายถึงประเภทของบุคคลที่อาจรับใช้คริสตจักรในบทบาทบางอย่าง คือบุคคลที่คุณลักษณะของเขานั้นอยู่เหนือการตำหนิ ผู้ซึ่งได้แสดงถึงทักษะการจัดการที่บ้าน ผู้ซึ่งสามารถสอนได้ (ในกรณีของผู้ปกครองดูแล) เป็นต้น บุคคลนี้จะสอนสิ่งที่ถูกต้องและจะ

ปฏิเสธสิ่งที่ผิด ในขณะที่สิทธิอำนาจบางอย่างอาจ *ปรากฏอยู่* ในชื่อเรียกและธรรมชาติของตำแหน่งนั้น ไม่มีที่ไหนที่ตัวบทกล่าว *อย่างชัดเจน* ถึงสิ่งที่ถูกยืนยันโดยนักเขียนสมัยใหม่อยู่บ่อยๆ (เช่น ยัง, *ศาสนศาสตร์*, หน้า 22; เปรียบเทียบหน้า 120) ว่าการแก้ไขของผู้เขียนต่อการเกิดขึ้นของความเห็นนอกรีตคือที่จะบังคับใช้โครงสร้างในครอบครัวของพระเจ้า...และแต่งตั้งผู้นำที่มีสิทธิอำนาจที่สามารถต่อต้านความผิดพลาดเนื่องจากตำแหน่งทางสถาบันของพวกเขาได้ ไม่มีสิทธิอำนาจทางสถาบันที่ชัดเจนซึ่งถูกส่งเสริมในจดหมายฝากศิษยาภิบาล”

[153]

“ธรรมชาติของคุณสมบัติต่างๆ ได้จัดตั้งไว้และความเป็นห่วงที่กว้างสำหรับชื่อเสียงของผู้นำแนะนำว่าความน่าเชื่อถือต่อสิ่งนั้นจะจำเป็นหรือสถาปนาความน่าเชื่อถือในสังคมที่สุดยอดในความคิด”[154]

ในขณะที่เปาโลไม่ได้ระบุหน้าที่ต่างๆของผู้ปกครองดูแล ลีออคเชื่อว่าเปาโลบ่งบอกหน้าที่หลายอย่าง คือ การปกครอง (การลงวินัย [ข้อ 5] และการนำนมัสการ [บริบท]) การสอน (ข้อ 2) การควบคุมการเงิน (ข้อ 8) และการเป็นตัวแทนของคริสตจักรต่อคริสเตียนในที่อื่น (ข้อ 2) และต่อโลกที่ยังไม่ได้รับความรอด (ข้อ 7)[155]

1. คุณสมบัติสำหรับผู้ปกครองดูแล 3:1-7

คริสตจักรเมืองเอเฟซัสได้มีผู้ปกครองดูแลมานานก่อนที่เปาโลได้เขียนจดหมายนี้ (กจ. 20:17-35)

“ถ้าการระบุของเราถึงพวกครูสอนเท็จว่าเป็นพวกผู้ปกครองดูแลนั้นถูกต้อง จากนั้นเหตุผลของเปาโลสำหรับชุดของคำแนะนำนี้ก็คือว่า ทิโมธีคอยดูว่าพวกผู้ปกครองดูแลกำลังดำเนินชีวิตตามการแต่งตั้งของพวกเขา นั่นคือ โดยมาตรฐานเหล่านี้ แน่แน่นอนว่า ณ เวลาเดียวกัน คริสตจักรทั้งหมดจะตั้งใจฟังและดังนั้นก็ได้รับพื้นฐานสำหรับการลงวินัยพวกผู้ปกครองที่ผิดพลาด เช่นเดียวกับสำหรับการแทนที่ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:22, 24-25)”[156]

3:1 เปาโลอ้างอิงคำกล่าวอีกอันเป็นที่รู้จักกันดีอีกคำหนึ่ง (“คำกล่าวที่สัตย์จริง” เปรียบเทียบ 1:15):
เพื่อจะแนะนำและให้การสนับสนุนต่อสิ่งที่ท่านจะสอน

“ผู้ดูแล” (คำกรีก *เอปิสโคปอส*) เป็นคำศัพท์ที่เน้นถึงการเป็นผู้นำของผู้นำและความรับผิดชอบต่างๆเกี่ยวกับการจัดการ และเป็นที่ยืนยันว่ามีความหมายเหมือนกันกับคำว่า “ผู้ปกครอง” (*เพรสบิวเทอโรส*; 5:17; [1 ปต. 5:1](#)) และ “ศิษยาภิบาล” หรือ “ผู้เลี้ยง” (*พอยเมน*; [อฟ. 4:11](#)) เปาโลใช้คำว่า “ผู้ปกครอง” บ่อยครั้งมากกว่า ดังนั้นข้าพเจ้าได้เลือกที่จะใช้คำนี้ในการให้ความคิดเห็นในส่วนนี้ ณ เวลาที่เปาโลได้เขียนจดหมายฝากศิษยาภิบาล ตำแหน่งของ “ผู้ปกครอง” ก็ธรรมดาในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าท่านได้แต่งตั้งผู้ปกครองหลายคนในคริสตจักรต่างๆที่ท่านได้ก่อตั้ง ([กจ. 14:23](#)) ประวัติศาสตร์ของตำแหน่งผู้ปกครองในคริสตจักรก็ย้อนกลับไปสู่อิสราเอลสมัยโบราณ คนยิวได้ดำเนินการองค์การนี้ในธรรมศาลาของพวกเขาเรื่อยไป ซึ่งพวกเขาได้เริ่มต้นระหว่างการเดินทางที่บาบิโลน[157]

“. . . ในขณะที่การเป็นผู้ปกครองในธรรมศาลาได้ส่งอิทธิพลต่อการเป็นผู้ปกครองในคริสตจักร อิทธิพลนั้นก็มาจากธรรมชาติโดยทั่วไป”[158]

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าแต่ละที่ประชุมของคริสเตียนเรียกร้องผู้ปกครองอย่างน้อยหนึ่งคนเพื่อจะเป็นคริสตจักร ยิ่งกว่านั้น ดูเหมือนว่าได้มีผู้ปกครองมากกว่าหนึ่งคนในบางคริสตจักรแล้ว (เช่น [กจ. 20:17](#); [ฟป. 1:1](#)) แต่ไม่จำเป็นว่ามีในทุกแห่ง “ผู้ปกครอง” เป็นตำแหน่งทางการของการเป็นผู้นำในคริสตจักรที่มีความรับผิดชอบแบบอภิบาล ([1 ปต. 5:1-2](#)) ยิ่งกว่านั้น “ผู้ปกครอง” อธิบายถึงความเป็นผู้ใหญ่ของบรรดาผู้ที่ถือตำแหน่งนี้ตามปกติ โดยพื้นฐานแล้ว คือ ความเป็นผู้ใหญ่ *ฝ่ายวิญญาณ* “ผู้ดูแล” อธิบายถึงความรับผิดชอบหลักโดยธรรมชาติในตำแหน่งนี้ นั่นคือ การเฝ้าดูแลคริสตจักร “ศิษยาภิบาล” อธิบายถึงของประทานและงานที่จำเป็นที่จะบรรลุในตำแหน่งนี้ซึ่งก็คือของประทานและงานของผู้เลี้ยง

บุคคลหนึ่งสามารถอาจเอื้อมตำแหน่งจากแรงจูงใจที่ดีหรือเลวได้ “คำกล่าวที่สัตย์จริง” ที่เปาโลอ้างอิงก็ทักท้อเอาแรงจูงใจที่ดี คือ ความปรารถนาที่จะทำงานที่มีเกียรติไม่ใช่การเพิ่มพูนส่วนตัว ที่ประชุมของคริสตจักรควรระมัดระวังที่จะสืบสวนแรงจูงใจของพวกผู้ชายที่อาจเอื้อมมาเป็นผู้ปกครอง การอาจเอื้อมเช่นนั้นสามารถนำชายหนุ่มสู่การศึกษา การทำงานและการเสียดสที่จะเตรียมตัวสำหรับการเป็นผู้นำในคริสตจักรได้ บางคนทำสิ่งนี้โดยการเข้าเรียนในสถาบันพระคริสตธรรม

“ที่จริงคำกล่าวนั้นจัดจ่อที่ *บุคคล* น้อยกว่าที่ *ตำแหน่ง* ดังนั้นเปาโลไม่ได้ยก
ย่องผู้ที่มีความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่จะมาเป็นผู้นำ ตรงกันข้าม ท่านกำลังกล่าว
ว่า ตำแหน่งของผู้ดูแลเป็นภารกิจที่สำคัญ เป็นงานที่สูงส่งซึ่งมันควรจะเป็น
ประเภทของงานที่บุคคลหนึ่งอาจจะอาจเอื้อม ดังนั้น แม้จะมีกิจกรรม
บางอย่าง เนื่องด้วยเหตุผลนั้นท่านก็ไม่ได้ปฏิเสธตำแหน่งเอง”[159]

3:2-7 เปาโลลงรายชื่อคุณสมบัติ 15 อย่างที่นี้ที่ควรแยกแยะชีวิตของผู้ชายผู้ซึ่งมีความปรารถนาที่จะ
รับใช้ในฐานะผู้ปกครอง[160]

1. การบรรยายถึง “เหนือการตำหนิ” (“ไม่มีที่ติ” คำกรีก *อันเอปพิเลมทน*, ข้อ 2;
เปรียบเทียบ 5:7; 6:14; [ทต. 1:6](#)) หมายถึงว่าเขาไม่ควรมีข้อบกพร่องอันเป็นที่สังเกตได้
ในคุณลักษณะหรือความประพฤติของเขา นั่นคือ มันไม่ควรมีสาเหตุสำหรับการ
วิจารณ์ที่สมเหตุสมผลในตอนนี้หรือในอดีตของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 10) ที่ใครก็ตาม
สามารถใช้เพื่อจะทำให้เขาเสียชื่อเสียงและนำการตำหนิไปยังพระนามของพระคริสต์
และคริสตจักรได้ คำกรีกหมายถึง “ที่จะไม่ถูกจับ” นี่เป็นคุณสมบัติหลักที่คุณสมบัติ
ต่างๆที่ตามมาทำให้ชัดเจนขึ้นหรือขยายออก ไม่มีใครสมบูรณ์ แต่ผู้ปกครองควรเป็น
บุคคลที่ไม่มีใครสามารถวิจารณ์อย่างสมเหตุสมผลสำหรับแนวทางที่เขาดำเนินชีวิตได้
เขาควรเป็นอิสระจากความผิด แม้ว่าเขาอาจถูกกล่าวหาถึงบางสิ่งที่ไม่เหมาะสมหรือ
เป็นบาป
2. มีการตีความมากมายของวลีนี้ “สามีของภรรยาคนเดียว” (คำกรีก *มีอาส ฎุโนคอส
อันดรา*, ข้อ 2) มีสี่มุมมองหลักเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลได้มีในความคิด หนึ่งในผู้ปกครอง
ต้องแต่งงาน ประการที่สอง เขาต้องแต่งงานครั้งเดียวเท่านั้น ประการที่สาม เขาต้องมี
คู่สมรสคนเดียว ประการที่สี่ เขาต้องเป็นสามีที่มีศีลธรรม คุณสมบัติอื่นๆทั้งหมด
เป็นคุณลักษณะ นี่อาจเป็นแนวทางเกี่ยวกับวิธีที่เราควรตีความวลีนี้เช่นกัน

เราต้องตอบสามคำถามที่เกี่ยวข้องก่อนที่เราสามารถมาถึงการตีความที่เหมาะสมของ
คุณสมบัตินี้

หนึ่ง เปาโลกำลังพิจารณาผู้ปกครองที่มีศักยภาพในสภาพปัจจุบันของเขา ตั้งแต่การกลับใจเชื่อของเขาหรือตลอดช่วงชีวิตทั้งสิ้นของเขา คุณสมบัติอื่นๆบ่งบอกอะไรเกี่ยวกับสิ่งนี้? ดูเหมือนว่าสภาพปัจจุบันของเขาถูกกล่าวถึงเป็นหลัก[161]

ประการที่สอง สภาพอะไรถ้ามีที่ส่งผลต่อการสิ้นสุดของความสัมพันธ์ทางการสมรส นอกเหนือจากความตาย (เปรียบเทียบ [มธ. 5:31-32](#); [19:3-12](#); [มก. 10:2-12](#); [ลก. 16:18](#); และ [1 คร. 7:8-16, 25-28](#))? ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นการแต่งงานใหม่หลังจากการหย่าร้าง

ประการที่สาม ภายใต้สภาพอะไรถ้ามีที่พระเจ้าอนุญาตให้คริสเตียนแต่งงานใหม่ได้ (เปรียบเทียบ [มธ. 5:31-32](#); [19:2-12](#); และ [1 คร. 7:15, 25-28](#))? ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าอนุญาตการแต่งงานใหม่ถ้าคู่ของบุคคลที่หย่าร้างได้ตายไปหรือได้แต่งงานใหม่กับคนอื่น

มุมมองที่ 1: เขาต้องแต่งงาน	
มุมมองนี้เห็นว่าชายทุกคนที่ไม่ได้แต่งงานก็ไร้คุณสมบัติ[162] ตามปกติแล้วบรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้อาศัยบริบทของพระคัมภีร์ตอนนี้สำหรับการสนับสนุน ที่จะสอดคล้องนั้น ดังนั้นผู้ปกครองควรมีลูก	
ข้อดี	ข้อด้อย
ถ้าผู้ชายจะดูแลคริสตจักรท้องถิ่น เขาต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในการดูแลครอบครัว (ข้อ 5)	การเน้นที่ “คนเดียว” ในตัวบทกรีกบ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างภรรยาหนึ่งคนหรือมากกว่า ไม่ใช่ภรรยาหนึ่งคนหรือไม่มีสักคน
	เปาโลคงได้กล่าวกับผู้ปกครองต้องแต่งงาน ถ้า นั่นคือสิ่งที่ท่านหมายถึง
	ที่จะสอดคล้องนั้น ข้อ 4 จะเรียกร่องว่า ผู้ปกครองต้องมีลูกๆ (พหูพจน์) อีกด้วย[163]
	พระเยซูไม่ได้ตั้งการประณามให้ผู้ชายคงความเป็นโสดเพื่อจะรับใช้พระเจ้า (มธ. 19:12) และ เปาโลกล่าวว่ามันเป็นไปได้สำหรับคนโสดที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่แต่งงานแล้ว (1 คร. 7:7-8)

มุมมองที่ 2: เขาต้องแต่งงานครั้งเดียวเท่านั้น

มุมมองนี้เห็นว่าพวกผู้ชายที่แต่งงานใหม่เนื่องด้วยเหตุผลใดก็ตามเช่นพอม่ายและผู้ที่ถูกหย่าร้างนั้นไร้คุณสมบัติ[164] บรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้บ่อยครั้งตั้งการเน้นที่ประวัติศาสตร์คริสตจักรอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามงานเขียนของบรรพบุรุษคริสตจักรบางคนว่าคริสตจักรเริ่มแรกห้ามปรามการแต่งงานใหม่

ข้อดี	ข้อด้อย
เปาโลแนะนำให้พวกที่ไม่แต่งงานและพวกแม่ม่ายที่จะไม่แต่งงานใน 1 คร. 7:8	เปาโลแนะนำให้พวกแม่ม่ายสาว ๆ แต่งงานใหม่ (5:14; เปรียบเทียบ 1 คร. 7)
คริสตจักรเริ่มแรกดูถูกการแต่งงานใหม่เนื่องด้วยเหตุผลใดก็ตาม[165]	การแต่งงานใหม่ไม่ได้ทำให้พวกแม่ม่ายไร้คุณสมบัติจากการได้รับการสนับสนุนตามปกติจากคริสตจักร (5:9)
ถ้าผู้ชายไม่แต่งงานใหม่ เขาก็จัดเตรียมตัวอย่างที่ดีกว่าสำหรับคริสตจักรเกี่ยวกับสิ่งที่หมายถึงที่จะถูกควบคุมโดยพระวิญญาณและพึงพาพระคุณของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง	ไม่มีอะไรที่เป็นบาปอย่างแท้จริงเกี่ยวกับการแต่งงานใหม่เมื่อความผูกพันทางการสมรสได้แตกหัก (1 คร. 7:9 ; เปรียบเทียบ รม. 7:2-3)
วลี “ภรรยาของชายคนเดียว” (5:9) ซึ่งเหมือนกับ “สามีของหญิงคนเดียว” ยกเว้นการสับเปลี่ยนที่เพศ ดูเหมือนว่าในบริบทนั้นหมายถึงแต่งงานครั้งเดียว	เนื่องจากว่าสิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นคุณสมบัติทางศีลธรรมเดียวสำหรับตำแหน่งผู้ปกครอง มันไม่น่าเป็นไปได้ที่เปาโลเห็นว่าการแต่งงานใหม่เป็นความคิดทางศีลธรรมที่เป็นไปได้อันแย่ที่สุดซึ่งจะทำให้ผู้ชายไร้คุณสมบัติ
การผันแปรของมุมมองนี้ที่นึกถึงความบางคนชอบคือ การหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ทำให้ผู้ชายไร้คุณสมบัติ แต่การตายของภรรยาและการแต่งงานใหม่ไม่ทำอย่างนั้น[166]	
ข้อดี	ข้อด้อย
ไม่มีสิ่งใดที่น่าตำหนิทางศีลธรรมเกี่ยวกับการเป็นพอม่าย แต่มีสิ่งที่น่าตำหนิเกี่ยวกับการเป็นผู้ที่ถูกหย่าร้าง	ไม่ใช่ทุกกรณีของการหย่าร้างที่ทำให้ผู้ชายน่าถูกตำหนิ (น่าถูกประณาม) ทางศีลธรรม

มุมมองที่ 3: เราต้องมีคู่สมรสคนเดียว

มุมมองนี้เห็นว่าชายใดก็ตามที่แต่งงานกับผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกันก็ไร้คุณสมบัตินี้ สิ่งนี้จะรวมถึงผู้มีภรรยาสองคน ผู้มีภรรยาหลายคนและบางทีผู้ที่ถูกหย่าร้างที่แต่งงานใหม่ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ต่างๆของการหย่าร้างของพวกเขา[167] พวกผู้นำสนับสนุนบ่อยครั้ง เน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยคพระคัมภีร์ตอนนี้คือ “ชายที่มีหญิงเดียว”

ข้อดี	ข้อด้อย
การเน้นที่ภรรยา “คนเดียว” ในตัวบทกรีก ตรงกันข้ามกับภรรยามากกว่าหนึ่งคน	ที่จะสอดคล้อง เราคงจะสรุปว่าการมีสามีหลายคนก็เป็นธรรมดาอีกด้วย (5:9) แต่มันไม่ใช่ [168]
วัฒนธรรมยิว กรีกและโรมันด้านการปฏิบัติ มีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกัน ณ ช่วงเวลานี้[169]	ถ้าสิ่งนี้คือทั้งหมดที่เปาโลหมายถึง ท่านแทบไม่จำเป็นที่จะอ้างอิงถึงมัน เนื่องจากว่าการมีสามีหรือภรรยาหลายคน ในขณะเดียวกัน ไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียนทั้งหมด ไม่ใช่แค่ผู้ปกครอง (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:2)

มุมมองที่ 4: เราต้องเป็นสามีที่มีศีลธรรม

มุมมองนี้เห็นว่าชายใดก็ตามที่ไม่ได้สัตย์ซื่อหรือไม่สัตย์ซื่อต่อภรรยา (หรือพวกภรรยาถ้าเขาแต่งงานใหม่) ของเขาทางศีลธรรมก็ไร้คุณสมบัตินี้[170] นักคิดบางคนถือว่าการหย่าร้างใดๆเป็นการนอกใจ คนอื่นๆถือว่าการหย่าร้างที่ซึ่งสามีไม่สัตย์ซื่อเท่านั้นที่เป็นการนอกใจ บรรดาผู้ที่อภิปรายถึงมุมมองนี้บ่อยครั้งเน้นถึงประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่ว่าพระเจ้าเรียกครองมาตรฐานสูงสำหรับผู้นำ

ข้อดี	ข้อด้อย
นี่เป็นการใช้เชิงสำนวนของวลี “สามีของภรรยาคนเดียว” มันหมายถึง “ชายที่มีหญิงคนเดียว” การถอดความหนึ่งอ่านว่า “อุทิศต่อภรรยาของเขา”[171]	เปาโลคงได้กล่าวไว้ว่า “สัตย์ซื่อต่อภรรยาของเขา” ถ้านั้นคือทั้งหมดที่ท่านหมายถึง
ดูเหมือนเปาโลจะใช้ “ภรรยาของชายคนเดียว” ในแนวทางเดียวกันใน 5:9 เพื่อจะอธิบายถึงภรรยาที่สัตย์ซื่อ	เนื่องจากว่าพระเจ้าสั่งให้คริสเตียนทุกคนที่จะบริสุทธิ์ทางศีลธรรม เปาโลต้องได้หมายถึงมากกว่าสิ่งนี้ที่นี้

<p>เนื่องจากว่าเป็นคุณสมบัติทางศีลธรรมเดียว สำหรับผู้ปกครอง บางที่เราควรตีความมันอย่าง กว้างๆว่า การห้ามการผิดศีลธรรม</p>	
<p>การผันแปรอันที่หนึ่งของมุมมองนี้ก็คือนั่นต้องเป็นสามีที่สัตย์ซื่อใน <i>ตอนนี้</i> แม้ว่าเขาไม่ได้สัตย์ ซื่อในอดีต (ก่อนและหรือหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา)[172]</p>	
<p style="text-align: center;"><u>ข้อดี</u></p>	<p style="text-align: center;"><u>ข้อค้อย</u></p>
<p>การตีความนี้สอดคล้องกับคุณสมบัติอื่นๆ สำหรับผู้ปกครองซึ่งทั้งหมดกล่าวถึงสภาพ ปัจจุบันของผู้ชาย</p>	<p>คุณสมบัติอื่นๆทั้งหมดสำหรับผู้ปกครองมองดู การบันทึกทั้งหมดของอุปนิสัยของผู้ชาย ไม่ใช่ แค่สภาพปัจจุบันของเขา</p>
<p>พระเจ้ายกโทษบาปทั้งหมดและคริสตจักรควร ยกโทษเช่นกัน</p>	<p>สามีที่สัตย์ซื่อในปัจจุบันอาจได้สร้างการบันทึก ถึงความไม่สัตย์ซื่อแต่ก่อนที่จะทำให้เขาเป็น ตัวอย่างที่แย่ในฐานะผู้ปกครอง</p>
	<p>ตามปกติแล้วผลลัพธ์ต่างๆของบาปก็ตามมา แม้ว่าพระเจ้า <i>ยกโทษ</i> ความผิดของบาปทั้งหมด เพราะเหตุนี้ การผิดศีลธรรมในการสมรสทำให้ ผู้ชายไร้คุณสมบัติ</p>
<p>การผันแปรอันที่สองของมุมมองนี้ก็คือนั่นต้องพิสูจน์ว่าตัวเองสัตย์ซื่อในอดีต (ไม่ว่าตลอดชีวิตของเขา หรือตั้งแต่การกลับใจเชื่อของเขา) เช่นเดียวกับในปัจจุบัน[173]</p>	
<p style="text-align: center;"><u>ข้อดี</u></p>	<p style="text-align: center;"><u>ข้อค้อย</u></p>
<p>เปาโลคงได้มีการบันทึกถึงอุปนิสัยของผู้ชายที่นี่ เนื่องจากว่าคุณสมบัติอื่นๆเรียกร้องว่าเราน่าอดีตไปสู่ การพิจารณา</p>	<p>คริสตจักรควรยกโทษบาปทั้งหมดเนื่องจากว่าพระเจ้า ยกโทษเช่นกัน</p>
<p>ถ้าเปาโลได้หมายถึงว่าพระเจ้าจัด <i>ผลลัพธ์ต่างๆ</i> ของ บาป เช่นเดียวกับความผิดของมัน ท่านคงไม่จำเป็นที่จะ ให้คุณสมบัติใดๆคริสเตียนคนใดๆเกือบทั้งหมดที่ ดำเนินในการสามีศีลธรรมกับพระเจ้าก็มีคุณสมบัติ</p>	

คุณสมบัติของ “สามีของภรรยาคนเดียว” ดูเหมือนจะขัดขวางความเป็นไปได้ของพวกเขา ผู้หญิงที่จะถือตำแหน่งนี้ เปาโลคงได้กล่าวไว้ว่า “คู่สมรสหรือคู่ครองของคุณสมรสหนึ่ง” ความเป็นจริงที่ว่าถ้อยคำเกี่ยวกับคุณสมบัติทั้งหมดในข้อ 2 ถึง 7 เป็นเพศชายก็สนับสนุนการสรุปนี้

3. “ประมาณตน” (คำกรีก *เนธาเลียน*, ข้อ 2) หมายถึง มีสติ ระวังระไว สมองใสและสมดุล อย่างดี (เปรียบเทียบ 3:11; [ทต. 2:3](#))

4. “สุชุม” (คำกรีก *โชรอรอน*, ข้อ 2; เปรียบเทียบ [ทต. 2:5](#)) หมายถึง ควบคุมตนเองได้ (NIV) และคำกรีกคำเดียวกันก็อ่านว่า “มีสติสัมปชัญญะ” ใน [ทต. 1:8](#)

“ชายเช่นนั้น ผู้ปกครองเช่นนั้นจะไม่กล่าวอย่างหุนหันพลันแล่น จะเป็นบุคคลแห่งการตัดสินใจที่ดี จะเป็นเจ้านายของตนเองและเจ้านายของสถานการณ์ของเขา”[\[174\]](#)

“นี่ไม่ได้หมายถึงว่าผู้ปกครองไม่สามารถมีอารมณ์ขันได้ แต่เขาควรจริงจังเกี่ยวกับตำแหน่งที่เขาถือ”[\[175\]](#)

5. “น่านับถือ” (คำกรีก *คอสมีออส*, ข้อ 2) หมายถึง มีระเบียบ มีอุปนิสัยที่ดี ทรงเกียรติ และสุภาพในการประพฤติของเขา นักแปลบางคนได้แปลคำกรีกคำเดียวกันว่า “สงบเสงี่ยม” ใน 2:9

6. “มีอหยาศัยดี” (คำกรีก *ฟีลอกซีโนส*, ข้อ 2) หมายถึงผู้หนึ่งที่เปิดบ้านของเขาต่อคนอื่น นี่เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นอย่างยิ่งในคริสตจักรเริ่มแรก เนื่องจากว่ามีการอำนวยความสะดวกในที่สาธารณะเล็กน้อยสำหรับผู้รับใช้ที่เดินทางและมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้อนรับคริสเตียนที่มีความจำเป็นอย่างชั่วคราว (เปรียบเทียบ [กจ. 16:15, 40](#)) การมีอหยาศัยดีสำคัญอย่างมากในทุกวันนี้เช่นกัน (เปรียบเทียบ [รม. 12:13; ทต. 1:8](#)) คำกรีกนี้หมายถึง “การรักคนแปลกหน้า” ผู้ปกครองควรเป็นบุคคลที่เข้าถึงคนแปลกหน้า ที่

เป็นคนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดเช่นเดียวกับผู้เชื่อ และทำให้พวกเขาารู้สึกเป็นกันเองในบ้านของเขา

7. วลี “สามารถที่จะสอนได้” (คำกรีก *คิตักทิกอส*, ข้อ 2) หมายถึง เหมาะสม มีคุณสมบัติ และมีความสามารถที่จะอธิบายและปกป้องความจริงของพระเจ้าได้ นี่เป็นคุณสมบัติเดียวที่เกี่ยวข้องกับทักษะหรือของประทานในพันธกิจ เป็นที่ชัดเจนว่าผู้ปกครองบางคนให้เวลาต่อพันธกิจนี้มากกว่าคนอื่น ๆ ให้ (5:17) แต่ทุกคนจะต้องมีความสามารถในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ [ทต. 1:9](#)) อย่างไม่สงสัยแล้ว รูปแบบการสื่อสารที่หลากหลายตามของประทานต่างๆของแต่ละบุคคล (การสื่อสารมวลชน การสอนกลุ่มเล็กๆ การแนะนำส่วนตัว และอื่นๆ) อย่างไรก็ตาม ผู้ปรารถนาที่คาดหวังไว้ทั้งหมดคงได้ถูกคาดหวังที่จะสอนได้เท่านั้น หลังจาก การภาวนาเชิงอธิษฐานที่พระวณะและการประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติของพระวณะกับชีวิตของพวกเขาเอง

“จดหมายฝากศิษยาภิบาลทำให้มันชัดเจนว่า การเป็นผู้นำหลักอยู่ในมือของพวกเขาจารย์ . . . เปาโลเห็นถึงคริสตจักรถูกนำโดยพวกเขาจารย์ผู้ซึ่งสามารถสอนความจริงและปฏิเสธความเท็จ การเป็นผู้นำหลักของคริสตจักรก็ไม่ได้อยู่ในมือของพวกเขาผู้บริหารจัดการ”^[176]

การเป็นผู้นำหลักก็ไม่ได้อยู่ในมือของ “พวกผู้นำนัมัสการ” เช่นกัน

8. “ไม่เสพติดสุรา” หรือ “ไม่ดื่มสุรามึนเมา” (NIV; คำกรีก *เม พารอยน*, ข้อ 3) หมายถึง ไม่ใช่คนสุก นักเที่ยว ทาสของการดื่มสุรา หรือคนมึนเมา (เปรียบเทียบ [ทต. 1:7](#); [1 คร. 11:21](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลใช้ “สุรา” ที่จะแสดงถึงเครื่องดื่มที่ทำให้เป็นทาสชนิดใดก็ตาม บางที่เราถูกต้องในการขยายความหมายของมันที่จะรวมถึงการเสพติดที่ทำลายชนิดใดก็ตาม (ยาเสพติด การพนัน ภาพลามก และอื่นๆ)

ประเด็นที่ใหญ่ขึ้นของการดื่มสุราของคริสเตียนและเครื่องดื่มต่างๆที่ทำให้มึนเมาได้เป็นหัวข้อของการสอนที่ยาวยืดมาตลอด นักวิชาการส่วนใหญ่ได้สรุปว่าความรู้จักประมาณ ไม่ใช่การละเว้นคือสิ่งที่พระเจ้าบัญชา (เปรียบเทียบ 5:23) อย่างไรก็ตาม บาง

คนตั้งกรณีของการละเว้นอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ว่าในสมัยพระคัมภีร์นั้น ปริมาณ แอลกอฮอล์ของสุรานั้นน้อยกว่าในสมัยปัจจุบันอย่างมาก[177] เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สมัยใหม่ตกอยู่ในประเภทของ *ของมีนเมา* ที่พระคัมภีร์ห้าม[178]

9. “ไม่ ‘ชอบต่อยดี’ หรือ ‘รุนแรง’ (NIV; คำกรีก *เมเพลกเทน*, ข้อ 3; [ทต. 1:7](#); ตามตัวอักษรคือ “ผู้ให้การต่อยดี”) อธิบายถึง “ผู้ดี” นี่เป็นบุคคลที่ใช้มาตรการของความรุนแรงทางกายภาพหรือทางคำพูดเพื่อจะระบายความโกรธของเขาหรือที่จะยุติความขัดแย้ง
10. “สุภาพ” (คำกรีก *เฮปทีอิคอส*, ข้อ 3) หมายถึง อดทนและอดกลั้น ([ทต. 3:2](#); [2 คร. 10:2](#))
11. “ไม่ชอบทะเลาะวิวาท” (คำกรีก *ฮามากอส*, ข้อ 3; [ทต. 1:7](#)) อธิบายถึงบุคคลที่ไม่ชอบการวิวาท (NIV) เขาไม่ใช่ ‘นักสู้’ หรือ ‘นักต่อยดี’ (เปรียบเทียบ [ยก. 3:7](#))
12. ความหมายของ “เป็นอิสระจากการรักเงิน” (คำกรีก *อัฟฟิลักกูรอส*, ข้อ 3) ควรจะชัดเจน (เปรียบเทียบ [ทต. 1:7](#); [1 ปต. 5:2](#)) จงสังเกตว่า มันคือ “การรักเงิน” ไม่ใช่ *การครอบครอง* มันที่เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ไร้คุณสมบัตินั้น คนยากจนเช่นเดียวกับคนร่ำรวยอาจรักเงินได้ ยิ่งกว่านั้น ไม่ใช่คนร่ำรวยทั้งหมดรักมัน ทำที่ตรงกันข้ามคือ ความพึงพอใจ (เปรียบเทียบ [ฟป. 4:11](#))

“นี่หมายถึงว่าทำที่ผู้ปรารถนาต่อความมั่งคั่งทางวัตถุควรจะเป็นทำที่ของการปลื้มตัวที่ดี แต่แน่นอนว่าไม่ใช่ความไม่รับผิดชอบ”[179]

“ผู้หนึ่งที่พบว่าเขาสามารถหาเงินได้มากในงานทางโลกบางเวลา ก็สมควรที่จะถูกชักจูงให้หันเหไปจากพันธกิจที่มีประสิทธิภาพ”[180]

13. “จัดการครอบครัวครอบครัวยุโรปของเขาได้ดี” (คำกรีก *ทู อิดิอุ ออยโค คาลอส พรอยสเตเมน*, ข้อ 4; [ทต. 1:6](#)) หมายถึงว่า เขามีการควบคุมครอบครัวยุโรปของเขา สมาชิกครอบครัวงานต่อการเป็นผู้นำของเขา *ด้วยความนับถือที่มีต่อเขา* (เปรียบเทียบ [สภษ.](#)

[24:3-4](#); [27:23](#); [อฟ. 6:4](#)) ความรับผิดชอบต่างๆของผู้ปกครองในคริสตจักรก็ค่อนข้างเกี่ยวกับพ่อแม่ ดังนั้นเขาคงได้พิสูจน์ถึงความสามารถ ในการเป็นพ่อแม่ ของเขาในบ้านก่อนที่เขาจะรับเอาความรับผิดชอบที่ใหญ่กว่าในคริสตจักร (เปรียบเทียบ [มธ. 25:14-30](#)) บ้านเป็นฐานพิสูจน์สำหรับการเป็นผู้นำของคริสตจักร (ข้อ 5) อีกครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลก็คิดว่ามีเด็กๆในบ้านแต่ไม่ได้เรียกร้องพวกเขา[181]

14. “ไม่ใช่คนที่เพิ่งกลับใจใหม่” [เมื่อเร็วๆนี้, NIV] (คำกรีก *เนออฟพุทอส*, ข้อ 6) เรียกร้องการเรียกให้ตัดสินใจด้วย ใหม่อะไร? คงจะมีหลักฐานที่ว่าเขาสามารถทำหน้าที่ในฐานะผู้ปกครองได้ (การสอน การนำ การปกป้องความเชื่อ และอื่นๆ) โดยปราศจากการ “อวดดี” โดยธรรมชาติในแนวคิดของ “ความหยิ่ง” คือความคิดของการ “ถูกทำให้มีคבוד” หรือ “ถูกทำให้มีคดมณ”[182] ความหยิ่ง คือสิ่งที่ได้ทำให้ชาตานอยู่ ณ ที่ที่มันอยู่ (“การถูกลงโทษ”) ดังนั้นคริสตจักรควรปกป้องคนที่เพิ่งกลับใจใหม่จากมัน โดยการกันพวกเขาไว้จากการแต่งตั้งก่อนเวลาอันควรในฐานะผู้ปกครอง

การแปลตามตัวอักษรของส่วนสุดท้ายของข้อ 6 คือ “การถูกลงโทษของมาร” (ขอบของ NASB) การแปลนี้เปิดสู่ความเป็นไปได้ที่ว่าสิ่งที่เปาโลหมายถึงก็คือว่า ผู้ปกครองอาจตกไปสู่ “การถูกลงโทษ” (การพิพากษาและความหายนะ) ที่มารได้วางแผนไว้สำหรับเขา (เปรียบเทียบ “กับดักของมาร” ในข้อ 7)[183]

พวกผู้ปกครองที่เปาโลได้แต่งตั้งไม่นานหลังจากที่ท่านได้ก่อตั้งคริสตจักรต่างๆบางที่ได้มีเบื้องหลังในพันธสัญญาเดิม

“ผู้เชื่อใหม่มีท่าทางมากกว่าว่าจะเห็นตำแหน่งของการเป็นผู้นำนั้น เป็นโอกาสสำหรับความก้าวหน้าส่วนตัวและล้มเหลวที่จะเข้าใจแรงโน้มถ่วงของงานนั้น”[184]

15. “ชื่อเสียงดีภายนอกคริสตจักร” (คำกรีก มาร์ทุริอัน คาเลน เอกเคอิน อาโป ทน เอกโซ เรน, ข้อ 7) กับผู้ไม่เชื่อนั้นสำคัญ เพื่อว่าเขาจะไม่นำ “การคำหนิ” มายังพระนามของ พระคริสต์และคริสตจักร คือการล้มไปสู “กบฏกของมาร”

“เขาชำระไบแจ้งหนึของเขาไหม? เขามีชื่อเสียงดีท่ามกลางผู้คนที่ยัง ไม่ได้ได้รับความรอดกับผู้อื่นที่เขาทำธุรกิจด้วยไหม (ดู [กส. 4:5](#) และ [1 ธส. 4:12.](#))”[185]

ขณะที่เราศึกษาคุณสมบัติของผู้ปกครอง มันก็ชัดเจนที่สองสิ่งนั้นสำคัญต่อเปาโล คือ (1) ชายนั้นไม่สามารถมีความคิดเกี่ยวกับการทำบางสิ่งทีผิดอย่างร้ายแรง และ (2) คนอื่นจะต้องรับรู้ความประพฤติของเขาว่าเหมาะสมสำหรับคริสเตียน

“สรุปแล้ว บรรดา [ผู้ใหญ่] ทีจะถูกเลือกสรรเท่านั้นคือผู้ทีมีหลักคำสอนทีถูกต้องและมีชีวิตบริสุทธิ์ ไม่ใช่มีชื่อเสียงในทางทีไม่ดีในความผิดใดๆซึ่งอาจทั้งถอดถอนพวกเขาจากสิทธิอำนาจและทำให้พันธกิจเสื่อมเสีย [[1 ทธ. 3:2-3](#); [ทต. 1:7-8](#)] ชื่อเรียกร้องอย่างเดียวกันก็ประยุกต์ใช้กับพวกมัคนายกและพวกผู้ดูแล [[1 ทธ. 3:8-13](#)]”[186]

“คุณสมบัติบางอย่างเป็นแค่ทางเลือกซึ่งขึ้นอยู่กับบริบททีเจาะจงของบุคคลหนึ่งไหม? ถ้าเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้นเปิดประตูไปสู่การมองข้ามคุณสมบัติอื่นๆถ้าบุคคลหนึ่งพบว่าคุณสมบัติเหล่านั้นล้ำสมัยหรือจำกัดมากเกินไปไหม?”[187]

ผู้เขียนการอ้างอิงทีผ่านมาั้นได้สรุปว่า คุณสมบัติเหล่านี้ ทั้งหมด นั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และความตั้งใจของสิ่งเหล่านั้นต้องถูกส่งเสริมในทุกวันนี้ ข้าพเจ้าเห็นด้วย[188]

ทำไมพวกผู้ปกครองต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้? ทำไมคริสตจักรไม่ควรแต่งตั้งคนทีดีทีสุดของพวกเขาเป็นผู้ปกครอง? การปฏิบัติการทีมีประสิทธิภาพของแต่ละคริสตจักรก็ขึ้นอยู่กับการเป็นผู้นำ พันธสัญญาใหม่ไม่ได้ออกกฎหมายถึงรายละเอียดของการปฏิบัติการของคริสตจักร ดังนั้นมันสำคัญทีว่าบรรดาผู้ชายทีทำการตัดสินใจเหล่านี้จะต้องเป็นพวกผู้ชายฝ่ายวิญญาณทีจัดตั้งตัวอย่างทีดี และมีความนับถือและความมั่นใจของสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ[189]

ผู้ปกครองเป็น “ผู้ดูแล” นี้บ่งบอกว่าเขาอยู่เหนือเจ้าหน้าที่คริสตจักรท้องถิ่นใดๆ (เช่น มัคนาเยก) เช่นเดียวกับคริสเตียนคนอื่นๆในคริสตจักร ไม่มีหลักฐานในพันธสัญญาใหม่ที่ว่าพระเจ้าได้ตั้งใจให้ผู้ดูแลที่จะปกครองกลุ่มต่างๆของคริสตจักร ลำดับชั้นได้มีอยู่ตราบเท่าที่พวกอัครทูตมีชีวิตอยู่ แต่พันธสัญญาใหม่ไม่ได้เปิดเผยการจัดเตรียมสำหรับการบำรุงรักษาลำดับชั้นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม การขาดหายไปของการห้ามเกี่ยวกับลำดับชั้นสามารถเป็นข้อโต้แย้งสำหรับมันได้อีกด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าจะสรุปว่า พระเจ้าไม่ได้กล่าวโทษหรือไม่ได้ตั้งองค์การต่างๆของคริสตจักรท้องถิ่น มันเป็นเรื่องราวของการเลือกไม่ว่าคริสตจักรต้องการจัดตั้งกลุ่มในคณะหรือการสามัคคีธรรม และจำนวนพวกเขาเองต่อเจ้าหน้าที่ดูแล

2. คุณสมบัติสำหรับมัคนายก 3:8-13

เปาโลดำเนินการคำแนะนำของท่านเกี่ยวกับระเบียบในชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่นต่อไป โดยการจัดตั้งคุณสมบัติสำหรับมัคนายก ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะทำให้แน่ใจถึง ผู้ช่วย ที่มีพระวิญญูญาณควบคุม สำหรับผู้ปกครอง

“ . . . พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้ชี้แจงถึงหน้าที่ต่างๆของมัคนายกแต่เพียงแค่วิถีปฏิบัติของบุคคลที่มีคุณสมบัติที่จะเป็นมัคนายก ผู้ปกครองดูแลและมัคนายกแตกต่างกันในหน้าที่แต่เหมือนกันในคุณลักษณะ”^[190]

3:8-10 “ในทำนองเดียวกัน” (ข้อ 8) บ่งบอกว่าเปาโลกำลังอธิบายถึงตำแหน่งที่แตกต่างจากตำแหน่งของผู้ปกครองเมื่อท่านกล่าวถึงมัคนายก “มัคนายก” (คำกรีก *ดิวโคโนส*, ข้อ 8; ตามตัวอักษรคือ “ผู้รับใช้”) เป็นคำที่บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้อยู่บ่อยๆ ในที่สุด คริสตจักรทั้งหลายได้ตระหนักถึง *ผู้รับใช้ที่เป็นทางการ* ของคริสตจักรและคนเหล่านี้ถือตำแหน่ง “มัคนายก” รายการของคุณสมบัติ 12 ประการมีดังต่อไปนี้

1. “คนแห่งความมีเกียรติ” (คำกรีก *เซมโนส*, ข้อ 8) หมายถึง ควรแก่การนับถือ
2. “ไม่พุดจากลึกลับ” (คำกรีก *เมติสลอกกุส*, ข้อ 8) หมายถึง ไม่ตีสองหน้า กล่าวถึงหนึ่งหรือดำเนินชีวิตในแนวทางหนึ่ง *ณ เวลาหนึ่ง* และอีกแนวทางหนึ่ง *ณ เวลาอื่น* ชื่อตรงไม่ใช่หน้าชื่อใจคด จริงใจ คนแห่งความสัตย์สุจริต

3. “ไม่เสพติดสุรา” หมายถึง “ไม่เป็นผู้เสพติด (คำกรีก *เม ออยโน พอลโล พรอสเซคนทาส* ข้อ 8 เปรียบเทียบ คุณสมบัติของผู้ปกครองประกาศที่ 8)
4. “ไม่เป็นคนโลกเห็นแก่เงิน” หมายถึง เขาไม่รัก “เงินสกปรก” (คำกรีก *เม ไอซ์โคร เคอติส* ข้อ 8 เปรียบเทียบ คุณสมบัติของผู้ปกครองประกาศที่ 12)
5. “ยึดมั่น... ความเชื่อด้วยจิตสำนึกที่ชัดเจน” (คำกรีก *เอกคนทาส โท เทส พิสเทออส เอน คาธารา ซุนเนเคเซอิ*, ข้อ 9) อธิบายถึงคนแห่งความเชื่อมั่นผู้ซึ่งประพฤติในความสอดคล้องกับความเชื่อของเธอ “ข้อถำลึกลับของความเชื่อ” คือ เนื้อหาของหลักคำสอนที่พระเจ้าได้ให้แก่เราโดยการสำแดงพิเศษ (เปรียบเทียบ [1 คร. 4:1](#)) ในโลกทุกวันนี้ “ความลึกลับ” บ่งบอกถึงความรู้ที่ถูกขังไว้ แต่ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งมันหมายถึงความรู้ที่ถูกเปิดเผย (เปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ ข้อ 16)
6. “ไม่มีข้อตำหนิ” (คำกรีก *อานงเคลตอย*, ข้อ 10; เปรียบเทียบ คุณสมบัติของผู้ปกครองประกาศที่ 1) หมายถึง ปราศจากสาเหตุที่สมเหตุสมผลสำหรับการกล่าวหา คือ ไร้ตำหนิ นี้จะต้องเป็นจริงเกี่ยวกับเขาในอดีตเช่นเดียวกับในปัจจุบันหลังจากที่ได้ผ่านการทดสอบของเวลาแล้ว เปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงประเภทบางอย่างของการสอบเพื่อการสถาปนา[\[191\]](#)

“ความหมายไม่ใช่ว่าพวกเขาควรได้รับการแต่งตั้งแบบทดลองในฐานะมัคทายก แต่หมายถึงว่าคริสตจักรควรตรวจสอบและทดสอบสมาชิกของที่ประชุมอย่างต่อเนื่อง เพื่อว่าเมื่อใดก็ตามที่ความจำเป็นสำหรับการเลือกสรรมัคทายกมีขึ้น พวกเขาจะรู้สิ่งที่สมาชิกมีคุณสมบัติเพื่อการแต่งตั้ง”[\[192\]](#)

“เราอาจสรุปว่าสิ่งที่ได้เรียกร่องจากมัคทายกคือการรวมกันของหลักคำสอนที่ถูกต้องและชีวิตที่บริสุทธิ์”[\[193\]](#)

ข้อนี้อ้างอิงถึงมัคนายิกาใหม่?[194] ตามประวัติศาสตร์แล้ว นักตีความส่วนใหญ่ได้ชอบมุมมองนี้[195] คนอื่นๆเชื่อว่ามันอ้างอิงถึงภรรยาของมัคนายก[196] คนอื่นๆอีกนั้นเชื่อว่ามันหมายถึงผู้หญิงที่ไม่แต่งงานผู้ซึ่งช่วยเหลือมัคนายก ตามการตีความแล้ว มันยากอย่างมากที่จะตัดสิน[197] ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีมันอ้างอิงถึง “มัคนายก” ที่เป็น ผู้หญิง เนื่องด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ หนึ่ง ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับตำแหน่งนั้นที่จะกันผู้หญิงออกไป ประการที่สอง มันจะผิดปกติสำหรับเปาโลที่จะอธิบายถึงคุณสมบัติสำหรับภรรยาของมัคนายกแต่ไม่ได้อธิบายถึงคุณสมบัติสำหรับภรรยาของผู้ปกครอง ประการที่สาม ข้อเท็จจริงที่ว่าท่านใส่คุณสมบัติพิเศษสำหรับพวกผู้หญิงในช่วงกลางของร่างกายของท่านเกี่ยวกับ คุณสมบัติของมัคนายก ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าท่านถือว่าพวกผู้หญิงเหล่านี้เป็น “มัคนายก”(นั่นคือ “มัคนายิกา”) เปาโลอธิบายถึงเฟบีว่าเป็น “มัคนายิกา” (“ผู้รับใช้” คำกรีก คิอา โคนน) ของคริสตจักรเคนเคเรีย ใน [โรม 16:1](#) นี่อาจหมายถึงว่าเธอเป็น “ผู้รับใช้” ของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม คำที่ท่านใช้ก็อนุญาตสำหรับความเป็นไปได้ว่าเธอครอบครอง ตำแหน่ง ของมัคนายิกาในคริสตจักรของเธอ

“ตำแหน่ง ของมัคนายิกาไม่แน่นอนในคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ แต่พยานหลักฐานที่มีน้ำหนักยิ่งกว่าบ่งบอกว่าพวกผู้หญิงมีพันธกิจนี้ เพราะว่ามันเป็นที่ประจักษ์อย่างแน่นอนในระยะเวลาหลังจากพวกอัครทูต”[198]

อัครทูตนี้อ้างอิงคุณสมบัติพิเศษสี่ประการสำหรับพวกผู้หญิงเหล่านี้:

7. “มีเกียรติยศ” หมายถึง สมควรแก่การนับถือ (คำกรีก *เซมนาส*, ข้อ 8)
8. “ไม่นินทาว่าร้าย” (คำกรีก *คิอา โบลอส*) อธิบายถึงบรรดาผู้ที่ไม่ใส่ร้ายคนอื่น
9. “ประมาณตน” (คำกรีก *เนฟา ลิวส*) หมายถึง สมดุคติ (คุณสมบัติของผู้ปกครอง ประการที่ 3, ข้อ 2; เปรียบเทียบ [ทต. 2:2](#))
10. “สัตย์ซื่อในทุกสิ่ง” (คำกรีก *พิสทาส เอน พาซิน*) หมายถึง นำไว้วางใจอย่างเต็มที่

(กาลวินเข้าใจมัคนายกสองประเภทคือ มัคนายกที่แจกทานแก่คนยากจนและ มัคนายกที่อุทิศตัวพวกเขาเองต่อการเอาใจใส่คนยากจนและคนเจ็บป่วย เขาเชื่อว่าพวกผู้หญิงสามารถรับใช้ในฐานะประเภทที่สองได้ แต่พวกผู้หญิงไม่ควรทำหน้าที่ในตำแหน่งต่อสาธารณะในคริสตจักร นอกเหนือจากสิ่งนี้[199])

3:12 เมื่อกลับไปสู่มัคนายกเพื่อจะบรรยายของท่าน เปาโลก็เพิ่มคุณสมบัติอีกสองประการ:

11. พวกเขาต้องเป็น “สามีของหญิงคนเดียว” (คำกรีก *มียาส กูไนคอส อันเดรส*) คุณสมบัติของผู้ปกครองประการที่ 2 ข้อ 2)
12. ยิ่งกว่านั้นพวกเขาต้องเป็น “ผู้จัดการที่ดีของลูกๆและครอบครัวของพวกเขาเอง” (คำกรีก *เทคนน คาลอส พรอยสเตเมนอย ไค ทน อิคอิน ออยคน* เปรียบเทียบ คุณสมบัติของผู้ปกครองประการที่ 13 ข้อ 4-5)

3:13 รางวัลสำหรับการรับใช้ที่สัตย์ซื่อในฐานะมัคนายกคือสองอย่างคือ ชื่อเสียงดี (“สถานภาพสูง”) และความมั่นใจที่เพิ่มขึ้น (“มาก”) ในการรับมือกับคนอื่นและกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ [มธ. 20:26-28](#); [มก. 10:43-45](#)) อย่างที่กัททเอาแล้ว ความมั่นใจนี้สร้างจิตสำนึกที่ชัดเจน

เปาโลไม่ได้กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับหน้าที่ของมัคนายก นี่บ่งบอกว่าท่านไม่ได้เชื่อมโยงงานที่เจาะจงกับตำแหน่ง ดูเหมือนท่านคงได้ตั้งใจว่ามัคนายกต้องทำหน้าที่ในฐานะผู้รับใช้ที่เป็นทางการของคริสตจักรในความสามารถอันใดก็ตามที่พวกผู้ปกครองเห็นว่ามีความจำเป็นสำหรับสิ่งนี้ ที่แท้พวกเขาเป็นผู้ช่วยของพวกผู้ปกครอง

“ดังนั้น [1 ทธ. 3:1-13](#) นำเสนอรูปแบบสองอย่างสำหรับพันธกิจที่เป็นทางการของคริสตจักรคือ รูปแบบของการเฝ้าดูแล (*เอบพิสโคปอส*) และรูปแบบของการรับใช้ (*เคอาโคนอส*)”[200]

ในขณะที่ตำแหน่งผู้ปกครองได้เกิดขึ้นจากชีวิตทางศาสนาของชาวยิวอย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าตำแหน่งมัคนายกได้พัฒนาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เริ่มแรกของคริสตจักร (กล่าวคือ [กิจการ 6:1-6](#)) ลูกาไม่ได้เรียกบรรดาผู้ชายที่ได้ถูกแต่งตั้งให้ช่วยเหลือพวกอัครทูตใน กิจการ 6 ว่า “มัคนายก” ในพระคัมภีร์ตอนนั้น อย่างไรก็ตามเป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์นั้นได้นำไปสู่การสถาปนาที่เป็นทางการของ “มัคนายก” (ผู้รับใช้) ในฐานะผู้ช่วยของพวกผู้ปกครอง ผู้ซึ่งรับใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขอบเขตของความจำเป็นทางกายภาพและทางวัตถุ [201]

“การวิเคราะห์ของข้อมูลดูเหมือนจะ... บ่งบอกถึงการมีอยู่ของการเฝ้าดูแลโดยจำนวนมากของพวกผู้นำของคริสตจักรตลอดคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ในทุกๆด้านอันเป็นที่รู้จักอย่างแท้จริงและได้ถูกยอมรับหรือแนะนำอย่างแท้จริงโดยผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ทุกคนผู้ซึ่งเขียนเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของคริสตจักร”[202]

ง. ธรรมชาติของคริสตจักรท้องถิ่น 3:14-16

เปาโลอธิบายถึงเหตุผลของท่านสำหรับการเขียนจดหมายฝากนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ท่านเพิ่งได้กล่าวไป ยิ่งกว่านั้นท่านได้เตรียมสำหรับสิ่งที่ท่านยังไม่ได้กล่าว ท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะเน้นย้ำแก่ทิโมธีถึงมุมมองต่อคริสตจักรที่เป็นรากฐานต่อคำแนะนำทั้งหมดของท่านในจดหมายนี้

“ตอนนี้โดยทั่วไปแล้วมันเป็นที่ตระหนักว่าย่อหน้านี้เป็นหัวใจของส่วนสำคัญแบบอภิบาล... ซึ่งทำให้คำแนะนำเกี่ยวกับส่วนสำคัญนี้ไปสู่มุมมองที่เหมาะสม”[203]

แฮนสันแนะนำว่าเราสามารถถือว่สิ่งที่ตามมาใน 3:14-4:10 เป็นการอธิบายใน [โคโลสี 1:24-29](#)[204]

3:14-15 เปาโลเขียนว่าท่านได้หวังว่าจะพบทิโมธีในไมซ้า

“ผู้เขียนที่ใช้นามปากกาแทบจะไม่ใส่ในวลีนี้ ความหวังต่างๆ ของเปาโลจะไม่เกิดขึ้น แต่ท่านไม่ได้รู้อย่างนั้น”[205]

เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลคิดถึงคริสตจักรท้องถิ่นเมื่อท่านกล่าวถึงว่าเป็น “ครอบครัว” และเป็นฐาน (“เสาหลักและการค้ำจุน”)[206] ภาพแรก (เกี่ยวกับครอบครัว) ก็ธรรมดาในงานเขียนของเปาโล (2 ทธ. 1:16; ทต. 1:11; เปรียบเทียบ ข้อ 5, 12) คริสตจักรท้องถิ่นเป็นครอบครัว (หรือ “ครัวเรือน”) ของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 5:1-2) ดังนั้นคริสตจักรควรประพาศชีวิตส่วนรวมในฐานะครอบครัวแทนที่จะเป็นธุรกิจ สโมสร ศูนย์ความบันเทิง กลุ่มทหาร หรือองค์การอื่นๆบางอย่าง

“การเปรียบเทียบนี้ทำหน้าที่จะยกระดับชุมชนของผู้เชื่อในฐานะ ‘สถานที่ตั้ง’ ของการทรงสถิตของพระเจ้าในโลก คริสตจักรได้มาเป็นฐานแห่งการปฏิบัติการของพระองค์ในโลก”[207]

ภาพที่สอง (เกี่ยวกับสถาปัตยกรรม) เป็นของ ฐาน ที่คำจูนบางสิ่งที่ถูกตั้งไว้บนมัน “เสาหลัก และการคำจูน” เป็น *แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ* สำหรับ “เสาหลัก [รากฐาน] ที่คำจูน” คริสตจักรท้องถิ่นแต่ละที่ที่คำจูนพยานของผู้เชื่อแต่ละบุคคลที่อยู่ในนั้น และพยานนั้นไว้ต่อหน้าโลกที่ซึ่งความไม่จริงมีมากมาย เปาโลไม่ได้อธิบายว่าคริสตจักรทำสิ่งนี้อย่างไรในที่นี้ แม้ว่ารูปแบบที่ถูกแนะนำโดยคำว่า “ผู้เลี้ยง” (“ศิษยาภิบาล”) “ผู้ปกครอง” “ผู้ปกครองดูแล” และ “มัคนายก” ตระเตรียมแนวทางบางอย่างไว้[208]

สิ่งที่ผู้เชื่อป่าวประกาศคือ “ความจริง” ซึ่งเป็นความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระวจนะของพระองค์แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนการไถ่ของพระเจ้าที่มีศูนย์กลางที่พระเยซูคริสต์ “ความจริง” ที่นี้อ้างอิงถึงพระคริสต์ (“ผู้เป็นความจริง” [ยอห์น 14:6](#)) อย่างเจาะจงหรือโดยทั่วไปมากกว่าถึงความจริงแห่งแผนการไถ่ของพระเจ้า? เนื่องจากว่าเพลงนมัสการที่ตามมาเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ ข้าพเจ้าคิดว่า *พระองค์* เป็นผู้อ้างอิงหลัก ในอาชีพของพระองค์ ตั้งแต่การบังเกิดเป็นมนุษย์จนถึงการเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ได้อธิบายถึง “ความล้าลึกแห่งความเชื่อ”

3:16

การอ้างอิงของเปาโลถึง “ความจริง” (ผู้เป็นความจริง)” นำท่านที่จะยกย่องสิ่งนั้น โดย “การกล่าวยอมรับโดยทั่วไป” ท่ามกลางคริสเตียนนั้น “ความล้าลึกแห่งความเชื่อ” ก็ “ยิ่งใหญ่” ชีวิตและพันธกิจของพระเยซูได้อธิบาย “ความล้าลึก” นี้โดยการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ “ความเชื่อ” เป็นเหมือน ([ยอห์น 14:9](#)) ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าได้ทำให้แผนการของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่เราเท่านั้นโดยการเปิดเผยพิเศษในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ อฟ. 3) นอกจากนั้น แผนการล้าลึกแห่งการไถ่ของพระเจ้าเป็น “ความล้าลึก” ที่ว่ามันนำไปสู่และส่งผลต่อ “ความเชื่อ” ในบรรดาผู้ที่ยอมรับสิ่งนั้น มัน “ยิ่งใหญ่” ในความสำคัญที่เป็นเอกของมันและในขอบเขตทั่วโลกของมันเช่นเดียวกับในความสามารถจะเข้าใจได้ของมันถ้าปราศจากการริเริ่มของพระเจ้า โดยทั่วไปแล้ว “ความล้าลึกแห่งความเชื่อ” ก็ใกล้เคียงอย่างมากในความหมายกับเนื้อหาของความเชื่อแบบคริสเตียน[209]

เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลอ้างอิงส่วนหนึ่งของเพลงนมัสการ หรือถ้อยคำของคริสตจักรสมัยอัครทูต ที่สรุปเนื้อหาของความล้ำลึกนี้ มันดูเหมือนได้เป็นเช่นนั้นเมื่อพิจารณาถึงความขนานทาง จังหวะที่กระชับและความคล้ายคลึงกันของเสียงของมันในภาษากรีก แต่ละถ้อยคำที่แปลว่า “เปิดเผย” “พิสูจน์” “ปรากฏ” “ป่าวประกาศ” “เชื่อวางใจ” และ “ถูกรับขึ้นไป” ก็จบลงด้วย คำ นำหน้าเฉพาะในตัวบทกรีก และคำบุพบท *เอน (ใน-ผู้แปล)* ก็ตามคำกริยาทุกคำ (ยกเว้น “ปรากฏ” ซึ่งไม่มีคำบุพบทที่ตามมา) โคลงบทละสองบรรทัดทั้งสามก็พรรณนาว่า *พระเยซู คริสต์* เป็น แก่นแท้ของความล้ำลึกนี้ และมองว่างานของพระองค์นั้นได้สำเร็จแล้ว มุมมอง อื่นๆคือ เพลงนมัสการนั้นประกอบด้วยกลอนบทหนึ่งที่มีหกบรรทัด หรือสองบทที่มีสาม บรรทัด หรือสามบทที่มีสองบรรทัด[210]

“. . . วลีนี้ *ความล้ำลึกแห่งความเชื่อ* จัดตั้งการเชื่อมโยงระหว่างการปรากฏ ของพระคริสต์ซึ่งเพลงนมัสการนี้เฉลิมฉลองและการดำเนินชีวิตคริสเตียน นั่นคือ *ความล้ำลึกนี้* เป็นแก่นแท้ของ *ความเชื่อ*” [211]

บางที่กลอนหกบรรทัดนี้อธิบายถึงสิ่งต่างๆของพระคริสต์คือ (1) การบังเกิดเป็นมนุษย์ (2) การ เป็นขึ้นจากตาย (3) การมองเห็นหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย (บางที่โดยผู้สื่อสารที่เป็น ทูตสวรรค์) (4) การป่าวประกาศโดยพวกสาวก (ระหว่างการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์และ การเสด็จขึ้นของพระองค์) (5) การบังเกิดใหม่ของบรรดาผู้ที่ไถ่ยืมและเชื่อพยานนี้ และ (6) การ เสด็จขึ้น การตีความนี้มีลำดับตามวันเดือนปีของพันธกิจในโลกทั้งสี่ของพระคริสต์อยู่ใน ความชอบของมัน

นักตีความคนอื่นๆเห็นว่าการอธิบายเหล่านี้เป็นดังต่อไปนี้ (1) พระเจ้า “ได้เปิดเผย” พระเยซู คริสต์ “ในเนื้อหนัง” (ธรรมชาติมนุษย์) ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ และ (2) พระวิญญานบริสุทธิ์ “ได้พิสูจน์” การอ้างของพระองค์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (3) *ผู้สื่อสารที่เป็นมนุษย์* (“พวกทูตสวรรค์” ที่เป็นมนุษย์) ได้เห็นและนมัสการพระองค์ หลังจากการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ และ (4) พวกสาวกของ พระองค์ “ได้ป่าวประกาศ” พระองค์แก่ทุกคน (“ท่ามกลางคนต่างชาติ”) ผ่านทางการประกาศ ข่าวประเสริฐทั่วโลก (5) บรรดาผู้ที่ยอมรับข่าวประเสริฐบนโลก (“ในโลก”) “[ได้]เชื่อใน” พระองค์ และ (6) พระเจ้าได้รับและยกย่องพระองค์ (“รับขึ้นไป”) “ด้วยพระสิริ” หลังจากการ

เสด็จขึ้นของพระองค์ บางคนติดตามการตีความแบบพื้นฐานนี้เห็นเพลงนมัสการนี้ประกอบด้วยกลอนสองบท สามบรรทัดแรกอธิบายถึงชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มายังเกิดเป็นมนุษย์ และสามบรรทัดที่สองอธิบายถึงชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เสด็จขึ้นไป[212]

คำกล่าว นี้นำเสนองานของพระคริสต์ว่า *ครอบคลุม* ในช่วงเวลาทั้งหมด ตั้งแต่การมายังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นต้นไปนั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ จึงสังเกตอีกว่าขอบเขตทั้งสองก็ถูกกล่าวถึงในเพลงนมัสการนี้คือขอบเขตฝ่ายโลกและขอบเขตฝ่ายสวรรค์ มีการอ้างอิงสามอย่างถึงขอบเขตฝ่ายโลกในบรรทัดที่ 1 4 และ 5 ในทำนองเดียวกัน มีการอ้างอิงสามอย่างถึงขอบเขตฝ่ายสวรรค์ในบรรทัดที่ 2 3 และ 6 ดังนั้นการเคลื่อนที่ของความคิดก็สลับกันคือ จากขอบเขตฝ่ายโลกไปยังขอบเขตฝ่ายสวรรค์ กลับไปยังขอบเขตฝ่ายโลกและสุดท้ายกลับไปยังขอบเขตฝ่ายสวรรค์ โครงสร้างนี้เน้นถึงธรรมชาติที่ครอบคลุมของงานของพระคริสต์ *ในขอบเขตทั้งหมด* พระองค์ได้นำขอบเขตฝ่ายโลกและขอบเขตฝ่ายสวรรค์ของการมีอยู่มาด้วยกัน พระองค์ได้ทำให้มนุษย์คืนดีกับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสิ่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ได้ทำสะพานเชื่อมช่องระหว่างสิ่งต่างๆ ที่อยู่ห่างกันคนละขั้ว สิ่งเหล่านี้คือ เนื้อหนัง (กายภาพ) และวิญญาณ (ฝ่ายวิญญาณ) พวกทูตสวรรค์ (บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้ชิดที่สุดกับพระเจ้า) และคนต่างชาติ (บรรดาผู้ที่อยู่ไกลที่สุดจากพระเจ้า) และโลก (ขอบเขตปัจจุบันของการมีอยู่) และสวรรค์ (ขอบเขตในอนาคตของการมีอยู่)

“โคลงบทละสองบรรทัดแรกนำเสนองานของพระคริสต์ที่ได้สำเร็จแล้ว และโคลงบทละสองบรรทัดที่สองนำเสนองานของพระองค์ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จัก [ถูกป่าวประกาศ] และโคลงบทละสองบรรทัดที่สามนำเสนองานของพระองค์ซึ่งเป็นที่ยอมรับ [ได้รับรางวัลโดยพระเจ้า]”[213]

จ. ปัญหาของการเลิกเชื่อในคริสตจักร 4:1-5

ในส่วนนี้ เปาโลย้ำเตือนทิโมธีถึงการเลิกเชื่อที่พระเยซูคริสต์ได้ทำนายไว้ เพื่อจะเสริมสร้างเขาที่จะระบุและรับมือกับมัน[214]

“[1 ทธ. 4:1-5](#) [เปาโล](#)ได้เริ่มต้นหัวข้อใหม่ เปาโลผู้ซึ่งได้ให้คำแนะนำของท่านในเรื่องความเข้าใจแท้ถึง**ธรรมเนียมปฏิบัติ** พระคุณ และความรอด (1:3-2:7) และในเรื่อง**อุปนิสัย**และการเป็นผู้นำของ**คริสตจักร** (2:8-3:13) และได้หยุดชั่วคราวเพื่อจะทำให้คำแนะนำของท่านอยู่ในมุมมองที่เหมาะสม (3:14-16) ตอนนี้ก็สรุปโดยการชี้ให้เห็นว่า ประเภทเหล่านี้ของปัญหาต่างๆควรได้ถูกคาดหวังไว้เพราะว่า**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ได้เผยพระวจนะอย่างชัดเจนถึงการปรากฏของสิ่งเหล่านั้น...”[\[215\]](#)

4:1-3 ในความตรงกันข้ามกับการเปิดเผยแท้ของพระเจ้า (3:16) คำสอนเท็จจะเกิดขึ้นเมื่อเวลาได้ผ่านไป (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 3:1-7](#)) ไม่ว่าเปาโลอ้างอิงถึงการเปิดเผยพิเศษที่ท่านได้รับโดย**พระวิญญาณบริสุทธิ์**หรือเพียงแค่อ้างอิงถึงการสำแดงที่ได้ถูกเปิดเผยก่อนหน้านี้ (“**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ตรัสอย่างชัดเจน”) เราไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้เปิดเผยผ่านทาง**พระคริสต์**ว่า เมื่อเวลาได้ผ่านไป บางคนที่เกี่ยวข้องความจริงจะปฏิเสธความจริง ([มธ. 13:21](#); [24:10-11](#); [มก. 4:17](#); [13:22](#); [ลก. 8:13](#); เปรียบเทียบ [กจ. 20:29](#); [2 ธส. 2:1-12](#); [2 ทธ. 3:1-13](#); [2 ปต. 3:1-18](#); [คนล. 7:25](#); [8:23](#)) สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในฐานะผลลัพธ์ของการที่พวกเขาฟังข้อโต้แย้งที่โน้มน้าวที่ได้ตั้งขึ้นโดยพวกศัตรูฝ่าย**วิญญาณ**ของพระเจ้า (“**วิญญาณ**ทั้งหลายที่ล่องลงและคำสอนต่างๆ”) และที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาคือ “พวกปีศาจ” (ข้อ 1)[\[216\]](#)

“. . . หนึ่งในความเป็นห่วงของเปาโลที่นี่คือแทบจะแน่นอนว่าที่จะจับกุมความสงสัยใดๆเกี่ยวกับความถาวรของ**คริสตจักร**ของพระเจ้า”[\[217\]](#)

บรรดาผู้ที่ “ละทิ้งความจริง (ความเชื่อ)” เหล่านี้เป็นผู้เชื่อหรือไม่เชื่อ? คำกรีกที่เปาโลใช้เพื่อจะอธิบายถึงกิจกรรมของพวกเขา (*อะพิสเทมิ*, “ถอนตัวจาก” ตามตัวอักษรคือ “อยู่ห่าง”) และคำนามที่ท่านใช้เพื่อจะอธิบายถึงการกระทำของพวกเขา (*อะพอสตัสซิอา*, “การละทิ้ง” “การเลิกเชื่อ”) ไม่ได้ตอบคำถามนี้ อันใดอันหนึ่งสามารถถูกกล่าวถึงที่นี่ได้ บริบทต้องกำหนดไม่ว่าบุคคลที่จากไปเป็นผู้เชื่อหรือไม่ใช่ผู้เชื่อ ในพระคัมภีร์บางตอน บริบทกล่าวถึงผู้เลิกเชื่อที่เป็น**คริสเตียน** (ถูกเรียกว่า “ผู้ย้อนกลับ” โดย**คริสเตียน**บางคน; [ลก. 8:13](#); [1 ทธ. 1:18-20](#); [4:1](#); [6:20-21](#); [ฮบ. 3:12](#); เปรียบเทียบ [2 ทธ. 2:12b, 16-18](#); [3:13](#); [4:3-4](#)) **คริสเตียน**ที่ทำตามแรงกระตุ้นของ**ธรรมชาติ**ที่เป็นบาปของเขาหรือของเธอแทนที่จะทำตามแรงกระตุ้นของ**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ก็เป็นผู้เชื่อฝ่ายเนื้อหนัง ([1 คร. 3:3](#))

“มันเกิดขึ้นในฐานะความตกใจต่อบางคนที่ว่าซาตานใช้คริสเตียนที่กล่าวอ้าง
ในคริสตจักร ที่จะบรรลุนางของมัน แต่ครั้งหนึ่งซาตานได้ใช้เปโตรที่จะ
พยายามนำพระเยซูไปในทางที่ผิด (มธ. 16:21-23) และมันได้ใช้อานาเนีย
และสัปปิราที่จะพยายามหลอกลวงคริสตจักร ณ กรุงเยรูซาเล็ม (กจ. 5)
เปาโลเตือนว่าพวกครูสอนเท็จจะเกิดขึ้น จากภายในคริสตจักร (กจ.
20:30)”[218]

ในพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ บริบทชี้ไปยังผู้เลิกเชื่อที่ไม่ใช่คริสเตียน (ลก. 13:27; เปรียบเทียบ 2 ธส.
2:11) ในพระคัมภีร์ตอนอื่นๆอีกนั้น ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองอาจถูกกล่าวถึง สำหรับพวกเขา
นั้นเราไม่มีข้อมูลเพียงพอในบริบทที่จะกล่าวได้ (2 ธส. 2:3; เปรียบเทียบ ทต. 1:14) ดูเหมือน
มันค่อนข้างชัดเจนที่ว่าคริสเตียนสามารถหยุดที่จะเชื่อในพระเจ้าได้ (มธ. 10:33; มก. 8:32; 2
ทธ. 2:12; วว. 3:8)[219] อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายถึงว่า พวกเขาจะสูญเสียความรอดของพวกเขา
เขา เนื่องจากว่าความรอดเป็นงานของพระเจ้าไม่ใช่งานของเรา (ยน.10:28; โรม. 8:31-39; 2 ทธ.
2:13) หนึ่งในศาสตราจารย์ของข้าพเจ้า ณ สถาบันพระคริสตธรรมดัลลัสเคยกล่าวไว้และ
ข้าพเจ้าคิดว่าถูกต้องคือ “ข้าพเจ้าเชื่อในความ پاکเพียงของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ
ในความ پاکเพียงของธรรมชาติ”[220]

ผู้เลิกเชื่อเหล่านี้ได้พัฒนามโนธรรมที่ก่ดกร่อน (“น โนธรรมที่. . .ตายด้าน”) โดยการปฏิเสธที่
จะตอบสนองต่อความจริงที่พวกเขาารู้ ตอนนี้พวกเขาเรียก ความเท็จ ว่า “ความจริง” และนั่น
คือ “ความน่าเชื่อใจลด” (ข้อ 2))

“พวกครูสอนเท็จเป็นคนโกหก พวกเขาหลอกลวงอย่างตั้งใจ เพราะว่าพวกเขา
ได้จัดการที่จะทำให้มโนธรรมของพวกเขาตายด้านอย่างไม่สงสัยเลยโดยนิสัย
แห่งการหลอกลวงที่ต่อเนื่องของพวกเขา นี่หมายถึงว่าพวกเขาไม่เชื่อใน
อุดมการณ์ของพวกเขาเอง แต่แปรมันจากแรงจูงใจที่ต่ำที่สุด”[221]

คำสอนของผู้เลิกเชื่อที่เปาโลเตือนทิโมธีและชาวเอเฟซัสที่จะเฝ้าระวังคือ การถือสัน โดย
(เปรียบเทียบ กส. 2:20-23) “การถือสันโดย” เป็นแนวคิดที่ว่า การละเว้นจากสิ่งต่างๆทาง
กายภาพนั้นสำคัญสำหรับความบริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกครูสอนเท็จ

เหล่านี้ห้าม “การแต่งงาน” และ การทาน “อาหาร” บางชนิด บางทีคำสอนแบบนอศดิกที่ ภายหลังได้บรรลุกำลังที่มีอิทธิพลมากที่สุดในศตวรรษที่สองคริสตศักราชได้มีอิทธิพลต่อพวกเขา “ลัทธินอศดิก” ได้สอนว่าสารนั้นชั่วร้าย และผู้คนควรพยายามที่จะดำเนินชีวิตในการผูกพันกับสิ่งต่างๆทางกายภาพ (เช่น ความสนทนทางกายภาพในการสมรส) ให้น้อยเท่าที่จะเป็นไปได้ ดูเหมือนว่า “ลัทธินิว” ได้เป็นอิทธิพลพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งของพวกครูเหล่านี้ เนื่องจากว่าลัทธินิวได้สอนว่าอาหารบางอย่างนั้นเหมาะสม (คำฮีบรู โคเชอร์) และอย่างอื่นนั้นไม่สะอาด (เปรียบเทียบ กส. 2:16-17) อาจจะมีเหตุผลต่างๆทางกายภาพสำหรับการไม่ทานอาหารบางอย่าง (เช่น โรคมุมแพ้ ปริมาณไขมันสูงเกินไป และอื่นๆ) แต่ไม่มีเหตุผลฝ่ายวิญญาณต่างๆ ในทำนองเดียวกัน อาจมีเหตุผลทางกายภาพว่าทำไมในกรณีของแต่ละบุคคลนั้นการแต่งงานอาจไม่ฉลาดหรือไม่เป็นที่น่าปรารถนา (เช่น การส่งต่อข้อบกพร่องทางพันธุกรรม การเรียกร้องของพันธกิจที่เจาะจง และอื่นๆ) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้รับรองสถาบันของการสมรส

เปาโลย้ำเตือนผู้อ่านของท่านว่าพระเจ้า “ได้สร้าง” การสมรสและอาหารเพื่อเราจะชื่นชม (“ที่จะถูกแบ่งปันด้วยการสำนึกคุณ” ข้อ 3) ตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ความแตกต่างระหว่างอาหารที่สะอาดและไม่สะอาดเป็นสิ่งที่เราสามารถขจัดได้ (มก. 7:19; กจ. 10:15; รม. 14:14; 1 คร. 10:23-33)

4:4-5

“ทุกสิ่ง” ที่พระเจ้าได้สร้างนั้น “ดี” (ข้อ 4; [ปฐก. 1:31](#)) เราสามารถใช้ของประทานที่ดีต่างๆของพระเจ้าในทางที่คิดได้ (เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และความตะกละ) แต่การแต่งงานและอาหารนั้น “ดี” อย่างแท้จริง และเราควรชื่นชมสิ่งเหล่านั้นด้วยความขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับการให้สิ่งเหล่านั้น ความขอบพระคุณ (“การสำนึกคุณ”) เป็นเงื่อนไขเดียวที่เชื่อมโยงกับการใช้สิ่งเหล่านั้น ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า *ทุกสิ่งนั้นดีสำหรับเรา* (ยาพิช ภาพลามก และอื่นๆ) แค่ว่า *ทุกสิ่ง ที่พระเจ้าได้สร้าง นั้น “ดี” อย่างแท้จริง* ([ปฐก. 1:31](#))

เมื่อเราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับ *ของประทานต่างๆ* ที่ดีของพระองค์ และไม่ได้ปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นในฐานะ *สิทธิ* ของเรา เราก็จดจำว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระองค์และดังนั้นเราก็ปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นในฐานะที่ถูกแยกไว้ (“ชำระให้บริสุทธิ์”) เพื่อผลประโยชน์ของเรา เราตระหนักว่าพระองค์ได้ “ชำระ” สิ่งเหล่านั้น (แยกไว้) เมื่อเราอธิษฐาน (ให้การขอบพระคุณ) สำหรับสิ่ง

เหล่านั้นและใคร่ครวญข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่บอกเราว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระบิดาในสวรรค์ของเราเพื่อผลประโยชน์ของเรา[222] แนวคิดของเปาโลไม่ใช่ว่าผ่านทางพิธีกรรมของการทอพระคัมภีร์และการอธิษฐาน การแต่งงานและอาหารก็เป็นที่ยอมรับได้สำหรับประชากรของพระเจ้า เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าได้แยกสิ่งที่พระองค์ได้สร้างไว้เพื่อการชื่นชมของเราผ่านทางพระวณะของพระเจ้า และเรายอมรับสิ่งนั้นผ่านทางการอธิษฐาน[223] คำกรีกที่แปลว่า “การอธิษฐาน” ในข้อ 5 (เอนยูกซิส) หมายถึง “การอ่อนน้อม” (เปรียบเทียบ 2:1) แต่ในบริบทนี้มันทำหน้าที่เป็นคำทั่วไปสำหรับการอธิษฐานและอ้างอิงถึงการขอบพระคุณอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ ข้อ 4)[224] อีกทางหนึ่ง ด้วยการอ้างอิงของท่านถึงพระวณะของพระเจ้า เปาโลอาจได้คิดถึงการแสดงออกตามพระคัมภีร์ที่เจาะจงซึ่งคริสเตียนเริ่มแรกและคนยิวได้ใช้ (เช่น การอธิษฐาน) เมื่อพวกเขาให้การขอบพระคุณสำหรับอาหารของพวกเขา[225] ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเปาโลได้มี “พิธีมหาสนิท” ในความคิด

“แน่นอนว่าถ้อยคำของเปาโลอนุญาตการปฏิบัติการขอบพระคุณก่อนทานอาหารของคริสเตียน การกินโดยปราศจากการให้การขอบพระคุณเป็นการไม่สำนึกคุณที่เลวทราม แต่ขอบเขตของพระคัมภีร์ตอนนี้ก็กว้างกว่าสิ่งนั้นมาก”[226]

การให้การขอบพระคุณสำหรับอาหารหรือการแต่งงานของเราและจากนั้นก็ปนเกี่ยวกับมันก็ไม่สอดคล้อง

พวกผู้สนับสนุนการถือสัน โดยที่ยังคงอยู่กับเราในทุกวันนี้ อย่างที่เปาโลเขียนว่าพวกเขาจะอยู่โรมันคาทอลิก ลัทธิวันเสาร์ เช่นเดียวกับบางลัทธิและอื่นๆ อีกส่งเสริมคำสอนเท็จนี้

IV. คำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของคริสตจักรท้องถิ่น 4:6-5:25

เปาโลดำเนินการต่อไปที่จะให้คำแนะนำบางอย่างเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของคริสตจักร สิ่งนี้รวมถึงคำแนะนำเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวและพันธกิจต่อสาธารณะของผู้นำ หลักการพื้นฐานต่างๆของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพและการปฏิบัติที่เหมาะสมต่อแม่ข่ายและผู้ปกครอง

ก. ชีวิตส่วนตัวและพันธกิจต่อสาธารณะของผู้นำ 4:6-16

จากการที่ได้ย่ำเตือนทิโมธีว่าการเลิกเชื่อที่เขาเป็นพยานในเมืองเอเฟซัสไม่ใช่ไม่ได้ถูกคาดหวังไว้แต่ได้ถูกทำนายไว้ (4:1-5) ถัดไปอัครทูตนี้อธิบายถึงความรับผิดชอบของทิโมธีในการจัดการกับสิ่งนั้น (เปรียบเทียบ บทที่ 1) เปาโลเขียนคำแนะนำเชิงบวกเหล่านี้เพื่อช่วยให้ทิโมธีพิชิตอิทธิพลต่างๆของผู้เลิกเชื่อที่ถือสันโดษโดยซึ่งได้คุกคามคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส ยิ่งกว่านั้น ท่านได้เขียนเพื่อย่ำเตือนเขาถึงความสำคัญของชีวิตส่วนตัวและพันธกิจต่อสาธารณะของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่ตกไปสู่ความผิดพลาดอย่างเดียวกัน

“อย่างที่คุณฝึกสอนบ่อยครั้งจะกลับไปสู่พื้นฐานต่างๆของกิตติคุณเพื่อจะดึงทีมหรือผู้เล่นออกจากการตกต่ำนั้น เปาโลก็กลับไปสู่พื้นฐานต่างๆเพื่อจะทำให้คริสตจักรนี้อยู่ในเส้นทาง”^[227]

อัครทูตนี้เลือกลำดับความสำคัญฝ่ายวิญญาณที่สำคัญสามอย่างจากหลายอย่างที่ท่านอาจได้เลือกในข้อ 6-10

4:6 ด้วยการเข้าหาที่อ่อนโยนอย่างมากนั้น ทิโมธีจะต้อง “ชี้ให้เห็นถึง” ความจริงเกี่ยวกับของประทานที่ดีต่างๆของพระเจ้าที่เปาโลเพิ่งกล่าวไป เปาโลถือว่าคริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัสเป็น “พี่น้อง” ไม่ใช่ ศัตรูหรือปฏิปักษ์

“มันเป็นจริงอยู่เสมอที่ว่ามนุษย์สามารถถูกนำไปได้เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะถูกผลักดัน”^[228]

“ผู้ปรนนิบัติที่สัตย์ซื่อ (ที่ดี) ของพระคริสต์ต้องส่งต่อความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยโดยปราศจากการบิดเบือน ที่จะทำเช่นนั้น ทิโมธีจะต้อง “บำรุงเลี้ยง” ตัวท่านเองด้วย “ความจริง (ถ้อยคำ) แห่งความเชื่อ” ที่มีในพระคัมภีร์ของท่าน ท่านจะต้องคิดสนิทใน “คำสอน (หลักคำสอน) ที่มีหลัก” ที่ท่านได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพวกอัครทูตของพระองค์อย่างที่ท่านได้ทำมาจนบัดนี้ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:14-17) แทนที่จะเลิกเชื่อ บางครั้งผู้รับใช้ยุ่งอย่างมากในการหาอาหารสำหรับผู้คนของพวกเขาจนพวกเขาล้มเหลวที่จะเลี้ยงพวกเขาเอง

4:7-8 ทิโมธีไม่ควรเกี่ยวข้องกับ “นิยาย” ของพวกครูสอนเท็จ (1:4) ซึ่งมีการชวนใจบางอย่างแต่เป็นแค่ความอยากรู้อยากเห็น นิยายเหล่านี้ไม่อยู่ในทางพระเจ้า (“อยู่ในทางโลก”) และไร้ค่า

ตรงกันข้าม ท่านควรฝึกตนเองใน “ทางพระเจ้า” สิ่งนี้เรียกร่อง “วินัย” ในตนเอง ที่แข็งแกร่ง ในการอนุญาตการแต่งงานตามปกติ (ชายและหญิง) และการทานอาหารทุกชนิดนั้น เปาโล ไม่ได้ส่งเสริมการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ไร้วินัย อย่างไรก็ตาม ทิโมธีควรมุ่ง “วินัย” ของท่าน ไปที่การพัฒนากำลังฝ่ายวิญญาณแทนที่จะเป็นทางกายภาพ (เปรียบเทียบ [1 คร. 9:24-27](#)) วินัย ในตนเองทางกายภาพ (“การฝึกทางกาย”) มีคุณค่าที่จำกัดอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับวินัยในตนเองฝ่ายวิญญาณ (“การอยู่ในทางพระเจ้า”) ที่ส่งผลต่อการพัฒนาในอนาคตเช่นเดียวกับ ปัจจุบัน (“พระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและอนาคต”)

“บุตรที่หลงหายได้สูญเสยสิ่งที่ยิ่งใหญ่โดยการไปยังเมืองไกลนั้น และ คริสเตียนคนใดก็ตามที่ดำเนินชีวิตที่ไม่ระมัดระวังแทนที่จะเป็นชีวิตในทาง พระเจ้าจะพบว่าเขาจะจ่ายราคามันแม้กระทั่งในนิรันดกาล ท่านร้อนใจ เกี่ยวกับการอยู่ในทางพระเจ้าเท่ากับที่ท่านร้อนใจเกี่ยวกับการฝึกทางกาย เกี่ยวกับการกีฬาไหม?”[\[229\]](#)

เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ (ข้อ 3) เปาโลอาจมีการอยู่สัน โดยที่พวกครูสอนเท็จสนับสนุนใน ความคิดในการอ้างอิงของท่านถึง “วินัยทางกายภาพ” (ข้อ 8) คำกรีกที่แปลว่า “ชีวิต” (ข้อ 8) คือ *โซเอ* ซึ่งเป็นหลักการที่สูงกว่าของชีวิต สิ่งตรงข้ามอย่างสมบูรณ์กับความตาย (เปรียบเทียบ ข้อ 1-3) แทนที่จะเป็น *บิโอส* คือ ด้านทางกายภาพของชีวิต[\[230\]](#)

4:9 “คำกล่าวที่สัตย์จริง” ที่เปาโลอ้างอิงถึงที่นี่ดูเหมือนจะเป็นคำกล่าวที่ท่านเพิ่งได้อ้างอิงไป (ข้อ 8) ปรัชญาหลายสำนักในสมัยของเปาโลได้ *วิจารณ์* การฝึกทางกายภาพที่มากเกินไปที่ชาย หนุ่มชาวกรีกหลายคนได้ฝึกฝน[\[231\]](#) พวกเขาได้เชื่อว่าการพัฒนาของตัวตนภายในนั้นสำคัญ กว่า ดังนั้นบางที “คำกล่าวที่สัตย์จริง” นี้คือคำกล่าวที่พวกเขาได้ทำให้เป็นที่นิยม เปาโลเห็น ด้วยกับมุมมองนี้ ไม่ว่าแหล่งของมันจะได้เป็นอะไรก็ตาม

4:10 มันก็เพื่อการอยู่ในทางพระเจ้า (“เพื่อสิ่งนี้”) เป็นหลัก ที่ผู้เชื่อควร “(ตราครุฑและ) ทนสู้” และ ทำให้ตัวเองหรือตัวเองมีวินัย (เปรียบเทียบ [2 ปต. 1:1-11](#)) สิ่งกระตุ้นสำหรับ *การทนสู้* *การอยู่ในทางพระเจ้า* ก็คือว่าเราตั้งใจคอย “ความหวัง” แท้ที่ไกลพ้นชีวิตนี้

“ความยิ่งใหญ่ของเป้าหมายทำให้การตรากตรำของการคืนรุ้นคุ้มค่า”[232]

ความหวัง นั้น อยู่ในพระเจ้า “ผู้ทรงพระชนม์” (3:15) “ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของทุกคน” (2:2, 4, 6) พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ “ทุกคน” ในแง่ที่ว่าพระองค์ได้จัดเตรียมความรอดที่ มิใช่ สำหรับทุกคน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ “ผู้เชื่อ” ในแง่พิเศษ เนื่องจากว่าพวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่ได้ยอมรับการจัดเตรียมความรอดของพระองค์ ความรอดก็ พอเพียง สำหรับทุกคน แต่ มีประสิทธิภาพ สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อเท่านั้น[233]

“พวกเขาบอกว่าเครื่องบินออกจากสนามบินนานาชาติลอสแอนเจลิสทุกๆ นาที และข้าพเจ้าสามารถขึ้นเครื่องบินลำใดก็ได้ (ถ้าข้าพเจ้ามีความกล้าหาญ!) ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าต้องทำคือซื้อตั๋วและขึ้นไปบนเครื่องบิน คูชิ มันเป็นเครื่องบินสำหรับทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะขึ้น พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ “ทุกคน” แต่บรรดาผู้ที่เชื่อเท่านั้นจะได้รับ ความรอด (ดู ยน. 3:16; 1 ยน. 2:2)”[234]

ผู้เชื่อแบบคาทอลิกที่หนักแน่นบางคนกล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของทุกคน” ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงช่วยให้ทุกคนรอดจากความหายนะต่างๆ ที่ชั่วครวรเท่านั้น[235] ในขณะที่มันเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าทำสิ่งนี้ การใช้ของเปาโลเกี่ยวกับ “พระผู้ช่วยให้รอด” ได้นำนักคิดความส่วนใหญ่ไปสู่การสรุปว่าที่นั่นท่านอธิบายถึงการแห่งการจัดเตรียมความรอดนิรันดร์ของพระเจ้า อย่างเช่นใน 2:4 (เปรียบเทียบ 1:1; 2:3)

“เปาโลแนะนำให้ผู้อ่านของท่านที่จะจดจ่อที่พื้นฐานต่างๆ คือ การหล่อเลี้ยงที่สม่ำเสมอจากพระวจนะของพระเจ้า การติดตามชีวิตในทางพระเจ้าในพระวิญญาณและลำดับความสำคัญของภารกิจ”[236]

4:11

เปาโลกำชับให้ทิโมธีที่จะยืนกราน (“แนะนำ”) ใน “สิ่งเหล่านี้” อย่างสม่ำเสมอซึ่งท่านพึงได้กล่าวไปและที่จะ “สอน” สิ่งเหล่านั้นแก่ชาวเอเฟซัส (เปรียบเทียบ 5:7; 6:2; 2 ทธ. 2:2, 14; ทด. 2:15) คำกริยาอยู่ในกาลปัจจุบันในภาษากรีกซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้เป็น

คำสั่งสองประการแรกจาก 10 ประการในข้อ 11-16 เป็นที่ชัดเจนว่าทิโมธีต้องการแรงกระตุ้นบางอย่างเพื่อให้ท่านยืนกรานมากขึ้น

พวกผู้นำของคริสตจักรต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่นๆในคริสตจักรราวกับว่าพวกเขาเป็นสมาชิกในครอบครัวของพวกเขาเอง ท่าทีของบุคคลหนึ่งต่อสมาชิกของคริสตจักรจะกระทบการกระทำของเขาหรือของเธอ บ่อยครั้งแล้วศิษยาภิบาลมองเห็นว่าตนเองเป็นนายพล (รูปแบบทางทหาร) เป็นประธานของบริษัท (รูปแบบทางธุรกิจ) หรือแม้กระทั่งเป็นผู้เลี้ยงแกะ (รูปแบบที่เลี้ยงเด็ก) พวกผู้นำควรรับมือกับผู้คนในคริสตจักรของพวกเขาอย่างที่เขาจะรับมือกับเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาเอง สิ่งนี้จะปรับแต่งพันธกิจทั้งสิ้นของพวกเขา ถ้าพวกเขารับมือมุ่มมอมนี่ บางทีพวกเขาจะมีเพื่อนส่วนตัวที่ใกล้ชิดในคริสตจักรของพวกเขา พวกศิษยาภิบาลที่มีเพื่อนส่วนตัวที่ใกล้ชิดในคริสตจักรของพวกเขาเป็นปัญหาเท่านั้นถ้าพวกเขาให้การปฏิบัติที่ให้สิทธิพิเศษแก่พวกเขา

4:12 คำกรีกที่แปลว่า “ความหนุ่มแน่น” อธิบายถึงผู้คนที่มียุจนถึง 40 ปี[237] ในฐานะชายหนุ่มเมื่อเทียบกับคนอื่นๆนั้น ทิโมธีคงได้รู้สึกถึงเลใจที่จะแนะนำพวกผู้ปกครองในคริสตจักรเมืองเอเฟซัสผู้ซึ่งบางทีแก่กว่าท่าน[238] คนส่วนใหญ่นับถือผู้คนที่แก่กว่าด้วยการนับถือที่ยิ่งใหญ่ในวัฒนธรรมของเขา เปาโลสัญญาว่าไม่มีใครในคริสตจักรจะไม่เชื่อถือพันธกิจการสอนของเขาถ้าเขาสนับสนุนสิ่งนั้นด้วยวิถีชีวิตในทางพระเจ้า ในถ้อยคำของเขา (“วาจา”) เช่นเดียวกับโดยการกระทำ (“การประพฤติ”) โดยความรักของเขามีต่อผู้คนและการวางใจ (“ความเชื่อ”) ของเขาในพระเจ้าและโดยความสะอาด (“ความบริสุทธิ์”) ทางศีลธรรม เขาควรจัดเตรียมแบบอย่างแห่งการอยู่ในทางพระเจ้า “ความบริสุทธิ์” รวมถึงทั้งความบริสุทธิ์ทางเพศและความสัตย์สุจริตของใจ

“มันเป็นหน้าที่แรกของผู้รับใช้ที่จะสำแดงในชีวิตของเขาเองถึงสิ่งที่เขา
ปรารถนาให้ผู้คนที่เขาจะเป็น”[239]

4:13 ทิโมธีมีความรับผิดชอบอื่นๆในฐานะตัวแบบแบบอัครทูตในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส ท่านควร “ให้ความสนใจ” แก่พันธกิจต่อสาธารณะของท่านเช่นเดียวกับชีวิตส่วนตัวของท่าน หน้าที่สามอย่างก็สำคัญ คือ หนึ่ง ท่านควรดำเนินการที่จะทำให้แน่ใจว่าพวกผู้นำคริสตจักรอ่าน

“พระคัมภีร์” ในที่ประชุม ในการพบปะของคริสตจักรเรื่อยไป การปฏิบัตินี้ซึ่งเป็นผลมาจากการนมัสการในพระวิหารและธรรมศาลาก็สำคัญในการนมัสการส่วนรวมของประชากรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [อพย. 24:7](#); [ฉธบ. 31:11](#); [2 พกษ. 23:2](#); [นหม. 8:7-8](#); [ลก. 4:16](#); [กจ. 15:21](#); [2 คร. 3:14](#); [1 ธส. 5:27](#))^[240] ประการที่สอง การกระตุ้น ควรควบคู่ไปกับการอ่านพระวจนะของพระเจ้าเรื่อยไป “การกระตุ้น” พรรณนาถึงการอธิบายและการประยุกต์ใช้ด้วยบทที่นักเทศน์อ่าน (คือ คำเทศนาแบบอรรถาธิบาย; เปรียบเทียบ [กจ. 18:15](#))^[241] ประการที่สาม “การสอน” ก็จำเป็น ดูเหมือนว่าความรับผิดชอบนี้ได้เป็นคำแนะนำเชิงระบบในหลักคำสอนแห่งความเชื่อ^[242] มันอาจเป็นการเข้าหาเชิงหัวข้อต่อการแนะนำอย่างตรงกันข้ามกับการอรรถาธิบายที่ละส่วนของพระคัมภีร์ตอนหนึ่ง^[243]

4:14

ทิโมธีต้องการการหนุนใจมากขึ้นเพื่อจะใช้ความสามารถต่างๆต่อไป (“อย่าละเลยของประทานฝ่ายวิญญาณ”) ซึ่งพระเจ้าได้ประทาน (“มอบให้”) แก่ท่านเพื่อจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ทิโมธีได้รับการสถาปนาเพื่อการรับใช้พระเจ้าโดย “การวางมือ” ของ “มือ” ของเปาโล (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 1:6](#)) และของผู้ปกครองบางคน ณ การสถาปนาของทิโมธีนั้น ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งที่อยู่那儿ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า (“คำเผยพระวจนะ”) ว่าทิโมธีจะรับใช้พระคริสต์ในแนวทางที่เจาะจง

ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า สิ่งเหล่านี้เป็นสองครั้งที่แยกกันในชีวิตของทิโมธี คือ บางทีครั้งแรกที่เมืองลิสตราและต่อมาที่เมืองเอเฟซัส^[244] ดังนั้นที่นี้เปาโลอาจได้เรียกให้ทิโมธีที่จะระลึกถึงเหตุการณ์นั้น หรือเหตุการณ์เหล่านั้นและความรับผิดชอบที่เป็นของท่านเมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยที่พิเศษนั้น (เปรียบเทียบ 1:18-19)

“คณะผู้ปกครอง” หมายถึง กลุ่มของพวกผู้ปกครอง เนื่องจากเปาโลกำชับทิโมธีด้วยการใช้สิทธิอำนาจเหนือพวกผู้ปกครอง (ข้อ 13; 5:17-25) การข้าย่าเดือนนี้ที่พวกผู้ปกครองได้ตระหนักถึงสิทธิอำนาจของทิโมธีก่อนหน้านั้นคงได้หนุนใจท่าน การปฏิบัติที่ถูกอธิบายไว้ในข้อนี้พร้อมกับตัวอย่างที่คล้ายกันของการปฏิบัตินี้ที่ถูกอธิบายไว้ในพระคัมภีร์ก็ทำหน้าที่เป็นรูปแบบสำหรับ การสถาปนา (แยกไว้) ผู้คนที่เป่าทางสำหรับพันธกิจ

“และแน่นอนว่ามันเป็นประโยชน์สำหรับความมีเกียรติแห่งพันธกิจที่จะถูก
แนะนำต่อผู้คนโดยเครื่องหมายนี้ ยิ่งกว่านั้นเพื่อจะเตือนบุคคลที่ได้รับการ
สถาปนาว่าเขาไม่เป็นอิสระอีกต่อไป แต่ถูกผูกพันในความเป็นทาสต่อพระเจ้า
และคริสตจักร”[245]

“ธรรมชาติของการสืบต่อในพันธกิจแน่นอนว่าปรากฏ [เมื่อจดหมายฝาก
ศิษยาภิบาลได้ถูกเขียนขึ้น] แต่มันถูกถือว่าเป็นการสืบต่อของการสอนหรือ
ธรรมเนียมแทนที่จะเป็น ‘การสืบต่อแบบอัครทูต’ ของการสถาปนาที่
ย้อนกลับไปยังพวกอัครทูต”[246]

“พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงอัตลักษณ์กลุ่มคล้ายกันสำหรับพวกมัคนายก
ความคิดเกี่ยวกับพวกมัคนายกที่ทำหน้าที่เป็น ‘คณะกรรมการ’ ไม่เคยถูก
อ้างอิงในพระคัมภีร์”[247]

แน่นอนว่าสิ่งนี้ไม่ได้บ่งบอกว่ากลุ่มเช่นนั้นผิด

4:15

เมื่อทิโมธีจดจ่อที่ (“ชิมชบีน” คือ ไล่ใจ เอาใจใส่ ปฏิบัติ) ความรับผิดชอบเหล่านี้ (ข้อ 6-16)
“ความก้าวหน้า” ส่วนตัวของท่านในการอยู่ในทางพระเจ้าจะเป็นที่ “ชัดเจน” ต่อเพื่อนธรรมิก
ชนของท่านในเมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ [ลก. 2:49, 52](#)) มีการเล่นคำ ณ ตอนเริ่มต้นของข้อ 14
และ 15 ว่า “อย่าละเลย” (คำกรีก *อะเมเลอ*) เปรียบเทียบกับ “รับเอาความเจ็บปวด” (*เมเลทา*)

“ไม่มีใครที่ต้องการมีประโยชน์เพื่อพระเจ้าสามารถทำเล่นกับคริสต์ศาสนาได้
เขาต้องทำให้มันเป็นธุระที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่งแห่งชีวิตของเขา”[248]

“ในขณะที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะฟังดูเหมือนวิจารณ์ ข้าพเจ้าต้องสารภาพว่า
วุ่นวายใจด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าศิษยาภิบาลและผู้ที่ทำงานที่เป็นคริสเตียนหลายคน
มากแบ่งเวลาและความสนใจของพวกเขาระหว่างคริสตจักรและงานอดิเรก
บางอย่าง มันอาจเป็นอสังหาริมทรัพย์ การเดินทางไปยังอิสราเอล การเมือง
หน้าที่ทางพลเรือน แม้กระทั่งการรับใช้ทางคณะ ชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

เขาเองทนทุกข์ และคริสตจักรของพวกเขาที่ทนทุกข์ เพราะว่าคนเหล่านี้ไม่ได้
อุทิศพวกเขาเองต่อพันธกิจของพวกเขาอย่างเต็มที่”[249]

“มันเป็นการคลายที่จะเห็นนักเทศน์หนุ่ม เพราะว่าจากนั้นคริสตจักรจะเติบโต
พร้อมกับเขา”[250]

4:16 สรุปแล้ว ทิโมธีจะต้องเฝ้าดู (“เอาใจใส่อย่างใกล้ชิดต่อ”) ทั้งชีวิตส่วนตัวของท่าน (“ตัวท่าน”) และพันธกิจต่อสาธารณะของท่าน (“การสอนของท่าน”) อย่างระมัดระวัง[251]

“ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะตรงไปตรงมาแค่ไหนในหลักคำสอนของเขาหรือเขาจะมี
ประสิทธิภาพแค่ไหนในการสอนของเขา ถ้ามีข้อบกพร่องในชีวิตภายในหรือ
ภายนอกของเขา มันจะทำลายเขา นี่คือนิวทรีที่ผู้รับใช้หลายคนได้ล้มเหลวอย่าง
น่าเศร้าใจ ในขณะที่เขากำลังเฝ้าดูคนอื่นๆ ศิษยาภิบาลต้องเฝ้าดูตัวเอง”
[252]

ทิโมธีไม่ควรเฉื่อย แต่ควรทำงานที่ดีซึ่งท่านได้เริ่มต้นแล้วอยู่เสมอ (“พากเพียรในสิ่งเหล่านี้”)

“การสามารถทนทานเป็นคุณสมบัติที่สำคัญสำหรับการเป็นผู้นำที่มี
ประสิทธิภาพ”[253]

รางวัลต่างๆจะเป็นการช่วยกู้ (“ความรอด”) สำหรับท่านจากความล้มเหลวและชีวิตที่ไม่มี
ประโยชน์ (เปรียบเทียบกับ 2:15; [ยก. 1:21](#)) และการช่วยกู้ (“ความรอด”) บรรดาผู้ที่ท่านได้รับใช้
 (“บรรดาผู้ที่ฟังท่าน”) จากความผิดพลาดและความเสื่อมทราม เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้
กล่าวว่าพระเจ้า *พิสูจน์ว่าเราถูกต้อง* เพราะว่าเราปฏิบัติหน้าที่ของเราอย่างสัตย์ซื่อ[254]

คริสเตียนไม่ได้สัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ ไม่ว่าในความเชื่อถือนอกของพวกเขาหรือในอุปนิสัยของพวกเขา
เขา ฮีเมนีอัสและอเล็กซานเดอร์ผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเป็นเพื่อนร่วมงานร่วมกับเปาโลและบางที่เป็นพวก
ผู้ปกครองในคริสตจักรเมืองเอเฟซัสได้ปฏิเสธความจริงเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย (1:20; [2 ทธ. 2:17](#)) และได้
ต่อต้านคำสอนของเปาโลอย่างรุนแรง (1:20; [2 ทธ. 4:14](#)) เปาโลเตือนทิโมธีที่จะไม่หันเหไปจากคำสอนแท้ของ

ความเชื่อ (6:20-21) เมื่อกลุ่มคนที่อยู่ในลัทธิมาเคาะที่ประตู่ พวกเขาต้องการให้ผู้คนที่ได้รับเอามุมมองที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ของพวกเขาและที่จะละทิ้งความเชื่อถือของพวกเขาในความจริงของคริสต์ศาสนาแท้ การเตือนของเปาโลในบทที่ 4 ก็ตรงประเด็นอย่างมาก จำเป็นอย่างมากและสำคัญสำหรับเราที่จะใส่ใจในฐานะผู้เชื่อแท้ [\[255\]](#)

แม้ว่าทิโมธีเป็นผู้แทนแบบอัครทูต ความรับผิดชอบต่างๆของท่านก็เป็นแบบอภิบาลเป็นหลัก ดังนั้นสิ่งที่เปาโลกล่าวต่อท่านก็ประยุกต์ใช้กับศิษยาภิบาลโดยตรงในทุกวันนี้

ข. หลักการพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพ 5:1-2

ตอนนี้เปาโลเปลี่ยนไปสู่หัวข้อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อจะช่วยให้ “บุตรชายในความเชื่อ” ของท่านเข้าได้กับผู้คนที่ไม่มีประสิทธิภาพและแนะนำคนอื่นๆอย่างฉลาด สิ่งที่ท่านเขียนใน 4:11-13 อาจได้นำให้ทิโมธีที่จะเข้าใจที่เลี้ยวของเขาที่จะหมายถึงว่า เขาต้องใช้มาตรการการกระทำที่แข็งแกร่งและชอบบังคับ เนื่องจากความเป็นไปได้ที่เปาโลริบเร่งที่จะอธิบายว่าทิโมธีไม่ควรโหดร้ายในการแนะนำและการสอนสิ่งเหล่านี้ ส่วนที่สั้นนี้เป็นการเปลี่ยนผ่านซึ่งเชื่อมโยงกับ 4:11-16 ในรูปแบบและความเป็นห่วงและกับ 5:3-25 ในเนื้อหา

“เหมือนกับผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า คริสตจักรก็มีตะเข็บผ้าที่ถูกสร้างตามธรรมชาติโดยความแตกต่างทางอายุ ความแตกต่างทางเพศ ความแตกต่างทางเศรษฐกิจและอื่นๆ ตะเข็บเหล่านี้ที่ซึ่งกลุ่มที่หลากหลายเหล่านี้มาด้วยกัน บ่อยครั้งก็แสดงถึงเครื่องหมายที่มองเห็นได้ของความเค้น มันตกเป็นของผู้นำคริสเตียนที่จะข้ามเส้นเหล่านี้ทั้งหมดบางครั้งบางคราวเพื่อจะรับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่การข้ามเส้นเหล่านี้ก็เรียกร้องความรู้สึกไวและการเอาใจใส่” [\[256\]](#)

“... ความคิดสองอย่างก็ธรรมดาต่อส่วนนี้คือ (1) การนับถือที่มีต่อทุกคนในฐานะสมาชิกของครอบครัวคริสเตียน เปรียบเทียบ 5:1, 2, 3, 17; 6:1 ... (2) ความสำคัญของการได้รับการนับถือท่ามกลางเพื่อนบ้านชาวต่างชาติของพวกเขา เปรียบเทียบ 5:7, 8, 14; 6:1” [\[257\]](#)

หนึ่งในความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับงานแบบอภิบาลคือการไร้ความสามารถของพวกเขาที่จะเกี่ยวข้องและทำงานกับคนอื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ความล้มเหลวนี้บ่อยครั้งก็สืบเสาะไปยังท่าทีของศิษยาภิบาลต่อคนอื่นๆ คือการที่มองพวกเขาอย่างไร เปาโลเริ่มคำแนะนำที่เจาะจงของท่านอย่างฉลาดเกี่ยวกับ

วิธีการรับมือกับความจำเป็นบางอย่างเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ พร้อมกับหลักการพื้นฐานต่างๆ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อจะอำนวยความสะดวกแก่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี

อย่างย่อๆ ทิโมธีจะต้องเกี่ยวข้องกับทุกๆ คนในคริสตจักรราวกับว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของครอบครัวของท่านเอง เปาโลได้สอนแล้วว่าคริสตจักรท้องถิ่นเป็น “ครอบครัว” (3:15) ดังนั้นผู้เชื่อและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำของคริสตจักรควรปฏิบัติต่อคริสเตียนคนอื่นๆ อย่างสอดคล้อง ทิโมธีไม่ควรถือเอาบทบาทที่เป็นปรปักษ์กับสมาชิกของคริสตจักรเมืองเอเฟซัส

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราควรรับมือกับคนที่ “แก่กว่า” อย่างนับถือและบอกพวกเขาอย่างสุภาพแทนที่จะต่อว่าพวกเขาอย่างรุนแรง อายุตามลำดับวันเดือนปีโดยไม่คำนึงถึงอายุฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็เป็นเหตุผลพอที่จะเข้าหาพวกเขาอย่างถ่อมใจไม่ใช่อย่างเย่อหยิ่ง สิ่งนี้ควรรวมถึง “ผู้ปกครอง” (เจ้าหน้าที่ของคริสตจักร) ที่แก่กว่า เช่นเดียวกับผู้ชายคนอื่นๆ ที่แก่กว่า

“ภายในครอบครัวกรีกและโรมัน (และยิว) พ่อได้รับการนับถืออย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ [ลึร์ก 3:12-14](#))”[258]

แน่นอนว่า ตัวอย่างเช่นในที่สุดเราอาจได้กล่าวแม้กระทั่งกันใครก็ตามที่กำลังทำลายคริสตจักรโดยการสอนคำสอนเท็จออกไป อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งในกรณีเหล่านั้น เราควรเข้าหาผู้ชายที่แก่กว่าอย่างอดทน อย่างเหมาะสมอย่างเช่นเมื่อรับมือกับพ่อของเรา

“อย่างที่มีนัยสำคัญสำหรับบุคคลที่แก่กว่าจะนับถือคำสอนและการเป็นผู้นำของคนที่ยาววัยกว่า (1 [ทธ. 4:12](#)) มันก็ยากเช่นกันสำหรับคนที่เขาวัยกว่าที่จะรู้วิธีที่จะแนะนำและแก้ไขผู้คนที่แก่กว่าในคริสตจักร”[259]

ผู้นำคริสตจักรควรรับมือกับ “ผู้ชายที่หนุ่มกว่า” (คือ หนุ่มกว่าผู้ชายที่แก่กว่าซึ่งเพิ่งได้อ้างอิงไป) อย่างโดยตรงมากขึ้น แต่ควรทำอย่างนั้นในฐานะ “พี่น้อง” ศิษยาภิบาลควรถือว่าผู้ชายที่หนุ่มกว่าไม่ใช่ด้อยกว่าหรือเหนือกว่าเขา แต่เป็นผู้เท่าเทียม ในกรณีของทิโมธี ชายเหล่านี้เป็นความร่วมมือของท่าน แม้กระทั่งผู้ชายอาวุโสควรพิจารณาผู้ชายคริสเตียนที่ยาววัยกว่าในฐานะพี่น้อง ให้ความมีเกียรติแก่ผู้เท่าเทียมกันแก่พวกเขา แทนที่จะดูถูกพวกเขาในฐานะผู้ด้อยกว่า

เราควรพิจารณาและปฏิบัติต่อ “บรรดาผู้หญิงอาวูโส” ในคริสตจักรอย่างที่เราจะพิจารณาและปฏิบัติต่อ “มารดา” ของเราเอง สิ่งนี้บ่งบอกถึงการให้ความเคารพแก่พวกเขาเมื่อพิจารณาถึงอายุและประสบการณ์ของพวกเขา ศิษยาภิบาลบางคนมีแนวโน้มที่จะละเลยพวกผู้หญิงที่แก่กว่า เพราะว่าพวกเขามีความยุ่งยากที่จะเข้าส่วนกับพวกเขา หรือเพราะว่าพวกเขาบางคนไม่ได้ดูเหมือนว่าเป็นสมาชิกที่เกิดผลมากขึ้นของคริสตจักร การปฏิบัตินี้แตกต่างจากการปฏิบัติที่เปาโลกำชับให้ทิโมธีรับเอา

เราควรถือว่า “พวกผู้หญิงสาว” เป็น “พี่สาวน้องสาว” ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วย “ความบริสุทธิ์” อย่างที่บุคคลหนึ่งจะปฏิบัติต่อพี่สาวน้องสาวทางกายภาพของเขา บางทีเพราะว่ามันเป็นการทดลองสำหรับศิษยาภิบาลบางคนที่จะรักพี่สาวน้องสาวฝ่ายวิญญาณของพวกเขามากเกินไป เปาโลจึงเพิ่ม “ด้วยความบริสุทธิ์ใจที่สุด” (ข้อ 2) ถ้าศิษยาภิบาลตั้งใจที่จะเกี่ยวข้องกับพวกผู้หญิงสาวในคริสตจักรของเขาในฐานะพี่สาวน้องสาว เขาจะไม่ทำสิ่งใดก็ตามต่อหรือกับพวกเขาซึ่งจะทำอันตรายต่อพวกเขาในทางใดก็ตาม

“ไม่มีความประพฤตินั้นใดจะสร้างหรือทำลายนักเทศน์หนุ่มอย่างง่ายดายดังเช่นความประพฤติของเขากับพวกหญิงสาว”^[260]

ตลอดจดหมายฝากต่างๆของท่าน เปาโลกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะรับเอาท่าทีบางอย่างต่อพระเจ้า (ถ้อยว่าพระองค์เป็นพระบิดา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และอื่นๆ) และพวกเขาเอง (ในฐานะธรรมิกชน ทูตบุตรของพระเจ้า และอื่นๆ) ท่าทีเหล่านี้ก็สำคัญสำหรับพวกเขาที่จะรักษาไว้ เพื่อว่าพวกเขาจะดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม แนวทางที่เราคิดกำหนดแนวทางที่เราประพฤติ ที่นี้ (ข้อ 1-2) เปาโลสอนมุมมองที่เฉพาะเจาะจงต่อคนอื่นๆในคริสตจักรท้องถิ่นที่จำเป็นต่อความสำเร็จในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับศิษยาภิบาล

ผู้ใช้ที่คาดหวังไว้ต้องการการอบรมในความสามารถระหว่างบุคคล
ณ “การประชุมในเรื่องการพัฒนานักศึกษาในการศึกษาทางศาสนศาสตร์” ในเดือนมิถุนายน ปี คริสตศักราช 1985 ดร. เดวิด ชูลเลอร์แห่งสมาคมโรงเรียนศาสนศาสตร์ได้ให้ข้อคิดเห็นดังต่อไปนี้
จากผู้รับใช้เหล่านั้นที่ถูกทำให้สิ้นสุดลงอย่างไม่ได้ตั้งใจในไม่กี่ปีมานี้ 6 ถึง 13 % เท่านั้นที่ได้ล้มเหลวเนื่องจากการไร้ความสามารถทางอาชีพ อย่างไรก็ตาม 46 % ไม่เป็นที่พึงพอใจเนื่องจากการไร้

ความสามารถระหว่างบุคคล จากกลุ่มที่สองนี้ ครั้งหนึ่งก็เผด็จการเกินไป และอีกครึ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับ เฉยๆเกินไป
ชุดเลอว์ให้เครื่องหมายทั้งเก้าอย่างของการไร้ความสามารถระหว่างบุคคล
1. พวกเขาไม่เข้าใจสถานการณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่พวกเขาได้ทำเป็นส่วนตัวเพื่อจะทำให้ เรื่องราวแย่ลง (สิ่งนี้อาจจะไปถึงความล้มเหลวที่จะฟังและสังเกต)
2. พวกเขาตำหนิคนอื่นแทนที่จะยอมรับความรับผิดชอบส่วนตัว
3. พวกเขาไม่ได้มอบหมายอย่างเหมาะสม
4. พวกเขาไม่สามารถที่จะพัฒนาความจริงรักภักดีโดยทั่วไปกับผู้อื่นได้
5. พวกเขาไม่สามารถที่จะให้ข้อความที่ชัดเจนหรือตรงไปตรงมาหรือประพฤติอย่างสอดคล้องกับ ข้อความที่พวกเขาได้ให้
6. พวกเขาต้องการการสนับสนุนและการยอมรับทางอารมณ์จากทุกๆคนตลอดเวลา
7. พวกเขาไม่สามารถที่จะตีความปัจจุบันในแง่ของความเป็นจริงได้
8. พวกเขาถือว่า “ความแตกต่างกัน” เป็นการคุกคาม
9. พวกเขาไม่ได้สนับสนุนคนอื่นทางอารมณ์ในขณะที่ไม่เห็นด้วยกันทางสติปัญญา

ค. วิธีรับมือกับแม่ม่ายและผู้ปกครอง 5:3-25

ตอนนี้เปาโลกล่าวถึงวิธีที่ทิโมธีจะรับมือกับปัญหาสองด้านหลักในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส คือแม่ม่ายสาวและ
ผู้ปกครองที่ผิดพลาด

1. การจัดเตรียมสำหรับแม่ม่าย 5:3-16

เปาโลให้คำแนะนำเกี่ยวกับความรับผิดชอบของคริสตจักรที่มีต่อแม่ม่าย เพื่อจะชี้แจงว่าคริสตจักรควรจัด
เตรียมการเอาใจใส่อย่างไรและเพื่อใคร แม่ม่ายได้เป็นและยังเป็นบุคคลที่อ่อนแอ ในฐานะเช่นนั้น พระเจ้าได้
สำแดงความห่วงใยที่พิเศษเพื่อการปกป้องพวกเขาอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 10:18; 24:17; สดค. 68:5; อสย.
1:17; ลก. 2:37](#)) ตามปกติคริสตจักรเริ่มแรกได้สะท้อนถึงท่าทีของพระองค์ ([กจ. 6:1; 9:39](#)) ในโลกกรีกและ

โรมัน ตามปกติแล้วผู้หญิงได้รับสถานะทางสังคมและอัตลักษณ์ของเธอจากผู้ชายของเธอไม่ว่าบิดาของเธอหรือสามีของเธอหลังจากการแต่งงาน[261]

“... แม่่ม่ายแท้ดูเหมือนว่าถูกจัดตั้งเป็นอุดมการณ์ในความตรงกันข้ามกับแม่่ม่ายสาวในทำนองเดียวกันอย่างมากที่ทิโมธีอยู่ในความตรงกันข้ามกับพวกครูสอนเท็จ (4:6-16; 6:11-16)[262]

การอธิบายทั้งหมดนี้เกี่ยวกับแม่่ม่ายดูเหมือนจะจ่อที่แม่่ม่ายสาวเป็นพิเศษ พวกเขาอาจจะเป็นพวกผู้หญิงอย่างเดียวกันที่เปาโลกล่าวถึงใน [2 ทิโมธี 3:6-7](#) ผู้ใดตอบสนองต่อพวกครูสอนเท็จในเชิงบวก สิ่งนี้อาจอธิบายความยาวที่น่าประหลาดใจของส่วนนี้ นี่เป็นการปฏิบัติที่ยาวยืดมากที่สุดเกี่ยวกับกลุ่มหนึ่งในจดหมายฝากทั้งฉบับ

5:3-4 “ความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับคำว่า ‘แม่่ม่าย’ คือความคิดเกี่ยวกับความโดดเดี่ยว คำนี้มาจากคำคุณศัพท์ซึ่งหมายถึง ‘สูญเสียชีวิต’ และกล่าวถึงความโดดเดี่ยวที่เป็นผลลัพธ์ของเธอจากการที่ได้สูญเสียชีวิตของเธอไป”[263]

เปาโลแยกแยะแม่่ม่ายสามประเภทในคริสตจักรคือ หนึ่ง มี *ผู้ที่ได้สูญเสียชีวิต* ผู้ซึ่งมี ‘ลูกหรือหลาน’ ที่สามารถสนับสนุนพวกเขาทางการเงินได้ ญาติทางกายภาพที่เป็นคริสเตียนของกลุ่มนี้ควรเอาใจใส่แม่่ม่ายเหล่านี้ (เปรียบเทียบ [มก. 7:10-12](#); [อฟ. 6:2](#)) ประการที่สอง มีผู้ที่ไม่มีการครอบครัวยุติจะเอาใจใส่พวกเขาเลย *ผู้สูญเสียชีวิต* และ *ผู้หมดหวัง*

“ในการอธิบายถึง ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ในฉบับ KJV, พจนานุกรมภาษาอังกฤษของ *อ็อกฟอร์ด* (7:91) หมายเหตุว่าในศตวรรษที่สิบเจ็ด (เมื่อฉบับ KJV ได้ปรากฏ) คำว่า *ลูกพี่ลูกน้อง* ได้ถูกใช้โดยทั่วไปสำหรับหลานชาย แม้ว่าความหมายนั้นล้าสมัยในตอนนั้น”[264]

“ไม่มีธุรกิจ ‘ของถวายแด่พระเจ้า’ ที่นี่ ไม่มีการกระทำแห่ง ‘ความศรัทธา’ ต่อพระเจ้าที่จะชดเชยสำหรับ ‘ความไม่ศรัทธา’ ต่อพ่อแม่... ความศรัทธาของบุตรต่อบิดามารดานั้นเป็นหลักนอกจากว่าพ่อแม่แทรกแซงด้วยหน้าที่ต่อพระคริสต์ ([ลก. 14:26](#))”[265]

คริสตจักรควรจะเอาใจใส่กลุ่มที่สอง คือแม่่ม่ายที่ไม่มีครอบครัวที่จะเอาใจใส่พวกเขา และ ทักท้อเอาว่าเป็นแม่่ม่ายที่ไม่มีสมาชิกครอบครัวที่สนับสนุน คริสตจักรควรให้เกียรติแม่่ม่าย กลุ่มที่สองนี้ซึ่งเป็นผู้พึ่งพิงอย่างเต็มที่แทนที่จะดูแลพวกเขา

“มันคือสิ่งที่บุคคลหนึ่งเป็น ไม่ใช่สิ่งที่เขามีที่เป็นเครื่องวัดที่เหมาะสม เกี่ยวกับเกียรติหรือความเลื่อมเกียรติ...”[266]

5:5-6

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนในกลุ่มที่สองควรได้รับการช่วยเหลือทางการเงินตามปกติ แม่่ม่าย เหล่านั้นที่ไม่มีลูกหรือญาติที่สนับสนุนเท่านั้น (คำกรีก *เมโมโนเมเม* “ถูกละไว้ตามลำพัง”) ผู้ ซึ่งให้หลักฐานที่ว่าพวกเขากำลังพึ่งพิงพระเจ้าสำหรับความจำเป็นของพวกเขาและกำลัง แสวงหาที่จะให้เกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของพวกเขาที่มีคุณสมบัติ (เช่น อันนา ใน [ลก. 2:36-38](#)) คนเหล่านี้เป็น “แม่่ม่ายอย่างแท้จริง”

แต่แม่่ม่ายที่ให้พวกเขาเองต่อการติดตาม “ความเพลิดเพลิน” (ข้อ 6) และที่จะติดตามพระเจ้า ก็ *ไม่มีคุณสมบัติ* สำหรับการสนับสนุนตามปกติ นี่เป็นกลุ่มที่สามของแม่่ม่ายในพระคัมภีร์ ตอนนี

“ในโลกร่วมสมัย แม่่ม่ายหลายคนถูกทดลองที่จะใช้มาตรการของการดำเนิน ชีวิตที่ผิดศีลธรรมในฐานะวิธีของการสนับสนุน และบางทีนั้นอยู่ในความคิด ของอัครทูตนี้เมื่อท่านใช้คำกริยา *สปัททาลาโอ* (ดำเนินชีวิตในความ เพลิดเพลิน)”[267]

ผู้หญิงเหล่านี้ได้รับค่าจ้างของบาปของพวกเขาในชีวิตของพวกเขา คือ ความตายฝ่ายวิญญาณ คำว่า “ตาย” อธิบายถึงแม่่ม่ายผู้ซึ่งทักท้อเอาว่าเป็นผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [ยก. 2:17](#))

“ที่จะมีความเพลิดเพลินในชีวิตเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลและดี แต่ที่จะดำเนิน ชีวิตเพื่อความเพลิดเพลินอย่างที่บางคนทำและแม้กระทั่งได้ทำในสมัยของ ทิโมธีก็เป็นสิ่งที่ไม่คู่ควรและไม่ดี ความแตกต่างระหว่างคริสเตียนทั้งหลาย

คือ เรื่องราวของความอยากเป็นส่วนใหญ่ คือ เขาพึงพอใจกับสิ่งต่างๆของพระเจ้าหรือเขาปรารถนาสิ่งต่างๆของโลก?”[268]

“มันเป็นประสบการณ์ของข้าพเจ้าในตำแหน่งศิษยาภิบาลสามแห่งที่แตกต่างกันว่าพวกแม่่ม่ายในทางพระเจ้าเป็น ‘โรงไฟฟ้าฝ่ายวิญญาณ’ ในคริสตจักร พวกเขาเป็นกระดูกสันหลังของการประชุมอธิษฐาน พวกเขาให้ตัวพวกเขาเองแก่การเขียนและพวกเขาเพิ่มขึ้นของจำนวนพวกอาจารย์ในรวิวารศึกษา มันได้เป็นประสบการณ์ของข้าพเจ้าเช่นกันว่า ถ้าแม่่ม่าย *ไม่อยู่* ในทางพระเจ้า เธอสามารถเป็นปัญหาใหญ่ต่อคริสตจักรได้ เธอจะเรียกร้องความสนใจ บ่นเกี่ยวกับสิ่งที่คนหนุ่มสาวทำ และบ่อยครั้งที่ ‘ถือโทรศัพท์’ และนินทา (แน่นอนว่า มันไม่ใช่ ‘การนินทา’ อย่างแท้จริง เธอเพียงแค่ต้องการให้เพื่อนๆของเธอที่จะสามารถ ‘อธิษฐานอย่างฉลาดมากขึ้น’ เกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้!”[269]

5:7 ทิโมธีจะต้องสอน (“แนะนำ”) สิ่งเหล่านี้เพื่อที่สมาชิกครอบครัวในคริสตจักรจะแบกความรับผิดชอบที่ถูกต้องของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นท่านจะต้องทำอย่างนั้นเพื่อจะหนุนใจแม่่ม่ายให้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและ “อยู่เหนือการตำหนิ” (ข้อ 7) แทนที่จะติดตามชีวิตแห่ง “ความเพิลิดเพลินที่เสเพล” (ข้อ 6)

“เป็นที่ชัดเจนว่าชาวเอเฟซัสไม่เคิบ โดฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งว่าหลังจากปีทั้งหมดของพันธกิจของเปาโลนั้น ท่านก็ไม่สามารถที่จะกล่าวต่อพวกเขาในฐานะคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ได้ แต่ยังคงกล่าวถึงพื้นฐานต่างๆ [เปรียบเทียบ 1 คร. 3:1-2]”[270]

5:8 เปาโลอ้างอิงความรับผิดชอบอันเป็นที่ยอมรับ โดยทั่วไปเพื่อจะหนุนใจพวกญาติของแม่่ม่ายที่จะเลี้ยงดูพวกเขา (เปรียบเทียบ [รม. 2:14](#)) สมาชิกครอบครัวมีหน้าที่อันเป็นที่ยอมรับทั่วโลกที่จะเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน (“จัดเตรียมเพื่อครอบครัวของเขาเอง”) แม้กระทั่งผู้ไม่เชื่อที่ยอมรับสิ่งนี้ ถ้าคริสเตียน (“ใครก็ตาม” คือ ในคริสตจักร) ล้มเหลวที่นี้ เขาก็ประพาดตรงกันข้ามกับคำสอนของ (“ได้ปฏิเสธ”) “ความเชื่อ” ของเขาและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “แ่” กว่า “ผู้ไม่เชื่อ”

โดยทั่วไปผู้ซึ่งช่วยเหลือญาติที่มีความจำเป็นของเขา แม้กระทั่งเมื่อพระองค์ได้ถูกแขวนที่บนกางเขน พระเยซูเจ้าได้ทำการจัดเตรียมเพื่อการดูแลมารดาของพระองค์ (ยน. 19:26-27)

“คริสเตียนที่อยู่ต่ำกว่ามาตรฐานของชาวโลกที่ดีที่สุดแห่งความรักใคร่ทางครอบครัวก็เป็นผู้ที่ควรตำหนิมากกว่า เนื่องจากว่าเขามีสิ่งที่ชาวโลกไม่มี คือแบบอย่างสูงสุดแห่งความรักในพระเยซูคริสต์”[271]

พระเยซูได้เรียกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะเต็มใจสละ ความเพลิดเพลินต่างๆ แห่งชีวิตครอบครัวเพื่อจะติดตามพระองค์ ไม่ใช่ ความรับผิดชอบต่างๆ แห่งชีวิตครอบครัว (ลก. 14:26) การเอาใจใส่สมาชิกครอบครัวเป็นหนึ่งในความรับผิดชอบทางพันธกิจของเรา

แน่นอนว่าคำแนะนำเหล่านี้ไม่ได้ตัดสิทธิ์การช่วยเหลือแม่ฝ่ายที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้าในคริสตจักร คำแนะนำเหล่านั้นเพียงแต่ห้ามการใส่พวกเขาไว้ในรายชื่อที่จะได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรอย่างเป็นทางการตามปกติ ทุกๆคริสตจักรควรมีรายชื่อเช่นนั้นใหม่ พันธสัญญาใหม่ไม่ได้เรียกร้องสิ่งนี้ แต่มันอาจได้เป็นธรรมเนียมในคริสตจักรทั้งหลายในศตวรรษแรก เช่น การจูบบริสุทธ์ การพบปะในบ้าน เป็นต้น

5:9-10 เป็นที่ชัดเจนว่าคริสตจักรในเมืองเอฟะซัสได้มี “รายชื่อ” ของ “แม่ฝ่ายอย่างแท้จริง” ผู้ซึ่งได้รับการสนับสนุนตามปกติจากคริสตจักร แม่ฝ่ายจะต้องมีคุณสมบัติสามประการเพื่อให้ชื่อของเธออยู่ในรายชื่อนี้

หนึ่ง เธอจะต้องมีอายุอย่างน้อย “60 ปี” ณ อายุนี้ แม่ฝ่ายส่วนใหญ่บางที่ไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของพวกเขาเองได้ และส่วนใหญ่จะไม่มีโอกาสที่จะแต่งงานใหม่อีกต่อไป

“หกสิบได้เป็นอายุอันเป็นที่ยอมรับในสมัยโบราณเมื่อบุคคลหนึ่งกลายมาเป็นชายหรือหญิง ‘ชรา’...”[272]

ประการที่สอง เธอจะต้องเป็น “ผู้หญิงของชายคนเดียว (ภรรยาของชายคนเดียว)” คุณสมบัติอย่างเดียวกันก็มีขึ้นสำหรับพวกผู้ปกครองและมัคนายก (3:2, 12) ตามการตีความอย่างเดียวกันที่ได้ให้มาใน 3:2 นี้จะหมายถึงว่า เธอไม่มีคุณสมบัติถ้าเธอไม่สัจซื่อ แพศยาหรือมีสามีหลาย

คน มีสามีหลายคน หมายถึง แต่งงานกับผู้ชายมากกว่าหนึ่งคนในขณะเดียวกัน ซึ่งเป็นการปรากฏที่หายากในวัฒนธรรมของเปาโล การแต่งงานใหม่หลังจากการตายของกลุ่มสมรสของเธอ จะไม่ทำให้เธอไร้คุณสมบัติ

ประการที่สาม เธอจะต้องได้สถาปนาชื่อเสียงสำหรับ “การทำความดี” เปาโลได้อ้างอิงตัวอย่างพื้นฐานทั้งห้าของงานที่ดีคือ (1) เธอได้เลี้ยงดู (“อบรม”) “ลูก” ของเธออย่างมีความรับผิดชอบ ซึ่งทักทักเอาไว้ว่ามีลูก นี่แสดงให้เห็นถึงการทำความดีในบ้าน (2) เธอได้มีน้ำใจรับรองแขก (“ได้สำแดงอหิยาตย์ต่อคนแปลกหน้า”) นี่แสดงให้เห็นถึงการทำความดีในชุมชนของเธอ

“โรงแรมในโลกสมัยโบราณนั้นสกปรกอย่างเลวทราม แพงอย่างเลวทราม และผิดศีลธรรมอย่างเลวทราม”^[273]

(3) เธอได้ปรนนิบัติพี่น้องชายหญิงคริสเตียนอย่างถ่อมใจ “ล้างเท้าของธรรมิกชนทั้งหลาย” ดูเหมือนจะเป็นภาษาภาพพจน์สำหรับการรับใช้ที่ถ่อมใจในครอบครัวคริสตจักร (4) เธอได้ช่วยเหลือผู้คนในความจำเป็นพิเศษ (“ในความทุกข์ยาก”) ซึ่งเป็นตัวอย่างของการทำความดีต่อคนขัดสน (5) เธอได้ “อุทิศตัวเอง” ต่อการทำความดี (“การทำดีทุกอย่าง”) การทำความดีได้สำคัญต่อเธอซึ่งทักทักเอาไว้เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อของเธอในพระคริสต์

นักเขียนบางคนเชื่อว่าเปาโลอธิบายถึงระเบียบพิเศษของแม่่ม่ายพร้อมกับหน้าที่ฝ่ายวิญญาณและการกุศลที่จะปฏิบัติเพื่อว่าพวกเขาจะได้รับค่าตอบแทน^[274] ระเบียบเช่นนั้นได้เกิดขึ้นในหลายศตวรรษต่อมา แต่การเกิดขึ้นของมันในระยะเริ่มต้นของคริสตจักรก็ได้แย้งไม่ได้^[275]

5:11-12

เป็นการไม่ฉลาดที่จะใส่ “พวกแม่่ม่ายสาว ๆ” ในรายชื่อนี้ และเปาโลอธิบายว่าทำไม “ความอยากในทางกาม” ของพวกแม่่ม่ายสาว ๆ จะรุนแรงขึ้นและความรู้สึกเหล่านี้จะทำให้มันยากสำหรับพวกเขาที่จะคงอยู่ในการอุทิศตนต่อการปรนนิบัติพระคริสต์ อย่างสุดใจ เหมือนพวกผู้หญิงโสด

“การเปรียบเทียบคือการเปรียบเทียบของสัตว์อายุยังน้อยที่พยายามทำให้ตัวมันเองเป็นอิสระจากแอกและคือรื้อนผ่านทางความเต็มใจที่แห่งชีวิตของมัน”

[276]

เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลที่กัททกเอาว่า การอุทิศตน *อย่างสุดใจ* ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงลักษณะบรรดาผู้ที่อยู่ในรายชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) ถ้าพวกผู้นำของคริสตจักร ได้ใส่พวกแม่่ม่ายสาว ๆ ในรายชื่อ (“คำปฎิญาณ”) นี้และภายหลังพวกเขาต้องการที่จะแต่งงานใหม่ พวกเขาจะต้อง “หยุดคำปฎิญาณ [นี้] (ก่อนหน้านี้ของพวกเขา)” แห่งการอุทิศตนและการปรนนิบัติพระคริสต์ไว้ก่อนตามลำพัง [277] ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะก่อรูปแบบบางอย่างของ “การลงโทษ” ชั่วคราวบางทีการลงโทษนี้มาจากมโนธรรมของพวกเขา ครอบครัวยุติธรรมของพวกเขาหรือจากที่อื่นๆ แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่การลงโทษนิรันดร์

“คำปฎิญาณที่เปาโลอ้างอิงถึงบางทีเป็นการอุทิศตนที่เป็นทางการมากกว่าหรือน้อยกว่าในการเข้าร่วมรายชื่อของพวกแม่่ม่ายที่ซึ่งผู้หญิงได้ปฎิญาณที่จะปรนนิบัติพระคริสต์อย่างสิ้นเชิง โดยปราศจากความคิดของการแต่งงานใหม่”

[278]

“ในโลกสมัยโบราณมันยากอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิง โสดหรือแม่่ม่ายที่จะหาเลี้ยงชีพอย่างชัดเจน. . .ไม่ว่าเธอจะต้องแต่งงานหรือจะต้องอุทิศชีวิตของเธอต่องานรับใช้ของคริสตจักรอย่างสิ้นเชิง มันไม่มีสถานกึ่งกลางระหว่างสองสิ่งนี้” [279]

ทางเลือกที่เป็นการตีความอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า อย่างเจาะจงมากขึ้นนั้นบางทีข้อเหล่านี้อธิบายนถึงแม่่ม่ายคริสเตียนสาวที่เผชิญกับการทดลองของการแต่งงานใหม่กับผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:39) [280] ความปรารถนาทางกามของเธออาจเอาชนะการอุทิศตนของเธอที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และนำเธอที่จะดำเนินชีวิตที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อที่เธอได้กล่าวยอมรับการแปลฉบับภาษาอังกฤษหลายฉบับแปลคำกรีก *พิสติน* (“ความเชื่อ” ข้อ 12) ว่า “คำปฎิญาณ” เป็นที่ชัดเจนว่า การหยุดคำปฎิญาณแต่ก่อนของเธอไว้ก่อนไม่ได้หมายถึงการเลิกคำปฎิญาณของเธอที่มีต่อสามีของเธอ เนื่องจากเปาโลหนุนใจให้พวกแม่่ม่ายที่จะแต่งงานใหม่ (ข้อ 14)

“เป็นที่ชัดเจนว่าการอธิบายสำหรับถ้อยคำที่หนักแน่นของเปาโลอยู่ในมุมมองของท่านเกี่ยวกับความเป็นม่ายเป็นการอุทิศตนฝ่ายวิญญาณ ท่านไม่ต้องการให้พวกแม่ม่ายสาว ๆ ที่จะยอมรับการทรงเรียกแห่งความเป็นม่ายและจากนั้นก็ปฏิเสธการทรงเรียกนั้นด้วยการปรากฏของชายที่มีคุณสมบัติเหมาะสมคนใดก็ตาม เป็นการดีกว่าที่จะอนุญาตให้พวกเขาที่จะวางแผนสำหรับการแต่งงานใหม่อย่างที่ท่านแนะนำใน 5:14”[281]

5:13-15 การตั้งอยู่ในรายชื่อของพวกแม่ม่ายที่ได้รับการสนับสนุนจะไม่ดีสำหรับพวกแม่ม่ายสาว ๆ เพราะว่ามันจะเปิดให้พวกเขาไปสู่การทดลองแห่งความเกียจคร้านและความประพฤติน่าไม่สอดคล้อง ตามปกติพวกเขาจะถูกทดลองให้ใช้พลังงานและเวลาของเขาในการพูดมากเกินไปและกลายมาเป็น “คนชอบนิินทา” และการเข้าไปสู่เรื่องราวของคนอื่นและกลายมาเป็น “คนสอดรู้สอดเห็นเรื่องคนอื่น” กล่าวอย่างสั้น ๆ พวกเขาจะล้มเหลวที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างๆและตรงกันข้ามได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทำลาย จึงเปรียบเทียบความประพฤติน่าของพวกแม่ม่ายที่ได้รับการชมในข้อ 10

“ในการเยี่ยมชมบ้านทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาก็เก็บเรื่องราวส่วนตัวต่างๆและกระจายเรื่องเหล่านั้นอย่างกว้างขวาง นี่เป็นกับดักต่อบรรดาผู้ที่จากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่งหรือจากคริสตจักรหนึ่งไปอีกคริสตจักรหนึ่งอยู่เสมอ”[282]

เมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้เหล่านี้ เปาโลหนุนใจให้พวกแม่ม่ายสาว ๆ ที่จะแต่งงานใหม่ในโลกสมัยโบราณ คนส่วนใหญ่ได้คาดหวังว่าแม่ม่ายจะแต่งงานใหม่[283] อัครทูตนี้กระตุ้นให้พวกแม่ม่ายสาว ๆ ที่จะใช้กำลังของพวกเธอที่จะให้กำเนิดลูกและที่จะดูแลครอบครัวของพวกเธอซึ่งเป็นหน้าที่หลักของภรรยาคริสเตียนโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ **ทต. 2:5**) คำกรีก *ออยโคเดสโทเทอิน* ซึ่งแปลว่า “รักษาบ้าน” ในฉบับ NASB หมายถึง “ปกครองบ้าน (เรือน)” เนื่องจากว่าสุดท้ายแล้วสามีมีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านของเขา (3:4; **ปฐมก. 3:16**) เปาโลคงได้หมายถึงว่า ภรรยาจะต้องปกครองเหนือ บ้านเรือน *ภายใต้สิทธิอำนาจของเขา*

โดยการแต่งงานใหม่ พวกแม่เฒ่าสาว ๆ จะไม่ให้โอกาสแก่ศัตรู (ผู้กล่าวหาใดๆของผู้เชื่อรวมทั้ง
ซาตาน) ที่จะวิจารณ์พวกเขาสำหรับการเลิกล้มล้างกฎเกณฑ์ของพวกเขาที่จะปรนนิบัติพระคริสต์
ในฐานะ “แม่เฒ่าอย่างแท้จริง” เป็นที่ชัดเจนว่า สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นแล้วในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส
(ข้อ 15) ในการละทิ้งการปรนนิบัติพระคริสต์ที่พวกเขาได้ปฏิบัติตามในแนวทางนี้ บางคนได้
“หลงตามซาตานไป” นี่เป็นการอธิบายที่หนักแน่นเกี่ยวกับสถานการณ์จริงที่เกี่ยวข้องในการ
เลิกล้มการอุทิศตนต่อพระคริสต์

เปาโลได้หมายถึงว่าแม่เฒ่าสาว ๆ ทุกคนและบางทีหญิงสาวทุกคนควรแต่งงานและให้กำเนิดลูก
ใหม่? ข้าพเจ้าไม่คิดเช่นนั้น นี่เป็นบทบาทพื้นฐานของหญิงสาวในสมัยของเปาโลและ
ยังคงเป็นในทุกวันนี้ทั่วโลก นี้ดูเหมือนจะเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการนำเสนอสถานการณ์
พื้นฐานพร้อมกับช่องว่างสำหรับข้อยกเว้นที่ได้ทักท้อเอาไว้

“ภรรยาที่ทำงานเพียงแค่ว่าได้รับความหุรรอาจค้นพบสายเกินไปว่าเธอได้
สูญเสียความจำเป็นบางสิ่งไป มันอาจน่าพอใจที่จะมีสิ่งที่เงินสามารถซื้อได้
ถ้า ท่านไม่ได้สูญเสียสิ่งที่เงินไม่สามารถซื้อได้”^[284]

เราสามารถแก้ไขความขัดแย้งที่ชัดเจนระหว่างการแนะนำของเปาโลที่จะให้พวกแม่เฒ่าสาว ๆ
ที่จะแต่งงานใหม่ในข้อนี้และการห้ามของท่านถึงการรวมพวกแม่เฒ่าที่แต่งงานมากกว่าหนึ่ง
ครั้งไว้ในรายชื่อที่เป็นทางการใน 5:9 ได้อย่างไร? “ผู้หญิงที่มีชายเดียว” (ข้อ 9) ไม่ได้หมายถึง
การแต่งงานครั้งเดียวเท่านั้น แต่การแต่งงานในความสอดคล้องกับการรับรองของพระเจ้า (สิ่ง
ที่ถูกต้อง) และการรับรองทางสังคม (สิ่งที่ถือว่าเหมาะสมโดยคนอื่น) หลักการอย่างเดียวกัน
ทั้งหลายก็เน้นคุณสมบัติของผู้ปกครองใน 3:2

5:16 สรุปลแล้ว เปาโลแสวงหาที่จะแก้ไขความเข้าใจผิดที่เป็นไปได้ ท่านเขียนว่าพวกผู้หญิงที่มี
ความสามารถทางการเงินควรค้าจุน (“ช่วยเหลือ”) พวกแม่เฒ่าในครอบครัวของพวกเขา เพื่อว่า
คริสตจักรจะไม่ต้องสนับสนุนพวกเขา (“เป็นภาระ”) บางทีท่านอ้างอิงถึง “ผู้หญิงคนใดก็
ตาม” ที่นี้ เพื่อจะอธิบายว่าหน้าที่นี้ได้ประยุกต์ใช้กับพวกผู้หญิงที่ไม่มีสามีที่มีชีวิตอยู่หรือเป็นผู้
เชื่อนอกเหนือไปจากหัวหน้าที่เป็นผู้ชายของครอบครัวซึ่ง *เป็นที่เข้าใจ*

“เป็นที่ชัดเจนว่าเราต้องให้เกียรติพ่อแม่และปู่ย่าตายายของเราและแสวงหาที่จะจัดเตรียมเพื่อพวกเขาถ้าพวกเขามีความจำเป็น ไม่ใช่ครอบครัวคริสเตียนทุกครอบครัวที่สามารถรับสมาชิกอีกคนหนึ่งเข้าไป และไม่ใช่ว่าแม่ย่าทุกคนต้องการที่จะดำเนินชีวิตกับลูกของเธอ ที่ใดที่มีความเจ็บป่วยหรือความพิการ การเอาใจใส่แบบอาซีฟก็จำเป็น และบางทีสิ่งนี้ไม่สามารถให้มาในบ้านได้ แต่ครอบครัวต้องตัดสินใจว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไรในเรื่องราวนี้และไม่มี การตัดสินใจอันไหนที่ง่าย สิ่งสำคัญก็คือว่า ผู้เชื่อสำแดงความรักและความห่วงใยและทำทุกสิ่ง ที่พวกเขาสามารถทำได้เพื่อจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน”[285]

“คำแนะนำของเปาโล [ใน 5:9-16] จดจ่อที่สามคำนี้คือ *ความนับถือ ความเมตตาสงสาร และ ความรับผิดชอบ*”[286]

2. การลงวินัยและการเลือกผู้ปกครอง 5:17-25

อีกกลุ่มหนึ่งในคริสตจักรสมควรได้รับความสนใจพิเศษของทิโมธี นั่นคือ พวกผู้ปกครอง ดังนั้นเปาโลให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเอาใจใส่พวกผู้ปกครองแก่ตัวแทนหนุ่มของท่าน เพื่อจะช่วยให้ท่านรับมือกับพวกผู้ปกครองในปัจจุบันและในอนาคตที่มีศักยภาพอย่างเหมาะสม

โครงสร้างของส่วนนี้ก็คล้ายกับโครงสร้างของย่อหน้าก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงพวกแม่ย่า ในทั้งสองส่วนนั้น เปาโลเริ่มต้นด้วยการแสดงถึงความห่วงใยแท้ (“เกียรติ” 3:3, 17) สำหรับการเอาใจใส่บรรดาผู้ที่อยู่ในกลุ่ม จากนั้นท่านดำเนินการต่อไปที่จะกระตุ้นการแก้ไขบรรดาผู้ที่อยู่ในแต่ละกลุ่มที่ต้องการมัน ท่านจบลงด้วยข้อความเชิงบวกในแต่ละส่วน ทั้งสองส่วนกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เหมาะสมในครอบครัวแห่งความเชื่อ คือ คริสตจักร (ข้อ 1-2)

5:17-18 มันชัดเจนว่า “ผู้ปกครอง” ที่เปาโลอ้างอิงถึงในส่วนนี้เป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักร และไม่ใช่ผู้ชายอาวุโส *คนใดก็ตาม* ในคริสตจักร เปาโลได้ให้คุณสมบัติสำหรับเจ้าหน้าที่เหล่านี้แล้ว (3:1-7) และตอนนี้ท่านอธิบายว่าพวกเขา *ปกครอง เทศนา และสอน* จากข้อนี้เราเรียนรู้ว่าหน้าที่โดยรวมของพวกผู้ปกครองคือ *การปกครอง คริสตจักร* ในแง่ของการจัดการเรื่องราวของคริสตจักรและการให้การดูแลต่อกิจกรรมทั้งหมดของคริสตจักร (เปรียบเทียบ [1 ปต. 5:1-4](#))

“เกียรติสองเท่า” และ *อันเดียว* ที่เปาโลอ้างอิงถึงคืออะไร? เกียรติอันเดียวเป็นไปได้มากที่สุดที่พาดพิงถึงความนับถือที่ได้มายังผู้ปกครองสำหรับการเป็นผู้ปกครอง ก่อนหน้านี้เปาโลได้สั่งการว่าพวกแม่่ม่ายควรได้รับ “เกียรติ” (ข้อ 3-16) ตอนนี้ท่านสั่งการว่าพวกผู้ปกครองควรได้รับเกียรติสองเท่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง” บรรดาผู้ปกครอง “ที่ตราครุฑในการเทศนาและสั่งสอน”

“คำว่า ‘เกียรติ’ ไม่ได้อ้างอิงถึงแค่รางวัลการกระทำทางวิชาชีพ แต่ความล้มเหลวที่จะให้การจ่ายที่เหมาะสมจะบ่งบอกถึงการขาดเกียรติ” แนวคิดของ ‘สองเท่า’ อาจอ้างอิงถึงสองส่วนที่บุตรหัวปีในครอบครัวได้รับ ([ฉธบ. 21:17](#)) บางทีมันประกอบด้วยผลประโยชน์ทั้งสองแห่งเกียรติหรือความนับถือและค่าตอบแทนทางการเงิน [เปรียบเทียบ ข้อ 3, 17-18] ข้อเท็จจริงที่ว่าอย่างน้อยแล้วการจ่ายได้รวมไว้แสดงให้เห็นว่าบรรดาผู้ที่ให้การเป็นผู้นำแก่เรื่องราวฝ่ายวิญญาณควรคาดหวังการสนับสนุนทางการเงินจากคริสตจักร (เปรียบเทียบ [2 คร. 11:8-9](#); [กท. 6:6](#))”[287]

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า “เกียรติสองเท่า” ไม่จำเป็นที่จะรวมถึงรางวัลการกระทำทางวิชาชีพหรือเงินเดือน แต่ประกอบด้วยความนับถืออันแท้จริงต่อตำแหน่งรวมทั้งความยินดีของงานที่ทำสำเร็จอย่างดี[288]

“อย่างน้อยแล้วส่วนของ ‘เกียรติสองเท่า’ ที่เปาโลกระตุ้นสำหรับผู้ปกครองที่มีความสามารถเกี่ยวข้องกับแสดงความขอบคุณสำหรับงานที่ทำสำเร็จอย่างดี สำหรับเราในทุกวันนี้ การเขียนจดหมายแห่งการขอบคุณ การโทรศัพท์แห่งการขอบคุณ และการแสดงออกถ้อยคำส่วนตัวแห่งการยกย่องสามารถบรรลุสิ่งเดียวกันได้”[289]

ความเป็นไปได้อย่างที่สามก็คือว่า เกียรติคือค่าจ้าง และเกียรติสองเท่าคือค่าจ้างสองเท่า [290] トラบเท่าที่ข้าพเจ้ารู้ ไม่มีใครได้พิสูจน์ว่าโดยพื้นฐานแล้วพวกผู้ปกครองในคริสตจักรเริ่มแรกได้รับค่าจ้างสำหรับพันธกิจของพวกเขา

จึงสังเกตว่าไม่ใช่ผู้ปกครองทุกคนในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส “ได้ตราครุฑในการเทศนาและสั่งสอน” นี่บ่งบอกว่าทุกคนมีความรับผิดชอบเท่าเทียมกันที่จะเทศนาและสั่งสอน แต่บางคนได้ทำด้วยความขยันมากกว่าคนอื่นๆ มันอาจหมายถึงว่า ผู้ปกครองบางคนมีความรับผิดชอบที่จะเทศนาและสั่งสอนมากกว่าคนอื่นๆ (เช่น ทีมงานอภิบาล) ทั้งสองทางเลือกอาจถูกกล่าวถึงเนื่องจากว่าทั้งสองสถานการณ์ก็ปกติ ในกลุ่มใดๆของพวกผู้ปกครอง บุคคลหนึ่งจะขยันหรือมีความสามารถในพันธกิจเหล่านี้มากกว่าอีกคนหนึ่ง บางที่ข้อ 7 อนุญาตสำหรับการแบ่งแยกของการทำงานท่ามกลางพวกผู้ปกครองแม้ว่าทุกคนจะต้อง “สามารถที่จะสอนได้” (3:2)[291] ดังนั้นความแตกต่างที่บางคริสตจักรทำขึ้นระหว่าง “ผู้ปกครองที่สอน” และ “ผู้ปกครองที่ปกครอง” เป็นหน้าที่ไม่ใช่ตำแหน่งอย่างแท้จริง[292]

เปาโลอ้างอิงผู้มีอำนาจในพระคัมภีร์สองคนเพื่อจะสนับสนุนคำแนะนำของท่านที่มีต่อบรรดาผู้ที่ปรนนิบัติคริสตจักร โดยการจัดเตรียมการเป็นผู้นำให้ในฐานะผู้ปกครองคือ โมเสส (ฉธบ. 25:4; ลนต. 19:13; ฉธบ. 24:15; เปรียบเทียบ 1 คร. 9:9) และพระเยซู (ลก. 10:7; เปรียบเทียบ มธ. 10:10) ถ้าเปาโลหมายถึงว่าการอ้างอิงทั้งสองเป็นพระคัมภีร์ นี่ก็เป็นหนึ่งในการเป็นพยานในพันธสัญญาใหม่ที่เริ่มแรกมากที่สุดต่อการคล้อยของพระธรรมของพันธสัญญาใหม่อีกเล่มหนึ่ง (ลูคาและหรือมัทธิว เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:16) อย่างไรก็ตาม ท่านอาจได้หมายถึงว่า การอ้างอิงแรกเท่านั้นเป็นพระคัมภีร์ ท่านอาจได้เพียงแต่อ้างอิงความจริงอันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป (สุภษิตหรือคำคมร่วมสมัย) ที่พระเยซูได้อ้างอิงเช่นกันเพื่อการสนับสนุนซึ่งมัทธิวและลูคาได้บันทึกไว้ (เปรียบเทียบ มก. 1:2-3)

5:19-20

การวิจารณ์ผู้นำเป็นกิฬาโปรดของผู้ดูเหตุการณ์ เปาโลแนะนำว่าผู้อ่านของท่านไม่ควรยอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนไหนเว้นแต่ “พยานสองสามปาก” ได้เห็นด้วยที่จะให้หลักฐานของการกระทำผิด (เปรียบเทียบ ฉธบ. 19:15; มธ. 18:16; ยน. 8:17; 2 คร. 13:1; ฮบ. 10:28) หลังจากการว่ากล่าวส่วนตัว ทีโมธีควรว่ากล่าวผู้ปกครอง (“พวกที่ยังคงทำบาปอยู่”) ที่ทำ ความผิดอย่างต่อเนื่องต่อสาธารณะ กระบวนการนี้จะห้ามปรามคนอื่นๆ (“พวกที่เหลื่อจะได้เกรงกลัว”) จาก “การทำบาป” อีกด้วย บาปที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็ยากที่จะสืบให้รู้แน่ กาลปัจจุบัน บ่งบอกถึงบาปที่ดำเนินต่อไป แต่คำโดยทั่วไปสำหรับบาป (คำกรีก *ทุส ฮามาร์ทานนทาส*) ละ ความผิดไว้โดยปราศจากการระบุถึง บางทีบาปนั้นเกี่ยวข้องกับการละเมิดหนึ่งในคุณสมบัติของผู้ปกครองรวมถึงคุณสมบัติโดยทั่วไปของการไร้อำนาจ[293]

ใครเป็น “ทุกคน” และ “พวกที่เหลือ” คือพวกผู้ปกครองหรือทั้งคริสตจักร?

“. . . เนื่องจากว่าระดับที่บาปของผู้ปกครองถูกกล่าวถึงเป็นระดับของพยานสองสามปก ซึ่งเป็นข้อคล้ายคลึงกันกับ [มธ. 18:15-18](#) โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 17 ‘ไปแจ้งต่อคริสตจักร’ จะชี้ไปยัง ‘ทั้งคริสตจักร’ อย่างที่เป็นไปได้มากกว่า. . .”[\[294\]](#)

ในสมัยของเรา พวกผู้นำคริสตจักรจะเป็นบรรดาผู้ที่มีความรับผิดชอบที่จะดำเนินการสิ่งที่เปาโลได้สั่งให้ทิโมธีทำ บนพื้นฐานของมัทธิว 18 มันดูเหมือนมีเหตุผลที่จะทักท้วงเอาว่าถ้าพวกเขาสามารถจัดการกับปัญหาอย่างพอเพียงโดยปราศจากการเกี่ยวข้องกับทั้งคริสตจักร พวกเขาจะทำเช่นนั้น

‘ที่ที่มีควัน ที่นั่นก็มีไฟ’ อาจเป็นคำขวัญที่ดีสำหรับแผนกดับเพลิงอาสาสมัคร แต่มันไม่ได้ประยุกต์ใช้กับคริสตจักรท้องถิ่น ‘ที่ที่มีควัน ที่นั่นก็มีไฟ’ เป็นไปได้ที่จะหมายถึงว่า ลีนของบางคนได้ “ติดไฟจากนรก”! ([ยก. 3:6](#))”[\[295\]](#)

5:21

เปาโลเกือบไม่ได้เน้นถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมายและความเชื่อตรงอย่างสิ้นเชิงในการจัดการกับพวกผู้นำที่ทำผิดอย่างหนักแน่นมากขึ้น (เปรียบเทียบกับ 6:13; [2 ทธ. 4:1](#)) “พระเจ้า” “พระเยซูคริสต์” และ “บรรดาทูตสวรรค์ที่ถูกเลือกไว้” เป็นผู้ตัดสินทั้งหมด ([มธ. 25:31](#); [มก. 8:38](#); [ลก. 9:26](#); [วว. 14:10](#)) ลีอกเชื่อว่า “บรรดาทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้” ได้ “ถูกเลือกที่จะแบ่งปันในการพิพากษา”[\[296\]](#) ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า เปาโลอธิบายถึงพวกเขาว่า “เลือกสรร” เพียงแค่จะแยกแยะพวกเขาจากบรรดาทูตสวรรค์ที่ได้ล้มลง

ในนามของผู้พิพากษาเหล่านี้ เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะตัดสินอย่างยุติธรรม (“ปราศจากใจลำเอียง” หรือ “ความไม่เที่ยงธรรม”) อัครทูตนี้อาจได้คิดถึง [เฉลยธรรมบัญญัติ 19:17](#) ที่นี้เนื่องจากว่าข้อนี้ระบุถึงคณะสามคนของผู้พิพากษาในบริบทของการตัดสินผู้ทำผิดที่ได้ถูกกล่าวหา

5:22 เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่ลดความเป็นไปได้ของความล้มเหลวของผู้ปกครองโดยการระมัดระวังอย่างเต็มที่เกี่ยวกับใครที่ท่านได้แต่งตั้งในตอนแรก การวางมือในบริบทนี้บางทีอ้างอิงถึงการสถาปนาต่อสาธารณะ (เปรียบเทียบ 4:14; [2 ทธ. 1:6](#))^[297] อีกมุมมองหนึ่งคือว่า มันอ้างอิงถึงการฟื้นฟูพวกผู้ปกครองที่ได้ล้มลงซึ่งกลับใจ^[298] บุคคลที่แต่งตั้งผู้ปรารณาที่บกพร่องสู่ตำแหน่งก็ “แบ่งปัน” ความคิด (“ความรับผิดชอบ”) ของเขา เมื่อการไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ปรารณาปรากฏ เนื่องจากว่าทิโมธีครอบครองที่นั่งของผู้พิพากษา ตัวท่านเองจะต้อง “เป็นอิสระจากบาป” อย่างเช่นใน 4:6-16 ความห่วงใยของเปาโลเกี่ยวกับบาปของคนอื่นได้นำให้ท่านที่จะใส่การพุดป้องสั้นๆแก่ทิโมธีเกี่ยวกับความสำคัญของการจัดระเบียบชีวิตของเขาเองโดยเฉพะอย่างยิ่งการรักษาความบริสุทธิ์ของเขา (เปรียบเทียบ 4:12; 5:2)

5:23 เปาโลอาจได้ตระหนักว่าขบวนการของการลงวินัยผู้ปกครองที่ท่านเรียกร้องต่อทิโมธีคงได้ยากต่อเขาทางกายภาพเช่นเดียวกับทางอารมณ์ ตามข้อนี้ ทิโมธีได้ทนทุกข์จากความเจ็บป่วยอยู่บ่อยๆ ดังนั้นอัครทูตนี้กำหนดเหล้าองุ่นเล็กน้อยสำหรับจุดประสงค์ทางการแพทย์ (ไม่ใช่เป็นเครื่องดื่ม) เนื่องจากคำแนะนำของเปาโลก็เพื่อจุดประสงค์ทางการแพทย์ ข้อนี้ไม่ได้ส่งเสริมอะไรต่อไม่ว่าฝ่ายไหนของการโต้เถียงเกี่ยวกับการใช้เหล้าองุ่นเป็นเครื่องดื่ม

“ถ้อยคำต่างๆบ่งบอกว่าทิโมธีเป็นผู้ที่ละเว้นจากเหล้าองุ่นอย่างสิ้นเชิง”^[299]

“เราต้องระลึกว่าเหล้าองุ่นเป็นหนึ่งในตัวกระทำการรักษาหลักแห่งสมัยเหล่านั้นที่ซึ่งวิทยาศาสตร์แห่งยารักษาโรคนั้นอยู่ในระยะเริ่มต้นของมันท่ามกลางบรรดาแพทย์ของกรีก”^[300]

“. . . ในขณะที่การละเว้นอย่างสิ้นเชิงอาจถูกแนะนำไว้ในฐานะคำปรึกษาที่ฉลาด มันก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เป็นพันธะทางศาสนา”^[301]

ข้อนี้เป็นข้อความที่สอดคล้องกันกลางประโยคที่เป็นส่วนตัวในการไหลของข้อคิดเห็นของเปาโลเกี่ยวกับพวกผู้ปกครองที่ทำบาป

5:24-25 ทิโมธีจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการเลือกพวกผู้นำคริสตจักร

“ในการประเมินผู้คน ความผิดพลาดก็หลีกเลี่ยงไม่ได้”^[302]

“บาปต่างๆ” ก็ไม่ปรากฏชัด (“ชัดเจน”) เสมอไปในไม่ช้าที่บางคนปฏิบัติบาปเหล่านั้น อย่างไรก็ตามในที่สุด ตามปกติแล้วบาปเหล่านั้นจะเป็นที่ประจักษ์ถ้าทำต่อไป ในทำนองเดียวกัน “การดี” สามารถถูกปิดบังไว้หลายปีได้ ดังนั้น ยิ่งคริสตจักรรู้จักพวกผู้ปกครองที่มีศักยภาพดีขึ้น ความประหลาดใจต่างๆจะปรากฏน้อยลงหลังจากการแต่งตั้งพวกเขา

V. คำแนะนำสำหรับกลุ่มต่างๆภายในคริสตจักร 6:1-19

ในส่วนหลักสุดท้ายของจดหมายนี้ เปาโลเรียกให้ทิโมธีที่จะแนะนำสมาชิกของกลุ่มที่หลากหลายภายในคริสตจักรเกี่ยวกับหน้าที่แบบคริสเตียนของพวกเขา

ก. พกทาส 6:1-2

อย่างที่ท่านได้ทำไปก่อนหน้านี้ (เช่น 5:1-2) เปาโลกระตุ้นการรับเอาทำที่ที่เหมาะสมต่างๆที่มีต่อคนอื่นซึ่งตามปกติแล้วจะทำให้มันง่ายขึ้นที่จะก่อให้เกิดการกระทำที่เหมาะสมต่างๆ พกทาสคริสเตียนจะต้อง “ถือ” ว่าเจ้านายของพวกเขาสมควรจะได้รับ “เกียรติ” ทุกอย่าง (เปรียบเทียบ 1:17; 5:3, 17; 6:16) ถ้าไม่เนื่องจากเหตุผลอื่นนอกเหนือจากว่าพระเจ้าได้ตั้งเจ้านายของพวกเขาไว้ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา ทำที่ที่มีความเคารพเช่นนั้นจะนำไปสู่การรับใช้ประเภทที่จะไม่นำความเสียหายไปสู่พระเจ้าผู้ซึ่งพกทาสได้กล่าวปฏิญาณว่าจะรับใช้หรือความเชื่อ (“หลักคำสอน”) ที่เขาได้ปฏิญาณว่าจะทำตาม (เปรียบเทียบ [อสย. 52:5](#)) แม้ว่าข้าพเจ้าถือว่า “ได้แอก” เป็นการอธิบายถึง พกทาส *ทั้งหมด* นักตีความบางคนได้เข้าใจว่าวลีนี้เป็นการอ้างอิงถึงพกทาสที่อยู่ภายใต้ภาระที่กดขี่ผิดปกติ^[303]

พกทาสคริสเตียนผู้ซึ่งมี เจ้านาย *ที่เชื่อ* ก็มีเหตุผลที่สองที่จะให้เกียรติและการรับใช้ที่สัตย์ซื่อต่อเจ้านายของพวกเขา พวกเขาเป็น “พี่น้อง” ของพวกเขา ในฐานะเช่นนั้นพวกเขาสมควรได้รับแม้กระทั่งความเคารพมากกว่าเจ้านายที่ไม่เชื่อ ในกรณีเช่นนั้น ความประพฤติที่ “ไม่นับถือ” ก็ไม่เหมาะสมอย่างเช่นการรับใช้ที่คุณภาพต่ำเนื่องจากว่าบุคคลที่ได้รับผลประโยชน์จากพันธกิจของทาสก็เป็นพี่น้องในพระคริสต์ (NIV, NASB, NRSV) อีกมุมมองหนึ่งเห็นว่า “ผู้ที่ได้รับประโยชน์” เป็นพกทาสคริสเตียนผู้ซึ่งได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากเจ้านาย *ที่ไม่เชื่อ* ของพวกเขาเนื่องจากการรับใช้ที่นับถือของพวกเขา (TNIV) ข้าพเจ้าชอบมุมมองแรก

“ความหวังสำหรับการปล่อยทาสเป็นอิสระของทาสในศตวรรษแรกเป็นมากกว่าความฝัน และความเป็นไปได้ที่แท้จริงของการได้รับเสรีภาพได้ทำหน้าที่ที่จะกระตุ้นให้ทาสที่จะคิดเลิกในการรับใช้”[304]

“มีจำนวนทาสประมาณ 60,000,000 คนในจักรวรรดิโรมัน”[305]

ทิโมธีจะต้องสื่อสาร (“สั่งสอนและเทศนา”) คำแนะนำนี้แก่คริสตจักร บางทีเปาโลไม่ได้เขียนคำแนะนำสำหรับเจ้านายคริสเตียนที่มีทาส เพราะที่ไม่มีใครสักคนในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส หรือเพราะว่าพวกเขาได้ประพฤติอย่างเหมาะสม บางทีเปาโลเขียนถึงทิโมธี (และทิตัส [2:9-10]) เกี่ยวกับความประพฤติของพวกเขา แต่ไม่ใช่เจ้านายเพราะว่าทาสหลายคนได้มาเป็นคริสเตียนและอย่างไม่สงสัยว่าพวกเขาบางส่วนใหญ่มีเจ้านายที่ไม่เป็นคริสเตียน[306] ที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ คำแนะนำอื่นๆสำหรับทาสและเจ้านายก็ปรากฏ (1 คร. 7:20-24; กท. 3:28; อฟ. 6:5-9; คส. 3:22-25; พม.; 1 ปต. 2:13-25) บางทีเปาโลไม่ได้อภิปรายถึงความสัมพันธ์ทางครอบครัวแบบอื่นๆ (เช่น สามิ ภรรยา ลูก เจ้านาย) เพราะว่ามันได้กล่าวถึงสถานการณ์ที่เจาะจงในเมืองเอเฟซัสและไม่ได้สอนเรื่องความสัมพันธ์ทางครอบครัวโดยทั่วไป[307] สิ่งทีเปาโลกล่าวต่อพวกทาสที่นี้ก็ประยุกต์ใช้กับลูกจ้าง ในทุกวันนี้ได้

“ผู้นำคริสเตียนเช่นเปาโลสามารถถดถอยต่อการปรากฏของการเป็นทาสที่กดขี่ ที่ถือว่าไม่ใช่มนุษย์โดยปราศจากการยกเลิกมันได้อย่างไร? ที่จะตอบคำถามนี้ เราต้องสังเกตว่าเวลานั้นไม่ได้อำนวยความสะดวกสำหรับคริสเตียนที่จะรับรองเสรีภาพสำหรับทาสโดยการยกเลิกการเป็นทาส การเปลี่ยนแปลงของเปาโลเกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบคนรับใช้และเจ้านายใน อฟ. 6:5-9 ได้ทำลายแก่นแท้ของการเป็นทาส ยิ่งกว่านั้น พันธสัญญาใหม่เรียกคริสเตียนไปสู่บทบาทของผู้รับใช้ (มก. 10:43-45)[308]

“ในขณะที่ไม่ได้ขอมการเป็นทาสหรือเรียกหาการเลิกล้มของมัน เปาโลก็ทำให้มันชัดเจนว่าความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งและสำคัญก็คือระหว่างผู้เชื่อสองคนแทนที่จะเป็นการที่สังคมกำหนดความสัมพันธ์ของพวกเขาในระดับผิวเผินอย่างไร”[309]

ข. พวกครูสอนเท็จ 6:3-10

เปาโลกลับไปสู่คำแนะนำเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จ (เปรียบเทียบ 1:3-11; 4:1-5) เพื่อที่จะเตือนทิโมธีให้ระวังท่าทีที่แฝงอยู่ เพื่อว่าท่านสามารถจัดการกับพวกเขาอย่างมีประสิทธิภาพได้

“... เปาโลออกประเภทของ ‘ป้ายประกาศจับ’ มันเป็น สิ่งที่เป็นคู่กันกับ ‘คำอธิบายลักษณะงาน’ ที่ได้ให้มาในบทที่ 3”^[310]

6:3-5 ก่อนอื่นอัครทูตอธิบายถึงการกระทำต่างๆของพวกครูสอนเท็จ (ข้อ 3) จากนั้นท่าทีต่างๆของพวกเขา (ข้อ 4ก) ถัดไปผลต่างๆของพันธกิจของพวกเขา (ข้อ 4ข-5ก) และสุดท้ายแรงจูงใจของพวกเขา (ข้อ 5ข)

“อย่างที่เปาโลสาธยายถึงบรรดาผู้ที่สอน ‘อีกอย่างหนึ่ง’ มันก็ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 1:4-7) ว่า ปัญหาไม่ใช่ปัญหาของการเผยแพร่ความผิดพลาดทางข้อเท็จจริง ตรงกันข้ามมันเป็นความลึ้มเหลวของใจที่เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธที่จงใจถึงรูปแบบของพระเจ้า”^[311]

พวกครูสอนเท็จในเมืองเอเฟซัสสนับสนุน “หลักคำสอน” ที่ “แตกต่าง” จากสิ่งที่พระคัมภีร์และพวกอัครทูตสอน พวกเขาไม่เห็นด้วยกับคำสอนของ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่เลี้ยงดูสุขภาพฝ่ายวิญญาณในบรรดาผู้ที่ได้ยินและตอบสนองต่อคำสอนเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเขาปฏิเสธหลักคำสอนที่ *สมกับ* ทางพระเจ้าและส่งผลต่อความประพฤติในทางพระเจ้า (“การอยู่ในทางพระเจ้า”) สิ่งเหล่านี้เป็นกิจกรรมทั้งสามที่หล่อมล้าแทนที่จะแตกต่างอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 1:3, 10; 3:16; 4:6-10)^[312]

“เมื่อมันพบปะ ‘ความจริง’ จิตใจที่เลื่อมทราเห็นและแสวงหาการ ไม่เห็นด้วยต่างๆเท่านั้น เมื่อมันพบปะสิ่งที่แตกต่างจากความจริงนี้ มันเห็นและแสวงหาเหตุผลต่างๆสำหรับการยอมรับความแตกต่างนี้”^[313]

“ดังนั้นมันแปลกใจเล็กน้อยว่าพวกมิชชั่นนารีของลัทธิต่างๆต่อต้านข่าวประเสริฐอย่างมากและได้โกรธอย่างง่ายดายในการอภิปรายทางศาสนศาสตร์จิตใจที่ล้อมทราวมและความเอนเอียงที่ชอบโต้เถียงไปด้วยกันได้กับการต่อต้านข่าวประเสริฐ”[314]

เปาโลถือว่าคนเหล่านี้มีความผิดและน่าตำหนิ ความผิดพลาดของพวกเขาไม่ใช่ความผิดพลาดที่ไม่รู้ มันมาจากท่าทีที่ไม่เหมาะสมต่างๆ คือ ความปรารถนาต่างๆ (“ที่อวดดี”) ซึ่งจะยกย่องตนเองและที่จะกักตุนเงินอย่างเห็นแก่ตัว (“แสวงหาผลประโยชน์”) จึงเปรียบเทียบคนเห็นแก่เงินทางศาสนาของ “ลัทธิอาร์ทิมิส” ในเมืองเอเฟซัสอย่างที่ถูกกล่าวหาโดยอัครทูตถึงพวกเขาใน กจ. 19:23-41 แรงจูงใจเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจ “สิ่งใดเลย” อย่างแท้จริง (คือสิ่งใดเลยที่สำคัญอย่างแท้จริง) ยิ่งกว่านั้น แรงจูงใจนี้ได้นำพวกเขาไปสู่ความสนใจที่ไม่ดีในความขัดแย้งและคำศัพท์ ความสนใจนี้ก่อให้เกิดความประพฤติที่เห็นแก่ตัวและแตกแยกทุกประเภท และทำที่ต่างๆที่ไม่มีความรักและไม่เสริมสร้าง (1:5) จึงเปรียบเทียบคุณสมบัติต่างๆของผู้ปกครองใน 3:2-12.

“ความอวดดีนำไปสู่การรักการโต้เถียง บรรดาผู้ที่คิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของพวกเขาอย่างดีก็ชอบที่จะโต้เถียงความคิดเหล่านั้นกับคนอื่น เมื่อวิญญูณแห่งการโต้เถียงจับกุมครอบครัว ที่ทำงานหรือสถาบัน ความรู้สึกทั้งหมดแห่งชุมชนและเอกภาพก็หายไป”[315]

“ดังนั้นข้อกล่าวหาของพวกครูสอนเท็จก็มีหลายแง่หลายมุมและครอบคลุมมันเริ่มต้นด้วยความนอกรีตของพวกเขา (ข้อ 3) ซึ่งเกี่ยวพันกันกับความอวดดีและการขาดความเข้าใจแท้ของพวกเขา (ข้อ 4ก) และความสนใจที่เสื่อมเสียของพวกเขาในการโต้เถียงเท่านั้น (ข้อ 4ข) เปลี่ยนเป็นความมั่งร้ายแห่งชีวิตที่ไหลมาจากลักษณะเหล่านี้ (ข้อ 4ค) หยั่งรากลงในความมืดบอดฝ่ายวิญญูณ (ข้อ 5ก) และจบลงด้วยแรงจูงใจเกี่ยวกับวัตถุนิยมของพวกเขา (ข้อ 5ข) มันถูกให้มาเพื่อจะเตือนคริสตจักรต่อผู้คนเช่นนั้น”[316]

6:6-8

เปาโลกระตุ้นให้ทิโมธีที่จะระลึกว่า “ผลประโยชน์ (อย่างใหญ่หลวง)” ที่มาจากการแสวงหา “การอยู่ในทางพระเจ้า” แท้ ซึ่งรวมถึงท่าทีแห่ง “ความพึงพอใจ” ที่ไปกับทรัพย์สมบัติทางวัตถุของบุคคลหนึ่ง มันไม่ได้มาจากการสอนการอยู่ในทางพระเจ้าแก่คนอื่น เป็นหลัก เพื่อจะได้รับค่าจ้างสำหรับการทำอย่างนั้น ความประพฤตินั้นแสดงถึงท่าทีแห่งความไม่พึงพอใจกับทรัพย์สมบัติทางวัตถุของบุคคลหนึ่ง

อัครทูตนี้ย้ำเตือนทิโมธีต่อไปว่ามันไม่มีความสัมพันธ์ใดๆระหว่างการอยู่ในทางพระเจ้าและทรัพย์สมบัติทางวัตถุของบุคคลหนึ่ง สิ่งทางวัตถุต่างๆก็ชั่วคราว (“เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกเช่นไร เราก็อเอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้เช่นกัน”) อย่างที่เราเข้ามาในโลกนี้โดยปราศจากสิ่งใดก็ตามที่เป็นวัตถุ ดังนั้นเราจะละมันไปโดย “ปราศจากสิ่งใดๆ” (เปรียบเทียบ [โยบ 1:21](#); [ปญจ. 5:15](#))

“เหมือนสุภายิตสเปนที่กล่าวไว้อย่างร้ายกาจว่า ‘ไม่มีกระเป๋านในผ้าห่อศพ’”[\[317\]](#)

ทรัพย์สมบัติเป็นแค่เครื่องมือที่เราสามารถใช้เพื่อจะนำพระสิริไปยังพระเจ้า (เปรียบเทียบ 4:3-4; 6:17) จากการมีความจำเป็นพื้นฐานต่างๆของชีวิต คือ “อาหารและเสื้อผ้า (เครื่องปกปิด)” เราก็สามารถและควรจะพอใจ (เปรียบเทียบ [มธ. 6:24-34](#); [ลก. 12:16-32](#); [ฮบ. 13:5-6](#)) “อาหารและเสื้อผ้า” เป็น *คำเปรียบเทียบ* สำหรับ “ความจำเป็นทั้งหมดของชีวิต” เปาโลได้เรียนรู้บทเรียนนี้แห่งการปลื้มตัวที่ดีจากสิ่งทางวัตถุต่างๆในชีวิตของท่านเอง (“ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะพอใจ” [ฟป. 4:10-13](#)) เราต้องเรียนรู้มันเช่นกัน

“วัตถุนิยมเป็นความปรารถนาที่จะครอบครองสิ่งต่างๆ แทนที่ความรักที่มีต่อพระเจ้าผู้ได้สร้างสิ่งเหล่านั้น”[\[318\]](#)

“สำหรับคนที่สิ่งเล็กน้อยไม่พอก็ไม่มีความพอใจ”[\[319\]](#)

“ความพอใจเป็นหนึ่งในทรัพย์สมบัติที่ใหญ่ที่สุดของชีวิต”[\[320\]](#)

ดี. มาร์ติน ลอย โจนส์ แพทย์ชาวเวลส์ที่มีชื่อเสียงที่ได้กลับกลายเป็นนักเทศน์ได้ให้ความคิดเห็นดังต่อไปนี้ในคำปราศรัยที่กล่าวต่อสมาคมวรรณกรรมและการอภิปราย ณ ห้องประชุมเวสมินสเตอร์ในวันที่ 6 เดือนกุมภาพันธ์ คริสตศักราช 1925 ไม่นานหลังจากการมาเป็นสมาชิกของวิทยาลัยหลวงของแพทย์

“แน่นอนว่า ความคิดที่ไม่ถูกต้องที่เป็นต้นเหตุของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด [ท่านได้กล่าวถึงการติดตามเงิน] เป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องที่เก่าแก่อย่างมาก มันก็คือว่า ถ้าคุณมั่งคั่ง คุณก็เป็นสุข เป็นเหตุบังเอิญอย่างมาก มันได้เป็นโอกาสของข้าพเจ้าที่จะสามารถศึกษาคนมั่งมีจำนวนมาก ณ ช่วงเวลาสามเดือน [ดาวิด ลอยด์ จอร์จ นายกรัฐมนตรีของอังกฤษ รูดียาร์ด คิบลิง กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 7 และสมาชิกที่โดดเด่นและมั่งมีหลายคนแห่งพวกขุนนางชาวอังกฤษได้เป็นคนไข้ของพี่เลี้ยงของเขา คือ ดร. โทมัส ฮอร์ดอร์ หัวหน้าพนักงาน ณ โรงพยาบาล เซนต์ บาร์โธโลมิวในกรุงลอนดอน ผู้ซึ่ง ลอยด์ โจนส์ได้เป็นผู้ช่วยหัวหน้าคลินิก] บทสรุปที่ข้าพเจ้าได้บรรลุเกี่ยวกับพวกเขาก็คือว่า พวกเขาเป็นผู้คนที่น่าสังเวชอย่างมาก ความทุกข์ยากของพวกเขาได้ถูกล้าหน้าโดยบรรดาผู้ที่ไม่มีสภาวะทรัพย์สมบัติและไม่ได้มีมัน”[321]

“คริสเตียนสามารถเรียนรู้ที่จะพอใจกับการดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายได้อย่างไรแน่นอนว่าไม่ใช่โดยการยอมรับมาตรฐานที่ตั้งขึ้นโดยโลกนี้ เปาโลแนะนำว่า มุมมองนิรันดร์และท่าทีของการวางเฉยต่อสิ่งต่างๆเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนขณะที่มุมมองนิรันดร์พัฒนา การพึ่งพาสิ่งทางวัตถุต่างๆจะลดลง”[322]

6:9-10

วิถีชีวิตที่เรียบง่ายแสดงถึงความพอใจกับสิ่งพื้นฐานต่างๆของชีวิต (เปรียบเทียบ กจ. 20:33)[323] ในทางตรงกันข้าม ความโลภมากขึ้น (“พวกที่อยากร่ำรวย”) เปิดประตูสู่การทดลอง “การทดลอง”นี้มาจากรูปแบบของความปรารถนาที่เต็มไปด้วยคัมภีร์อันไม่ฉลาด (สำหรับความมั่งคั่ง อำนาจและหรือความเพลิดเพลิน) ที่ขัดขวางความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของบุคคลหนึ่ง อย่างที่กบดักจับสัตว์ที่ติดกับดัก ในที่สุดจุดจบของบุคคลนั้นซึ่งพัวพันอย่างมากคือความหายนะฝ่ายวิญญาณและการถูกทำลายส่วนตัว ถ้าเขาหรือเธอไม่ได้รับอดพ้นการจับของมันและหันไปจากมัน

เปาโลใช้ภาพที่สองเพื่อจะเตือนต่อความโลภ (ข้อ 10ก) ท่าที่ “รากเหง้า” นั้นก่อให้เกิด ผลแห่ง “ความชั่วทั้งหมด (ทุกประเภท)” ในการกระทำที่ชั่วร้ายต่างๆ จงสังเกตว่ามันคือ “การรักเงิน” ไม่ใช่เงินเองที่เป็นกับดัก มันเป็นไปได้ที่จะมีเงินน้อยมากแต่ก็รักมัน บางคนมีเงินมากแต่ไม่รักมัน การรักเงิน ตรงกันข้ามกับการรักพระเจ้า และ เพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นพระบัญญัติสองประการที่ใหญ่ที่สุด (มธ. 22:39 เปรียบเทียบ มธ. 6:24 ลก. 16:13 1 ยน. 2:15)

“การแสดงถึงความหมายโดยนัยใน ‘การรักเงิน’ (ฟีลาทูลีอา) ไม่ใช่การอยากได้ทรัพย์สินสมบัติเพื่อว่ามันจะถูกใช้ในการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยแต่เป็นการสะสมและการกักตุนเงินที่โลกเพื่อการรักมัน สิ่งที่ดีควรเป็นวิธีที่จะสนับสนุนชีวิตก็ถูกทำให้เป็นจุดจบของชีวิตเอง”[324]

“เงินในตัวของมันเองนั้นก็ไม่ใช่ดีหรือแย่ มันเพียงแค่อันตรายในแง่ที่ว่า การรักมันนั้นจะแย่”[325]

อันตรายต่างๆที่เกี่ยวข้องในการรักเงินคืออะไรบ้าง? บาร์คเลย์ลงรายการห้าอย่างคือ

“(1) การปรารถนาเงินมีแนวโน้มที่จะเป็นความกระหายที่ไม่รู้จักพอ. . . (2) การปรารถนาทรัพย์สินสมบัติถูกก่อตั้งบนความเชื่อผิดๆ. . . ก่อนอื่น มันถูกก่อตั้งบนการปรารถนาความมั่นคง และประการที่สองเมื่อคนคิดว่าเขาได้บรรลุจำนวนน้อยที่สุดของความมั่นคง การปรารถนาทรัพย์สินสมบัติมากขึ้นก็ถูกก่อตั้งบนการปรารถนาความสะดวกและความหรูหรา. . . (3) การปรารถนาเงินมีแนวโน้มที่จะทำให้คนเห็นแก่ตัว. . . (4) สิ่งแปลกก็คือว่าการปรารถนาทรัพย์สินสมบัติขึ้นอยู่กับการปรารถนาความมั่นคง แต่มันจบลงไม่ใช่ด้วยสิ่งใดยกเว้นความกังวลและความกระวนกระวาย. . . (5) การรักเงินอาจนำคนไปสู่แนวทางที่ผิดต่างๆของการได้เงินมา และดังนั้นในที่สุดอาจนำเขาไปสู่ความเจ็บปวด ความเสียหายและความเสียใจ. . .

“การแสวงหาที่จะไม่ต้องอาศัยใคร ที่จะสามารถจ่ายหนี้ของตนเองได้ ที่จะจัดเตรียมบ้านเรือนและโอกาสสำหรับครอบครัวของตนเอง ที่จะจัดเตรียม

เพื่ออนาคตอย่างสุขุมก็เป็นหน้าที่ของคริสเตียน แต่ที่จะประเมินทุกสิ่งในแง่ของเงิน ที่จะทำให้การรักเงินเป็นพลังที่ขับเคลื่อนของชีวิตก็ไม่สามารถเป็นสิ่งที่อื่นใดได้นอกจากอันตรายมากที่สุดของบาป”[326]

เปาโลพรรณนาถึงบุคคลที่หลงไปจากทางแคบของความจริง (“บางคนหลงไปจากความเชื่อ”) เมื่อเขาติดตามเงิน เขาติดอยู่ในหนามที่ “แทง” ผิวหนังของเขาและทำให้เขามีความเจ็บปวดมาก (เปรียบเทียบ [มธ. 13:22](#)) เปาโลอาจได้กล่าวถึงพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ที่แทงพวกเขาเอง [327]

“แนวความคิดก็คือว่า ไม่มีความชั่วประเภทไหนที่ซึ่งการรักเงินไม่ได้นำคนไปสู่ เมื่อมันยึดฉวยพวกเขาไว้ทีเดียว”[328]

ในฐานะคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตในโลกแห่งวัตถุนิยม เราต้องปลุกฝังท่าทีของความพอใจของเปาโลอย่างจริงจังอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่เป็นงานที่ยากในสังคมเช่นสังคมที่เราอาศัยอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ เรากำลังได้ยินอย่างต่อเนื่องผ่านทาง การโฆษณาและสื่อว่าเรา “จำเป็น” ความหรรษาทุกประเภท ตามคำกล่าวของเปาโลและพระเยซู ความจำเป็นส่วนตัวต่างๆของเราในฐานะมนุษย์ก็มีไม่มาก ประเด็นของเปาโลก็คือว่า เราควรแสวงหาการอยู่ในทางพระเจ้าอย่างขยันมากกว่าที่เราแสวงหาเงินและสิ่งต่างๆที่มันสามารถซื้อได้

“ถ้าคุณกลัวว่าบางทีการรักเงินกำลังยึดจิตใจของคุณ จงเริ่มแจกจ่ายเงินออกไปบ้างและดูว่าคุณรู้สึกอย่างไร! ถ้าคุณรู้สึกว่ามีจิตใจอย่างมากแสดงว่าคุณยังปลอดภัยอยู่ แต่ถ้ามันเกือบทำให้ใจของคุณแตกสลายแสดงว่ามันเป็นเวลาที่จะคุกเข่าลงและอธิษฐานที่จะเป็นอิสระจากบาปของความโลภ! มันจะทำลายคุณนอกจากว่าคุณได้รับการช่วยกู้จากมัน”[329]

จงเปรียบเทียบท่าทีแห่งความพอใจของเปาโลกับท่าทีนั้นของเศรษฐีหนุ่มใน [มัทธิว 19:22](#) [มาระโก 10:22](#) และ [ลูกา 18:23](#)

ก. บรรดาผู้ที่อุทิศตนต่อพระคริสต์ 6:11-16

เปาโลดำเนินการเน้นที่ท่านได้เริ่มต้นในส่วนก่อนหน้าต่อไป (ข้อ 3-10) โดยการวิงวอนให้ทิโมธีที่จะติดตามเป้าหมายต่างๆในฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ทางกายภาพในชีวิตของเขา ดูเหมือนท่านตั้งใจให้คำแนะนำของท่านแก่

คริสเตียนชาวเอเฟซัสที่สัตย์ซื่อทั้งหมดเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ท่านเพิ่งได้กล่าวไปในข้อ 3 ถึง 10 ท่านได้กล่าวคำแนะนำเหล่านั้นต่อทิโมธีอย่างเป็นทางการเนื่องจากว่าเขาในฐานะผู้นำของคริสตจักรมีความรับผิดชอบที่ใหญ่ที่สุดที่จะตั้งแบบอย่างเพื่อคนทั้งหมด เปาโลเรียกร้องให้ทิโมธีที่จะพากเพียร ส่วนนี้เป็นจุดสูงสุดของจดหมายฝากนี้

“ในบทที่ 1 และ 4 เปาโลจัดตั้งรูปแบบของการวิจารณ์ปฏิบัติของท่าน (1:3-7; 4:1-5) และจากนั้นก็ตามมาด้วยถ้อยคำแห่งการหนุนใจที่มีต่อทิโมธี (1:18-20; 4:6-16) ซึ่งรวมถึงการอ้างอิงถึงการเริ่มต้นฝ่ายวิญญาณของทิโมธี (1:18 4:14) ท่านกล่าวซ้ำรูปแบบเดียวกันที่นี่”[\[330\]](#)

6:11 ในความตรงกันข้ามกับ “บางคน” (ข้อ 10) ที่ได้ติดตามเงิน ทิโมธีควร “หนี” จากทำที่นี้ เป็นชัดเจนว่าเปาโลเรียกท่านว่า “คนของพระเจ้า” เพื่อจะย้ำเตือนทิโมธีถึงการทรงเรียกและการอุทิศตนของท่านที่จะติดตามพระเจ้า บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาเดิมใช้ชื่อเรียก “คนของพระเจ้า” เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะ (คือ โมเสส [ฉธบ. 33:1](#) ดาวิด [นหม. 12:24](#) เอลียาห์ [1 พกษ. 17:18](#) และเอลีชา [2 พกษ. 4:7](#)) พระเจ้าใช้มันเกี่ยวกับทิโมธีท่านนั้นในพันธสัญญาใหม่ เปาโลให้เกียรติที่ยิ่งใหญ่และการหนุนใจแก่ทิโมธีโดยการเรียกท่านว่าคนของพระเจ้า ชื่อเรียกนี้อธิบายถึงบุคคลหนึ่งที่ยืนหยัดเพื่อพระเจ้า อย่างสัตย์ซื่อ ต่อการต่อต้านในฐานะผู้นำฝ่ายวิญญาณและในฐานะแบบอย่างแก่ผู้เชื่อทุกคน

ในการติดตามพระเจ้า ทิโมธีควรติดตามเป้าหมายที่แตกต่างจากการได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติเพื่อจุดประสงค์ที่เห็นแก่ตัว ท่านควรเน้นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์แสวงหาที่จะก่อให้เกิดในชีวิตของคริสเตียน ([กท. 5:22-23](#)) และสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้นำของประชากรของพระเจ้า (3:1-3)

“ความชอบธรรม” รวมถึงทำที่และการกระทำทั้งหมดที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าเรียกว่าถูกต้อง

“ทางพระเจ้า” เป็นคุณลักษณะและความประพฤติที่เหมือนพระเจ้า

“ความเชื่อ” คือการวางใจในพระเจ้า

“ความรัก” การอุทิศตนที่ไม่เห็นแก่ตัวต่อความจำเป็นต่างๆของคนอื่น

“ความพากเพียร” ความต่อเนื่องที่สัตย์ซื่อผ่านทางสถานการณ์อันตรายหรือทำให้

ท้อแท้

“ความอ่อนสุภาพ” ความกรุณาที่อ่อนโยนต่อคนอื่น

สองเป้าหมายแรกของเป้าหมายเหล่านี้เป็นคุณลักษณะทั่วไปที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า สองเป้าหมายที่สองเป็นท่าทีที่เจาะจงซึ่งทำให้ชีวิตคริสเตียนมีชีวิตชีวา สองเป้าหมายที่สามเป็นคุณสมบัติที่มีพลังอย่างเจาะจงซึ่งกำหนดแนวทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเกี่ยวข้องกับโลกที่เป็นปฏิปักษ์ พร้อมกันแล้วคุณสมบัติหกอย่างเหล่านี้วาดภาพลักษณะของ “คน [บุคคล] ของพระเจ้า” กลุ่มสามอย่างแห่ง “ความเชื่อ ความรักและความทรหดอดทน” ปรากฏใน [ทิตัส 2:2](#) เช่นกัน

“รายชื่อคุณความดี” เช่นรายชื่อนี้ ([2 ทธ. 2:22-25](#) [3:10](#)) เป็นลักษณะพื้นฐานของคำสอนทางจริยธรรมของกรีกที่อนุญาตให้คุณความดีสำคัญที่จะถูกบรรจุและนำเสนออย่างเป็นระเบียบและรวบรัด การใช้กลไกนี้โดยเปาโลและผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆ (บางครั้งก็อยู่ข้างรายชื่อที่ตรงกันข้ามของความชั่วร้าย) แสดงถึงการเป็นหนี้บุญคุณต่อรูปแบบทางวรรณกรรมและศิลปะแห่งสมัยนั้น”[\[331\]](#)

ศัตรูทั้งสามของคริสเตียน	
ปัญหา	การแก้ไข
โลก	หนี
1 ยอห์น 2:15-17	1 ทิโมธี 6:11 ; 2 ทิโมธี 2:22
ตัณหาของเนื้อหนัง	
ตัณหาของตา	
ความทะนงในลาภยศ	
เนื้อหนัง	ปฏิเสธ
โรม 7:18-24	โรม 6:12-13 ; 8:13
มาร	ต่อต้าน
1 เปโตร 5:8	1 เปโตร 5:9

ศัตรูของเราต่อต้านการติดตามอุดมการณ์ทางพระเจ้าของคริสเตียน ดังนั้นเปาโลกระตุ้นให้เพื่อนที่หนุ่มกว่าของท่านที่จะรีบเข้าสู่ความขัดแย้งนี้ (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 3:1-4:5](#)) เป้าหมายนั้น “คุ้มค่า” ที่จะต่อสู้เอา และมัน “เรียกร้อง” การต่อสู้เอา (เปรียบเทียบ [ฟป. 3:12](#)) ในการทำอย่างนั้น ทิโมธีสามารถรับรางวัลที่พระเจ้าต้องการที่จะให้แก่ผู้เชื่อทุกคน คือ *ความเต็มเปี่ยม* แห่ง “ชีวิตนิรันดร์” (เปรียบเทียบ [ยน. 10:10](#)) คริสเตียนบางคนมีชีวิตนิรันดร์แต่ไม่เคย “ยึด (จับ) มัน” อย่างแท้จริง ในทำนองเดียวกัน บางคนที่มีชีวิตทางกายภาพ แต่ไม่เคยเข้าไปสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งชีวิต เพราะว่าพวกเขาสุขภาพไม่ดีและไม่แข็งแรง

“ชีวิตนิรันดร์ถูกมองว่าเป็นของขวัญที่ให้เปล่าๆ (ดู [ยน. 3:16](#); [อฟ. 2:8-10](#)) ประสบการณ์ในปัจจุบัน (ดู [ยน. 10:10](#)) และรางวัล (ดู [มก. 10:29, 30](#); [ลก. 18:29, 30](#)) ที่นี้เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความรอดของทิโมธี แต่กล่าวถึงการเกิดผลของท่านในชีวิตนี้และรางวัลของท่านในชีวิตถัดไป”[\[332\]](#)

“เหมือนกับผู้ฝึกสอนที่มีทักษะ เปาโลก็จัดเตรียมแรงจูงใจที่เพียงพอไว้เพื่อรักษาไว้ซึ่งการคืนรน”[\[333\]](#)

“. . . การเติบโตไม่ใช่เป็นไปโดยอัตโนมัติ มันมีเงื่อนไขที่ขึ้นอยู่กับ การตอบสนองของเรา โดยการฝึกฝนแห่งวินัยฝ่ายวิญญาณ เช่น การอธิษฐาน การเชื่อฟัง ความเชื่อ การศึกษาพระคัมภีร์และการตอบสนองที่เหมาะสมต่อความยากลำบากเท่านั้นที่ความสนิทสนมของเรากับพระคริสต์เพิ่มขึ้น โดยการดำเนินในการทำดีต่อไปเท่านั้นที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ได้รับมา ณ การบังเกิดใหม่เติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่และได้รับรางวัล”[\[334\]](#)

“การมีชีวิตนิรันดร์เป็นสิ่งหนึ่ง แต่การ “ยึด” มันไว้เป็นอีกสิ่งหนึ่ง อันแรกนั้น ไม่เคลื่อนไหว อันหลังนั้นเคลื่อนไหว อันแรกขึ้นอยู่กับพระเจ้า อันหลังขึ้นอยู่กับเรา อันแรกมาทางความเชื่อเท่านั้น ‘การยึด’ เรียกร้องความเชื่อพร้อมกับการเชื่อฟัง (6:14)”[\[335\]](#)

การกล่าวยอมรับ (“การสารภาพที่ดี”) ของทิโมธีถึงชีวิตนิรันดร์ต่อหน้า “พยานหลายคน” บางทีอ้างอิงถึงการรับบัพติศมาในน้ำของท่านแทนที่จะเป็นการสถาปนาของท่าน[336]

6:13-14

นี่คือการกำชับที่หนักแน่นที่สุดของเปาโลต่อทิโมธี (“ข้าพเจ้ากำชับท่าน”) ในจดหมายนี้ ท่านต้องการให้เขาที่จะ “รักษาคำบัญชาของพระเจ้าโดยปราศจาก” ความไม่สอดคล้องกันที่น่าอับอาย (“ต่างปร้อย”) หรือความประพฤตินำการวิจารณ์ที่สมเหตุสมผลออกมา (“การตำหนิ”) “คำบัญชา” ของพระเจ้าที่นี้บางทีอ้างอิงถึง *ข่าวประเสริฐ* ที่ถูกมองว่าเป็น “กฎแห่งชีวิต” [337] เปาโลย้ำเตือนทิโมธีว่าพระเจ้า “ผู้ประทานชีวิตแก่ทุกสิ่ง” และผู้สามารถและจะให้ความเต็มเปี่ยมแห่งชีวิตแก่ทิโมธีที่กำลังสังเกตท่านอยู่ (“เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า”) ท่านย้ำเตือนเขาอีกว่าเขาดำเนินชีวิตภายใต้การเพ่งดูของ “พระเยซู” ผู้รับเจิมของพระเจ้า (“พระคริสต์”) ผู้ได้รักษา “คำพยานที่ดี (การกล่าวยอมรับ)” ในเวลาแห่งการถูกไต่สวนของพระองค์ “ต่อหน้า ปอนทัส ปีลาต” การต่อสู้ของคริสเตียนมีอยู่ตลอดจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา (“การปรากฏของ. . .”) ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ทุกชั่วขณะ

“คำว่า ‘การปรากฏ’ หรือ ‘การสำแดง’ เน้นถึงการเห็นได้และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จมาผู้ซึ่งตอนนี้ถูกปิดซ่อนไว้และไม่เป็นที่ประจักษ์ต่อสายตามนุษย์ในสวรรค์”[338]

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลอ้างอิงถึงเหตุการณ์นั้นแทนที่จะเป็นการตายของทิโมธี ไม่ว่าจะอันหนึ่งอันใดที่จะทำให้การคืนรนของท่านสิ้นสุดก็น่าสนใจ มันบ่งบอกว่าเปาโลเชื่อว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อธรรมิกชนของพระองค์ ณ การรับขึ้นไปนั้นใกล้จะมาถึงและสามารถนำหน้าการตายตามธรรมชาติของทิโมธี จงเปรียบเทียบถ้อยคำสุดท้ายของเปาโลใน [2 ทิโมธี 4:6-8](#) กับถ้อยคำสรุปเหล่านี้ในข้อ 12-14 ถ้อยคำเหล่านั้นก็คล้ายกันอย่างมาก

6:15-16

พระเจ้าจะส่งพระเยซูคริสต์กลับมา ณ “เวลา” ที่กำหนดไว้ (“เหมาะสม”) ของพระองค์ เพลงสรรเสริญพระเจ้าของเปาโล (ถ้อยคำที่ยกของพระเจ้า) เน้นถึงอธิปไตยที่ยกของและพิเศษ ความเป็นอมตะ และความบริสุทธิ์ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ของพระองค์ (เปรียบเทียบ [อพย. 24:17](#)) ของ “พระเกียรติ” และพระอานุภาพ (“การปกครอง”) นิรันดร์จึงมีแค่พระองค์ (เปรียบเทียบ 1:17)

“เมืองเอเฟซัสไม่ใช่เป็นแค่เป็นที่พักอาศัยของเจ้าแม่อาร์เทมิสเท่านั้น แต่เป็นศูนย์กลางเริ่มแรกของการนมัสการจักรพรรดิอีกด้วย ดังนั้นเพลงสรรเสริญพระเจ้านี้เป็นการมุ่งหมายที่อาลาของเปาโลที่ว่าพระเจ้าผู้ซึ่งคริสตจักรจะต้องเกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นพระเจ้าผู้ปกครองสูงสุดแห่งจักรวาล องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งหมด”[\[339\]](#)

ง. คนมั่งมี 6:17-19

เปาโลยังไม่ได้จบสิ่งที่ท่านต้องการที่จะกล่าวเกี่ยวกับเงิน ดังนั้นท่านก็กลับไปสู่หัวข้อนั้นอย่างย่อๆพร้อมกับถ้อยคำแห่งการแนะนำสำหรับผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสที่มั่งมี ท่านให้คำแนะนำเหล่านี้เพื่อจะทำให้สิ่งที่ท่านได้กล่าวไปแต่ก่อนในจดหมายนี้สมบูรณ์ (ในข้อ 9-11)

6:17 แต่ก่อนท่านได้แนะนำบรรดาผู้ที่คิดถึงพวกเขาเองว่าไม่มีทรัพย์สมบัติอะไร ตอนนี้อย่างไรท่านกล่าวต่อบรรดาผู้ที่ “มั่งมี” ที่มีความมั่งมีทางวัตถุและรู้มัน คำกรีก *พลูซีออย* ที่หมายถึง “คนมั่งมี” ก็อ้างอิงถึงคนมั่งมีทางวัตถุโดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่ไม่จำเป็นจะต้องทำงานเพื่อการเลี้ยงชีพ [\[340\]](#) ทำที่สองอย่างนำคนมั่งมีไปแบบผิดๆ อยู่บ่อยๆ ทำที่อันหนึ่งก็คือแนวคิดที่ว่า ความมั่งคั่งทางการเงินที่ใหญ่ขึ้นบ่งชี้ถึงคุณค่าส่วนตัวที่ใหญ่ขึ้น ทำที่อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความคิดที่ว่าความมั่งคั่งรับรองถึงอำนาจและความมั่นคง (“ความไม่แน่นอนของความมั่งมี”) เปาโลเตือนถึงการสรุปสองอย่างนี้

“พระเจ้า” จะกำหนดชีวิตของเราไม่ใช่แหล่งทางการเงินในปัจจุบันของเรา คนมั่งมีควรวาง “ความหวังของพวกเขา” ไว้ในพระเจ้าผู้ประทานไม่ใช่ในของประทานต่างๆของพระองค์ (เปรียบเทียบ 4:10; 5:5) พระเจ้าควบคุมแหล่งเหล่านี้ เนื่องจากว่าพระองค์ได้ให้สิ่งเหล่านั้นแก่เรา (“พระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์”) เราสามารถ “ชื่นชม” ของประทานต่างๆของพระองค์อย่างไม่เห็นแก่ตัวได้ เราสามารถชื่นชมในข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งเหล่านั้นทำให้เราเป็นอิสระจากการทดลองบางอย่างได้ (เปรียบเทียบ [สภษ. 30:7-9](#)) และพวกมันทำให้เราสามารถที่จะช่วยเหลือคนอื่นได้

“เหตุผลที่ทุกสิ่งสามารถได้รับการชื่นชมได้ก็อยู่ในการตระหนักว่าทุกสิ่ง รวมถึงทรัพย์สินสมบัติของตนเองเป็น ของขวัญ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความใจกว้างที่กรุณาของพระเจ้า”[341]

6:18-19

เปาโลกำชับให้ทิโมธีที่จะแนะนำคนมั่งมีให้ถือว่าเงินของพวกเขาเป็นการให้ความสามารถของพระเจ้าที่จะบรรลุมิลาต่าง ๆ แทนที่จะชื่นชมชื่อเสียงสำหรับการมีเงินมาก พวกเขาควรปลุกฝังชื่อเสียงสำหรับการ “มั่งมีในการดีต่างๆ” ยิ่งกว่านั้นพวกเขาควรเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (“ใจกว้าง”) “พร้อม” และ “เต็มใจ” ที่จะ “แบ่งปัน” สิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขากับคนอื่นอย่างใจกว้าง โดยการทำอย่างนั้น พวกเขาจะแน่ใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะให้รางวัลแก่พวกเขาสำหรับการเป็นผู้อัครทูตที่สัตย์ซื่อของพวกเขาและการลงทุนใน “ทรัพย์สินสมบัติที่เป็นรากฐานอันดีสำหรับอนาคต” เมื่อพวกเขายืนต่อพระพักตร์พระองค์ (เปรียบเทียบ [มธ. 6:19-21](#); [ลก. 12:33-34](#); [18:22](#)) ยิ่งกว่านั้น ในการทำอย่างนั้น พวกเขาจะประสบกับความเต็มเปี่ยมแห่งชีวิตนิรันดร์ของพวกเขา (“ชีวิตที่แท้จริง” เปรียบเทียบ ข้อ 12)

“ใจที่กรุณาเช่นเดียวกับมือที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ถูกเรียกร้องจากคนมั่งมี”[342]

ที่จะมั่งมีก็ไม่บาป และที่จะยากจนก็ไม่ใช่ว่าไม่อยู่ในทางพระเจ้า พระเจ้าได้ให้แหล่งต่างๆแก่คริสเตียนที่มั่งมีเพื่อทำพันธกิจกับคริสเตียนคนอื่นที่ไม่มี ด้วยแหล่งต่างๆเหล่านี้ก็มีการทดลองและโอกาสที่จะใช้สิ่งเหล่านี้อย่างผิดๆ

จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่าคนมั่งมีควรแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ ท่านกล่าวว่าพวกเขาควร “พร้อมที่จะแบ่งปัน” (ข้อ 18) ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้านำพาพวกเขา พระเจ้าจะนำบุคคลหนึ่งให้ทำสิ่งหนึ่งด้วยเงินของเขาหรือของเธอ และนำอีกคนหนึ่งให้ทำสิ่งอื่น (เปรียบเทียบ [ยน. 21:22](#))

จงสังเกตอีกว่า คริสเตียนที่มั่งมีไม่ควรรู้สึกผิดเพราะว่าพวกเขาไม่มั่งมี (“พระเจ้าประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์” ข้อ 17) ซึ่งก็ทักท้วงเอาว่าพวกเขาได้มั่งมีอย่างถูกต้อง พวกเขาควร “ชื่นชม” ผลประโยชน์ต่างๆของทรัพย์สินสมบัติ นี้ก็ยากสำหรับบางคนที่จะทำ เพราะว่าตามปกติเราทำให้ความชื่นชมส่วนตัวเท่าเทียมกับความพึงพอใจของเนื้อหนังของเรา คริสเตียนที่มั่งมีควร

ปลูกฝังความยินดีที่มาจาก การสะสม “ทรัพย์สมบัติ” ไว้ในสวรรค์ โดยการลงทุนชีวิตและทรัพย์สมบัติของเขาหรือของเธอในสิ่งที่จะคงอยู่ตลอดไป[343] ยิ่งกว่านั้น เนื่องจากว่าทุกสิ่งที่เราเป็นของขวัญจากพระเจ้า (ข้อ 17) เราสามารถชื่นชมทุกๆสิ่งได้ (“ทุกสิ่งที่จะชื่นชม”)

“คำสอนทั้งหมดของจริยธรรมคริสเตียนไม่ใช่ว่าทรัพย์สมบัติเป็นบาป แต่ทรัพย์สมบัตินั้นเป็นความรับผิดชอบที่ใหญ่อย่างมาก”[344]

พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นตอนที่เราส่วนใหญ่ที่เป็นคริสเตียนทางตะวันตกจะต้องเก็บเอาไปคิด ในการเปรียบเทียบกับส่วนที่เหลือของโลกนั้น เรา *มั่งมี* เราต้องปกป้องตัวเราเองจากเนื้อหนังและเสียงต่างๆในวัฒนธรรมของเราที่กระตุ้นให้เราที่จะรับเอาทำที่ต่อเงินที่แตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่เปาโลสอน

VI. การกำชับและการอวยพรที่สรุป 6:20-21

เปาโลจบจดหมายของท่านด้วยการกำชับแบบสรุปสุดท้ายที่จะกระตุ้นทิโมธีอีกครั้งหนึ่งให้หลีกเลี่ยงการหลงไปจากพันธกิจของท่าน (เปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ 1:3-5, 18-20) อีกครั้งหนึ่งเปาโลอ้างอิงถึงสองในหัวข้อหลักในจดหมายฝากศิษยาภิบาลคือ ความสำคัญของความพากเพียรส่วนตัว (เปรียบเทียบ 1:18; 4:1-16; 6:11-16) และความผิดพลาดของปฏิบัติ

“สิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับการสรุปนี้คือการขาดหายไปของการทักทายสุดท้ายใดๆ จดหมายทั้งหมดของเปาโลรวมทั้งจดหมายนี้ลงท้ายด้วยพระคุณหรือการอวยพรสุดท้าย แต่ 1 ทิโมธี และกาลาเทียเท่านั้นไม่มีการทักทายจากเปาโลและเพื่อนๆถึงผู้รับและเพื่อนๆ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 4:19-21; ทต. 3:15) จนถึงสุดท้ายนั้นจดหมายนี้ก็เป็นที่ ‘ระบุทั้งหมด’ อย่างเป็นลักษณะพิเศษ และยกเว้นสำหรับภาษาใหม่บางอย่าง การกำชับสุดท้ายนี้เพียงแค่สรุประบุเท่านั้น”[345]

“ทิโมธีเอ๋ย” จงให้การสัมผัสทางอารมณ์ส่วนตัวต่อการกำชับของเปาโล ท่านรัก “บุตรในความเชื่อ” ของท่าน และต้องการที่จะสงวนเขาไว้จากความเจ็บปวดและความล้มเหลว

ทิโมธีควร “ปกป้อง” ทุกสิ่งที่ได้ถูกมอบ (“มอบหมาย”) แก่การดูแลของท่าน รวมถึงจดหมายนี้ ข่าวประเสริฐ และพันธกิจของท่าน (เปรียบเทียบ 4:12-14; 6:2; 2 ทธ. 2:2) ยิ่งกว่านั้นสิ่งนี้รวมถึงความรับผิดชอบของท่านที่จะ

ต่อต้านพวกครูสอนเท็จและที่จะรักษาชีวิตของท่านเองให้บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ 4:11-13; 5:22-23; 6:11-12) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านควรหลีกเลี่ยงการโต้เถียง (“เรื่องไม่มีสาระ”) และคำสอนเท็จ (“การโต้แย้ง”) ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงแต่ก่อนที่แสดงถึงระบบโลกและไร้ค่า (“ว่างเปล่า”) เช่นเดียวกับการต่อต้านบรรดาผู้ที่ได้อ้างว่ามี “ความรู้” ที่เหนือกว่า

เป็นที่ชัดเจนว่าการเตือนสุดท้ายนี้เป็นการอ้างอิงถึงอิทธิพลของนอสติคที่เพิ่มมากขึ้นในเมืองเอเฟซัส “ลัทธิ นอสติค” สอนว่ามีความรู้ที่สูงกว่าที่มีไว้สำหรับผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกของลัทธิของพวกเขาเท่านั้น เปาโลได้จัดตั้ง การคัดค้านเต็มที่ต่อการโต้แย้งของพวกเขาในจดหมายฝากของท่านถึงชาวโคโลสีแล้ว ความตั้งใจของพวก ครุสอนเท็จเหล่านี้ได้ล่อลวงบางคนในเมืองเอเฟซัส (“ซึ่งบางคนได้กล่าวยอมรับ [ความเห็นนอกรีต]”) ผู้ได้หลง ไปจากเส้นทางแห่งความจริง (“หลงไปจากความเชื่อ”)

สรุปแล้ว เปาโลขอให้ “พระคุณ” ของพระเจ้าอยู่กับทิโมธีและชนกรีกคนอื่นๆ (“ท่านทั้งหลาย”) ในเมือง เอเฟซัส “ท่านทั้งหลาย” เป็นพหูพจน์ในต้นบทกรีก (เปรียบเทียบ [กส. 4:18](#); [2 ทธ 4:22](#); [ทต. 3:15](#))

สรุปคำปรึกษาของเปาโลต่อทิโมธี[346]	
สิ่งที่ควรทำ (การกำชับ)	สิ่งที่ไม่ต้องทำ (การเตือน)
สั่งให้คนอื่นๆที่จะไม่สอนหลักคำสอนอื่นใดนอกเหนือจากหลักคำสอนแท้เกี่ยวกับพระคริสต์ (1:3)	อย่าฟังเทศน์ขยายหรือเรื่องลึกลับวงศ์ตระกูลที่ไม่รู้จักสืบ ซึ่งก่อความขัดแย้ง (1:4)
สอนข่าวดีที่พระคริสต์ช่วยคนบาปให้รอด (1:15-18)	ปฏิเสธนิยาย (4:7)
อธิษฐานและวิงวอนเพื่อทุกคน (2:1)	อย่าละเลยของประทานของท่าน (4:14)
เลือกผู้นำคริสตจักรที่คู่ควรต่อตำแหน่ง (3:1-15)	อย่าต่อว่าผู้ชายอาวุโส แต่แนะนำพวกเขา (5:1)
สั่งสอนคนอื่นๆในหลักคำสอนอันดี (4:6)	อย่ายอมรับคำกล่าวหาต่อผู้ปกครองคนไหนเว้นแต่จะมีพยานสองสามคน (5:19)

ฝึกฝนตัวท่านเองในทางพระเจ้า (4:7-8)	อย่าปกครองคริสตจักรด้วยความ ลำเอียง แต่ที่จะไม่ลำเอียง (5:21)
จงเป็นแบบอย่างแก่ผู้เชื่อในวาทะ ในการ ประพฤติ ในความรัก ในวิญญาณ ในความ เชื่อ และในความบริสุทธิ์ (4:12)	อย่ารีบวางมือแต่งตั้งใคร (5:22)
ให้เกียรติบรรดาแม่ม่าย (5:3)	ถอนตัวจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธคำ สอนของอัครทูตและโต้แย้งเกี่ยวกับ ถ้อยคำอย่างต่อเนื่อง (6:4-5)
รักษาตัวให้บริสุทธิ์ (5:22)	หนีจากบรรดาผู้ที่โลกและต้องการ ที่จะมั่งมีจากพันธกิจ (6:5-11)
ใฝ่หาความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก ความทรหดอดทนและความอ่อนสุภาพ (6:11)	หลีกเลี่ยงคำพูดที่ไร้คุณธรรมและโง่ เขลา ซึ่งถูกเรียกอย่างผิดๆ ว่า “ความรู้” (6:20)

ภาคผนวกที่ 1

ผู้หญิงและพันธกิจ[347]

ข้อมูลดังต่อไปนี้มาด้วยความหวังว่ามันจะทำให้ผู้อ่านสามารถที่จะทำการตัดสินใจที่ดีใน “ด้านที่คลุมเครือ
ต่างๆ” ของการตีความของพระคัมภีร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของผู้หญิง

ข้อพิจารณาขั้นต้น

อิสราเอล อัสซีเรียและบาบิโลนสมัยโบราณทั้งหมดเป็นสังคมแบบพ่อบ้าน และหน่วยตระกูลพื้นฐานของแต่ละ
แห่งคือเผ่า (หรือตระกูล) แทนที่จะเป็นครอบครัวซึ่งประกอบด้วยพ่อแม่ลูก ในอิสราเอลพวกผู้หญิงขึ้นชมการ
นับถือในฐานะบุคคลและธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้ปกป้องสิทธิ์ส่วนตัวของพวกเขา มรดกต่างๆได้ส่งต่อไป
ทางพวกผู้ชาย แต่พวกผู้หญิงสามารถรับมรดกได้ถ้าผู้ชายไม่มี พวกผู้หญิงเข้าร่วมในการนมัสการส่วนรวมและ
ส่วนตัว ในสมัยแบบพ่อบ้าน หัวหน้าครอบครัวที่เป็นผู้ชายได้นำในการนมัสการของครอบครัว และภายใต้
ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสนั้นพวกผู้ชายของเผ่าเลวีและตระกูลของอาโรนเท่านั้นได้รับใช้ในฐานะปุโรหิต พระเจ้า

ได้กั้นพวกผู้ชายคนอื่นๆและพวกผู้หญิงทั้งหมดออกไปจากการเป็นปุโรหิต พวกผู้หญิงเข้าร่วมในชีวิตทางสังคมและธุรกิจกับพวกผู้ชาย แต่การสัญญาต่างๆของพวกเขาก็ขึ้นอยู่กับการอนุมัติของพวกสามีของพวกเขา พวกผู้หญิงรับใช้ในฐานะผู้เผยพระวจนะหญิงและแม้กระทั่งราชินีด้วยการไม่มีการประณามถึงบทบาทของพวกเขา แต่แบบอย่างของกรณีเหล่านี้ก็หายาก

ในสมัยของพระเยซู ลัทธิยิวถือว่าพวกผู้หญิงเป็นรองและด้อยกว่า พวกผู้นำทางศาสนาห้ามปรามพวกผู้ชายจากการสื่อสารกับพวกผู้หญิงเพราะว่าพวกเขาคิดว่าพวกผู้หญิงจะนำพวกผู้ชายให้หลงไป พวกเขาสนับสนุนพวกผู้หญิงที่จะอยู่ในบ้านของพวกเขาและที่จะสวมผ้าคลุมในที่สาธารณะเนื่องด้วยเหตุผลเดียวกัน อย่างไรก็ตามภายในบ้านนั้น พวกผู้ชายชาวยิวเห็นคุณค่าพวกภรรยาของพวกเขาและรักพวกเขาอย่างรักใคร่อยู่บ่อยๆ ตามปกติ พวกผู้ชายชาวยิวเชื่อว่าพวกผู้หญิงไม่สามารถและไม่ควรเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวทางศาสนา พวกผู้หญิงสามารถเข้าร่วมการนมัสการในที่สาธารณะได้ แต่พวกผู้ชายเท่านั้นดำเนินเรื่องราวทางพลเรือน

มีความหลากหลายอย่างมากภายในวัฒนธรรมกรีกและโรมันในศตวรรษแรก คนกรีกโบราณถือว่าพวกผู้หญิงด้อยกว่าและมีประโยชน์สำหรับการทำงาน ความเพลิดเพลินหรือการคลอดบุตรเท่านั้น ท่ามกลางคนกรีกและคนโรมันที่มั่งคั่งกว่า บ่อยครั้งพวกผู้หญิงได้รับการศึกษา พวกเขาสามารถได้รับมรดกได้ และพวกเขาชื่นชมการยอมรับทางสังคม คนกรีกและคนโรมันชั้นต่ำกว่าไม่ได้ให้การศึกษาแก่พวกผู้หญิงของพวกเขา และถือว่าพวกเขาเหมือนทาสมากกว่า

พระเยซูให้ตำแหน่งที่สูงกว่าแก่พวกผู้หญิงเมื่อเทียบกับคนยิวร่วมสมัย พระองค์ไม่ได้เลือกพวกผู้หญิงเป็นสาวกของพระองค์หรืออัครทูต แต่ในความตรงกันข้ามกับพวกรับบี พระองค์อนุญาตให้พวกเขาที่จะไปกับพระองค์ ปรนนิบัติต่อความจำเป็นของพระองค์ และเรียนรู้จากพระองค์ พระองค์ถือว่าพวกผู้หญิงต้องการถ้อยคำของพระองค์มากกว่าพวกผู้ชาย ยิ่งกว่านั้น พระองค์ไม่ได้ปฏิบัติกับพวกเขาในลักษณะที่จงหองจุดยืนของพระองค์ในเรื่องการหย่าร้างให้การปกป้องแก่พวกผู้หญิงมากกว่าธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (คือ การสมรสถาวรพร้อมกับข้อยกเว้นเล็กน้อย)

พวกอัครทูตทำให้ท่าทีของพระเยซูต่อผู้หญิงนั้นถาวร คริสตจักรรวมพวกผู้หญิงเข้าไว้ในพระกายของผู้เชื่อถือว่าพวกเขาสามารถเรียนรู้ได้ และสอนความจริงแห่งความเชื่อแก่พวกเขา พวกผู้หญิงมีบทบาทที่สำคัญในการขยายของคริสตจักร พวกเขาได้ช่วยเหลือพวกอัครทูตขณะที่พวกเขาช่วยเหลือองค์พระผู้เป็นเจ้า คริสเตียนเริ่มแรกยกย่องการสมรสอย่างสูงส่งและถือว่ามันเป็นการอุทิศตนที่ถาวร อย่างเป็นจริงในคำสอนของพระเยซู

เช่นกัน นั่น พวกอัครทูตถือว่าการเป็น โสเดเป็นการทรงเลือกที่มีเหตุผลแม้ว่าจะไม่สูงกว่า พวกเขาเห็นว่า ตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรมีขึ้นเพื่อจะปรนนิบัติบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของบรรดาผู้ที่อยู่ในการเป็นผู้นำ

คริสตจักรเริ่มแรกถือว่าความสัมพันธ์ทางการสมรสเป็นพาหนะที่จะสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและผู้เชื่อ สามิจะต้องปฏิบัติกรอุทิศตนที่มีความรักต่อภรรยาของเขาเพื่อสวัสดิภาพของเธอ ภรรยาจะต้องตอบสนองต่อการเป็นผู้นำของสามีอย่างที่คริสตจักรตอบสนองต่อการเป็นผู้นำของพระคริสต์ ด้วยกันนั้น สามิและภรรยาของพระเจ้าโดยการสำแดงความรักของพระเจ้าและการตอบสนองที่เหมาะสมของมนุษย์

พวกอัครทูตสอนว่าตำแหน่งผู้นำของผู้ชายควรถือปฏิบัติในคริสตจักรเช่นเดียวกับในบ้าน ตั้งแต่การทรงสร้าง พวกผู้ชายให้มีความรับผิดชอบสำหรับสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของประชากรของพระเจ้า ในคริสตจักรพวกผู้ปกครองมีความรับผิดชอบนี้ พวกผู้ชายเท่านั้นที่ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิอำนาจของผู้ปกครอง สิ่งเหล่านี้รวมถึงการส่งเสริมการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร การทำให้แน่ใจถึงการสอนที่สัตย์ซื่อถึงความจริงของพระเจ้า และการปรนนิบัติในฐานะผู้เลี้ยงที่อยู่ใต้พระคริสต์เพื่อสวัสดิภาพของฝูงชน อย่างไรก็ตาม พวกผู้หญิงสามารถกระทำและปรนนิบัติในด้านอื่นๆ ได้ พวกเขาดำเนินการพันธกิจที่มีขอบเขตกว้างต่อพระกายของพระคริสต์ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกผู้หญิงปรนนิบัติในฐานะมัคทายิกา ความแตกต่างทางเพศไม่ใช่องค์ประกอบในพันธกิจ ยกเว้นเมื่อมันมาสู่การสอนที่มีสิทธิอำนาจและอำนาจที่มีวินัยของผู้ปกครอง

ในอิสราเอล ทั้งในสมัยของบรรพบุรุษและโมเสส พระเจ้าได้แต่งตั้งผู้ชายบางคนที่จะนำประชากรของพระองค์ นั่นคือ *ไม่มี* ผู้หญิงสักคนและ *ไม่ใช่ผู้ชายทุกคน* ที่สามารถรับใช้ในฐานะปุโรหิตได้ ผู้ชายบางคนเท่านั้นได้ทำหน้าที่ในฐานะปุโรหิต ดังนั้น พวกผู้หญิงในฐานะ *เพศ* ไม่ใช่เป็นรองต่อพวกผู้ชายทางพันธกรรมในฐานะ *เพศ* ในเรื่องราวของสิทธิอำนาจทางศาสนา พระเจ้าได้เลือกผู้ชายบางคนที่จะเลี้ยงดูและสอนประชากรของพระเจ้า ทั้งคริสตจักรได้รับการปรนนิบัติของบางคนคือผู้ชายและผู้หญิงรวมทั้งผู้เผยพระวจนะหญิง ราชนิ และมัคทายิกผู้ซึ่งพระเจ้าได้เลือกที่จะนำในการตอบสนองต่อความจำเป็นทางร่างกาย การเลี้ยงดู การสอนและการปรนนิบัติคนอื่นไม่ใช่พันธกิจที่สงวนไว้เฉพาะสำหรับพวกปุโรหิตในระบบเดิมและพวกผู้ปกครองในระบบใหม่ สิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับตำแหน่งเหล่านั้นคือบทบาทและความรับผิดชอบที่เป็นทางการของพวกเขา

มีปัญหาหลายอย่างในความสัมพันธ์ต่างๆของผู้เชื่อในอดีต อย่างที่มีในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ในคริสตจักรเมืองโครินทร์ ผู้หญิงบางคนต้องการที่จะปฏิเสธความแตกต่างใดๆจากพวกผู้ชาย พวกผู้ชายและพวกผู้หญิงได้ริษยา

พี่น้องชายหญิงของพวกเขาและการทำตามเนื้อหนังก็ธรรมดา พวกเขามีการรับรู้ที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งที่เป
บบทบาทที่สำคัญในพระกาย เปาโลจำต้องย้ำเตือนพวกเขาว่าจุดประสงค์ของพวกเขาควรจะเป็นการเสริมสร้าง
ซึ่งกันและกัน

กระบวนการที่เหมาะสม

ในการพยายามที่จะกำหนดสิ่งที่เราจะทำในสถานการณ์ที่เจาะจงซึ่งเกี่ยวข้องกับพวกผู้หญิงและพันธกิจ ก็มี
องค์ประกอบหลายอย่างที่เราต้องพิจารณา เราต้องทำสิ่งนี้เพื่อจะทำให้แน่ใจว่าเราทำสิ่งที่เป็นที่โปรดปรานต่อ
พระเจ้าและถูกต้องสำหรับคนอื่น (คือ จริยธรรมคริสเตียน) เราต้องพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผย คือ มาตรฐาน
ทางศีลธรรมของพระองค์ ประการที่สอง ยิ่งกว่านั้นเราต้องทำให้แน่ใจว่า เราเข้าใจสถานการณ์ที่รวมการ
ตัดสินใจอย่างแม่นยำเข้าไว้ คือ บริบทของมัน ประการที่สาม เราต้องเอาใจใส่ว่าเรากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องเพื่อ
เหตุผลที่ถูกต้อง คือ แรงจูงใจของเรา

มันยากที่จะทำการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะว่าความรู้ของเราไม่สมบูรณ์ และคน
อื่นอาจไม่ได้แบ่งปันถึงการรับรู้ของเรา

หนึ่งในปัญหาของการรับรู้สถานการณ์อย่างเหมาะสมเกี่ยวข้องกับคำถามของสิ่งที่ “ตำแหน่งผู้นำ” นำมา ผู้คนที่
ดีไม่เห็นด้วยในประเด็นที่เป็นพื้นฐานนี้ ดังนั้น พวกเขาก็มีแนวคิดเกี่ยวกับจุดยืนที่หลากหลายในเรื่อง
ความสัมพันธ์ทางบทบาทที่เหมาะสมของพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง

โดยส่วนใหญ่ ตำแหน่งผู้นำ เป็นประเด็นของสิทธิอำนาจ บางคนได้ผิดพลาดโดยการทำให้สิทธิอำนาจเท่าเทียม
กับสิทธิ์ที่จะออกคำสั่ง นี่เป็นมุมมองที่เห็นแก่ตัว ตำแหน่งผู้นำตามพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับ การเสริมสร้าง
ผู้อื่น อยู่เสมอ ยิ่งกว่านั้น สิทธิอำนาจรวมถึงองค์ประกอบของการมอบหมายอยู่เสมอ ผู้นำที่ปฏิเสธที่จะ
มอบหมายก็ไม่ได้ใช้สิทธิอำนาจของเขาอย่างเหมาะสม ในครอบครัว ผู้ชายบางคนรู้สึกว่สิทธิอำนาจของพวกเขา
เขาไม่สมบูรณ์ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำการตัดสินใจทั้งหมดอย่างเป็นส่วนตัว นี่แสดงถึงความล้มเหลวที่จะเข้าใจ
ธรรมชาติของตำแหน่งผู้นำ ตำแหน่งผู้นำควรคำนึงถึง ความจำเป็นและความสามารถต่างๆ ของบรรดาผู้ซึ่ง
ผลประโยชน์ของพวกเขาขึ้นอยู่กับผู้ที่มีสิทธิอำนาจในการทำการตัดสินใจและจะส่งผลกระทบ ยิ่งกว่านั้น
ตำแหน่งผู้นำเกี่ยวข้องกับการจัดเตรียม แบบอย่าง สำหรับบรรดาผู้ที่อยู่ใต้สิทธิอำนาจของบุคคลนั้นๆ

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งของคำนิยามนี้เกี่ยวข้องกับความหมายของ “การสอนหรือการใช้สิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย” เรามีความสัมพันธ์ทางบทบาทที่ได้นิยามไว้สำหรับตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรอย่างแน่นอนมากกว่าที่เรามีสำหรับตำแหน่งผู้นำในครอบครัว การมอบหมายสิทธิอำนาจมากแค่ไหนที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้ในงานของผู้ปกครอง? เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ได้ตั้งใจไว้ *บ้าง* ซึ่งรวมถึงในการสอนและการลงวินัยของคริสตจักร ตัวอย่างเช่น ตามความต่อเนื่องของการสอนนั้น ผู้หญิงเหมาะสมไหม? คำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ก็คือว่าพวกผู้หญิงสามารถสอนได้ (1 คร. 14:26) แต่จะต้องไม่ใช่สิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย (1 ทธ. 2:11-12) สิ่งที่เขาสามารถทำได้และไม่สามารถทำได้ภายในขอบเขตเหล่านี้ก็เป็นคำถาม ผู้คนแตกต่างกันเพราะพวกเขาเข้าใจ พระคัมภีร์อย่างแตกต่างกัน พวกเขาเห็นความสำคัญของประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องอย่างแตกต่างกัน และพวกเขามีแรงจูงใจที่แตกต่าง

หลักการต่างๆ สำหรับทำการตัดสินใจ

หลักการที่สำคัญหลักการหนึ่งที่ถูกสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางการสมรสคือ สามียะต้องเป็นหัวหน้าที่เสียสละตนเอง และภรรยาจะต้องเป็นคนตอบสนองที่จำนน

ประการที่สอง รูปแบบของการเป็นผู้นำของผู้ชายที่เป็นตัวแทนสำหรับประชากรของพระเจ้าในเรื่องราวของการสอน การปกครองและการเลี้ยงดูได้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าตั้งแต่การทรงสร้างอาดัมและเอวาตลอดประวัติศาสตร์

ประการที่สาม ข้อจำกัดต่างๆของตำแหน่งของผู้ปกครองในคริสตจักรไม่ได้ประยุกต์ใช้กับกิจกรรมทางศาสนาในด้านอื่นๆทั้งหมด พวกผู้ชายและพวกผู้หญิงปรนนิบัติในฐานะเดียวกันนอกตำแหน่งของผู้ปกครอง

ประการที่สอง ในทั้งอิสราเอลและคริสตจักร ตำแหน่งผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งของ “ผู้ชายบางคน” ไม่ได้ประยุกต์ใช้นอกการสมรสและคริสตจักร ไม่มีข้อจำกัดตามพระคัมภีร์ในบทบาทของเพศในชีวิตทางสังคมและพลเรือน

ประการที่ห้า พวกผู้นำต้องปรารถนาสวัสดิภาพของบรรดาผู้ที่พวกเขานำอย่างแข็งขัน

นอกเหนือจากมาตรฐานเชิงบรรทัดฐานที่ชัดเจนเหล่านี้ พระคัมภีร์กำชับแรงจูงใจที่เหมาะสมอีกด้วย คือ ความรักสำหรับพระเจ้าและเพื่อนบ้านของเรา

การประยุกต์ใช้หลักการต่างๆ

ณ จุดนี้ เราต้องนำสถานการณ์จริงไปยังการพิจารณาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราต้องตรวจสอบหลักการตามพระคัมภีร์ต่างๆในแง่ของความเป็นจริงต่างๆของชีวิต มันไม่ใช่ว่าสถานการณ์กำหนดจริยธรรมของเรา อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ต่างๆ จำเป็นต้องส่งผลกระทบต่อการใช้หลักการตามพระคัมภีร์ต่างๆ อย่างที่พื้นผิวของสนามราบเรียบรอบหลุมกอล์ฟจะส่งผลกระทบต่อการเล่นที่ท่านจะตีลูกกอล์ฟอย่างไร

ข้อแนะนำต่างๆ ดังต่อไปนี้ เป็นประโยชน์ในการประเมินผลบริบทของประเภทของการกระทำใดๆใน “ด้านที่คลุมเครือ”

เกี่ยวกับการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ห้ามหรืออนุญาตกิจกรรมอย่างชัดเจนไหม บ่อยครั้งเราสามารถตอบคำถามนั้น ณ ระดับนี้ได้ แต่มันสำคัญที่จะดำเนินการต่อไป

เกี่ยวกับสถานการณ์จริง กิจกรรมลบล้างมาตรฐานหรือแรงจูงใจตามพระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพ แต่หลบหลีกการวิจารณ์ลักษณะเทคนิคของค่านิยมใหม่? กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ แต่ถูกขัดขวางโดยลักษณะเทคนิคของค่านิยมใหม่? พระวิญญาณต้องได้รับการชอบมากกว่าตัวบทบัญญัติ

เกี่ยวกับการที่คนอื่นๆจะรับรู้กิจกรรม มันเป็นไปได้ที่จะนำไปสู่ความเข้าใจผิด หรือคนอื่นๆจะเห็นมันในแนวทางที่มันนำไปสู่ความสับสน หรือกลายมาเป็นสิ่งกีดขวางใหม่? เราสามารถอธิบายมันอย่างเพียงพอจนมันเป็นไปไม่ได้ที่คนอื่นๆจะเข้าใจผิดหรือสะอึกได้ไหม? การกระทำต่างๆของเราต้องไม่เพียงแต่ถูกต้อง แต่คนโดยปกติต้องรับรู้สิ่งเหล่านั้นอย่างเหมาะสม

ภาคผนวกที่ 2

พวกผู้หญิงในคริสตจักร - การรายงานข้อมูลตามพระคัมภีร์

กรรมการคณาจารย์ที่ถูกก่อตั้งอย่างเจาะจงเกี่ยวกับการรับนักศึกษาผู้หญิงสู่สถาบันพระคริสตธรรมคัลลัสได้เตรียมการสำรวจนี้ตามแหล่งข้อมูลจากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของพวกผู้หญิงในการนมัสการและการปรนนิบัติพระเจ้าระหว่างปีคริสตศักราช 1984 และ 1987 คณะกรรมการตั้งการรายงานนี้บนข้อตั้งที่ว่าคณาจารย์และฝ่ายบริหารจัดการควรรออกแบบและบริหารจัดการข้อเสนอหลักสูตรและปริญญา ณ สถาบันพระคริสตธรรมคัลลัสในแนวทางที่สอดคล้องกับความเข้าใจและการประยุกต์ใช้ที่ใช้ได้ของพระคัมภีร์

I. ผู้หญิง ณ การทรงสร้าง

- ก. ผู้หญิงมีความเท่าเทียมส่วนตัวกับผู้ชายในฐานะผู้มีฉายาของพระเจ้า ([ปฐก. 1:27-28](#); [5:1](#))

จากการอนุญาตสำหรับความแตกต่างทางชีววิทยา ผู้หญิงก็มีธรรมชาติ คุณสมบัติและความสามารถแบบมนุษย์อย่างเดียวกันกับผู้ชาย ความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงแม้ว่าแตกต่างก็เข้ากันได้อย่างเต็มที่ ([ปฐก. 1:28](#); [สดด. 8:4-8](#); 1 คร. 11-12)

- ข. ผู้หญิงมีบทบาทที่แตกต่างภายในความเท่าเทียมนี้ ([ปฐก. 2:18](#))

การมาก่อนของผู้ชายในการทรงสร้างสะท้อนถึง ลำดับ ที่ถูกแต่งตั้งไว้ของพระเจ้าสำหรับการทรงสร้างของพระองค์ ไม่ใช่ความเหนือกว่าของผู้ชาย ผู้ชายมีความรับผิดชอบแห่งตำแหน่งผู้นำ (เปรียบเทียบ [1 คร. 11:3](#); [อฟ. 5:21](#)) และผู้หญิงมีความรับผิดชอบแห่งการเป็น “ผู้ช่วยที่เหมาะสม” ([ปฐก. 2:18](#)) แต่ละคนชดเชยสิ่งที่ขาดในคนอื่น พวกเขาเติมเต็มเพราะว่าพวกเขาแตกต่าง

II. ผู้หญิง ๓ การล้มลงในบาป

ความเหนือกว่าของผู้ชายเหนือผู้หญิงถูกอ้างอิงครั้งแรกในพระคัมภีร์ในฐานะผลลัพธ์ต่างๆที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของบาป ไม่ใช่ในฐานะคุณสมบัติหรือสิทธิ์โดยธรรมชาติ ในลำดับของสิ่งต่างๆหลังจากการล้มลงในบาป พระเจ้าได้ตรัสว่าผู้ชายจะหาประโยชน์ “ความปรารถนาของผู้ชีวิต” ตามธรรมชาติของผู้หญิงที่มีต่อเขา หรือบางทีมากกว่าคือ เขาจะตอบโต้ “ความปรารถนา” ของเธอ (เปรียบเทียบ [ปฐมจ. 4:7](#)) ที่จะปกครองและนำเขาต่อหน้าเพื่อจะปกครองและการทำให้เธอเป็นข้า ([ปฐมจ. 3:16b](#)) การทำให้ไม่ว่าพวกผู้หญิงหรือพวกผู้ชายเป็นข้าก็เป็นอาการของธรรมชาติที่ล้มลงในบาปของมนุษยชาติ (เปรียบเทียบ เช่น ศาสนาต่างชาติดังกล่าว)

III. พวกผู้หญิงในสมัยพันธสัญญาเดิมจนกระทั่งสมัยของพระเยซู

ก. พวกผู้หญิงปรนนิบัติในทางเข้าออกของพลับพลา ([อพย. 38:8](#); [1 ซมอ. 2:22](#))

คำเดียวกัน (ชาวบา) ถูกใช้เกี่ยวกับงานของพวกเธออย่างเช่นงานของพวกเลวี บางทีพวกผู้หญิงเหล่านี้เป็นแม่ข่ายผู้ซึ่งได้อุทิศตัวเองต่อการปรนนิบัติพระเจ้า

ข. มิเรียมผู้เผยพระวจนะหญิงและพวกผู้หญิงทั้งหมดที่อยู่กับเธอได้ให้การสรรเสริญในที่สาธารณะต่อพระเจ้า ([อพย. 15:20-21](#))

เป็นที่ชัดเจนว่า เธอมีบทบาทเกี่ยวกับผู้นำบางอย่างร่วมด้วยกับ โมเสสและอาโรนอีกด้วย ([มก. 6:4](#))

ค. เดโบราห์เป็นผู้เผยพระวจนะหญิงและผู้วินิจฉัยในอิสราเอลอีกด้วย (วนจ. 4-5)

เดโบราห์และบาราคร้องเพลงสรรเสริญสำหรับการช่วยกู้ของพระเจ้าซึ่งถูกบันทึกไว้เพื่อทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงที่จะอ่าน (วนจ. 5)

ง. ฮันนาห์อธิษฐานในนิเวศน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคำอธิษฐานแห่งการขอบพระคุณของเธอได้ถูกบันทึกไว้สำหรับพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงที่จะอ่าน ([1 ซมอ. 1:9-2:10](#))

- จ. สูดคำห์ผู้เผยพระวจนะหญิงผู้ทำนายต่อหน้าปุโรหิตและบรรดาคณของกษัตริย์โยสียาห์ (2 พกษ. 22:8-20; เปรียบเทียบ 2 พกษ. 22:3 กับ ยรม. 1:2)
- ฉ. พวกผู้หญิงหลายคนร้องเพลงในขณะนักร้องของพระวิหาร (1 พศด. 25:5-7; นทม. 7:66-67)
- ช. พวกผู้หญิงหลายคนมีส่วนที่สำคัญที่จะทำในการป่าวประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า (สดด. 68:11)
- ซ. แม้ว่าพวกผู้หญิงจำนวนน้อยปรนนิบัติในฐานะผู้ปกครองฝ่ายพลเรือนในอิสราเอล (เช่น เดโบราห์) ก็ไม่มีการบันทึกเกี่ยวกับปุโรหิตหญิงหรือมหาปุโรหิตหญิง
- ค. ผู้เผยพระวจนะโยเอลได้ทำนายว่าวันหนึ่ง “บุตรชายบุตรหญิงของเจ้าจะเผยพระวจนะ” (ยอล. 2:28-32; เปรียบเทียบ กจ. 2:16-18)
- ฅ. การสรรเสริญของมารีย์หญิงพรหมจารีย์แก่พระเจ้าถูกบันทึกไว้เพื่อทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงที่จะอ่าน (ลก. 1:46-55)
- ฉ. อันนาเป็นผู้เผยพระวจนะหญิงที่ปรนนิบัติในพระวิหาร “ทั้งกลางวันและกลางคืนด้วยการอดอาหารและอธิษฐาน” (ลก. 2:36-38)

IV. พวกผู้หญิงในพันธกิจและการสอนของพระเยซู

- ก. กลุ่มพวกผู้หญิงที่จงรักภักดีได้เดินทางไปกับพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์ในการเดินทางทำพันธกิจของพระเยซู (ลก. 8:1-3; มธ. 27:55; มก. 15:41)
- ข. ในความตรงกันข้ามกับธรรมเนียมตามปกติและมาตรฐานของรับบี พระเยซูได้พูดคุยกับหญิงชาวสะมาเรียและเปิดเผยแก่เธอถึงธรรมชาติของการนมัสการแท้ (ยน. 4:7-26)

- ค. พระเยซูได้เอาใจใส่ความเจ็บป่วยทางร่างกายของพวกผู้หญิงอย่างเท่าเทียม ([มก. 1:29-31](#); [5:25-34](#)) และพระองค์ได้ดึงดูดความสนใจไปที่แม่ม่ายยากจนที่ไม่มีชื่อเพื่อจะสอนบทเรียนในเรื่องการเป็นสาวก ([มก. 12:41-44](#))
- ง. พระองค์ได้อนุญาตให้มารีย์พี่สาวของลาซารัสที่จะนั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระองค์และเรียนรู้ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษที่ได้มอบให้แก่พวกผู้ชายเท่านั้น ณ สมัยนั้น ([ลก. 10:42](#))
- จ. พวกผู้หญิงที่ได้รับการรักษาโดยพระเยซูสรรเสริญพระเจ้าอย่างเปิดเผยในธรรมศาลา ([ลก. 13:13](#))
- ฉ. ในวัฒนธรรมที่ผู้ชายปกครอง พระเยซูได้แก้ไขสถานการณ์ทางกฎหมายที่ได้เขียนคัดค้านพวกผู้หญิง (เปรียบเทียบ [มธ. 19:9-10](#); [มก. 10:11-12](#))
- ช. แม้ว่าพระเยซูมีสาวกทั้งชายและหญิง พวกอัครทูตดั้งเดิมสิบสองคนเป็นผู้ชาย ([มธ. 10:1-4](#); [มก. 3:13-19](#))
- ซ. พระเยซูได้มอบหมายสิทธิพิเศษอันสูงส่งของการนำข่าวดีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์แก่พวกผู้หญิงไปยังสาวกสิบสองคนของพระองค์ ([มก. 16:6-8](#); [ลก. 24:11](#))
- ฅ. มารีย์มักดาลาเป็นหนึ่งในผู้คนกลุ่มแรกที่เห็นพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นจากตาย ([ยน. 20:11-18](#))
- ญ. การกำชับของพระเยซูเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างสาวกที่ถูกมอบแก่พวกอัครทูตก็ประยุกต์ใช้กับคริสตจักรโดยรวม พร้อมกับการอ้างอิงถึงผู้เชื่อ *ทุกคน* คือพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง ([มธ. 28:19-20](#); [มก. 16:15-16](#); [กจ. 1:8](#))

V. พวกผู้หญิงในชีวิตและพันธกิจของคริสตจักรเริ่มแรก

- ก. พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงบนทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงในวันเพ็นเทกอสต์ ([กจ. 2:1-4](#))

- ข. พวกผู้หญิงได้อิทธิฐานกับพวกผู้ชาย (กจ. 1:14; 12:12)
- ค. พวกผู้หญิงมีพันธกิจที่หลากหลายเกี่ยวกับการรับรองแขก การปรนนิบัติ และการงานที่ดี (โคเรัส, กจ. 9:36; มารีย์มารดาของมาระโก, กจ. 12:12; ลิเดีย, กจ. 16:14-15)
- ง. ปริสทิลลาและอาควิลลาได้นำอโปลโลมาพุดคุยส่วนตัวและ “สั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น” (กจ. 18:26-28)
- จ. พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ใช้พวกผู้หญิงเป็นกระบอกเสียงแห่งการเผยพระวจนะของพระองค์ (ลูกสาวสี่คนของฟิลิปเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง, กจ. 21:8-9)

โดยรวมแล้ว มันเห็นได้ชัดว่าพวกผู้หญิงได้มีส่วนในชีวิตและพันธกิจของคริสตจักรอย่างแข็งขันดังเช่นพวกผู้ชาย

VI. พวกผู้หญิงในพันธกิจและการสอนของเปาโลและเปโตร

- ก. เปาโลยืนยัน *ความเท่าเทียม* ส่วนบุคคลของผู้ชายและผู้หญิงในการทรงสร้างใหม่โดยการกล่าวว่าในพระคริสตนั้น “ไม่เป็นชายหรือหญิง” (กท. 3:28)

ผู้หญิงรับความรอดโดยความเชื่ออย่าง que ผู้ชายรับ (อพ. 2:8-9; 1 ปต. 1:18-19) และทั้งสองเป็นทายาทร่วมแห่ง “พระคุณของชีวิต” โดยไม่คำนึงถึงความจำกัดทางกายภาพบางอย่างที่ผู้หญิงมีในฐานะผู้ที่มิ “ภาชนะ [ร่างกาย] ที่อ่อนแอกว่า [ผู้หญิง]” (1 ปต. 3:7)

เหมือนกับผู้ชาย เธอเป็นที่สถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9) และร่างกายของเธอทำหน้าที่เป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 6:19-20) ในการทรงสร้างใหม่ เธอมีสถานะที่เท่าเทียมต่อพระพักตร์พระเจ้า (รม. 5:1-2) และผู้ชายกับผู้หญิงก็พึ่งพากัน (1 คร. 11:11-12)

- ข. ผู้หญิงมีทางเข้าไปสู่พระเจ้าด้วยการอธิษฐานอย่างของผู้ชายมี (1 คร. 11:4-5, 13); เธอได้รับการเลี้ยงดูโดยพระวณะของพระองค์อย่างของผู้ชายได้รับ (1 ปต. 2:2); และเธอชื่นชมสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบต่างๆของการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคน (1 ปต. 2:5, 9; 3:7; วจ. 1:6ก)
- ค. ในพระคริสต์ ผู้หญิงได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆอย่างเดียวกันที่มีไว้สำหรับผู้ชายในทุกวันนี้ รวมถึง การอภิบาล การสอนและการประกาศ (1 คร. 12:7-11, 27-31; รม. 12:3-8; 1 ปต. 4:10-11)
- พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆอย่างอธิปไตย (1 คร. 12:11) ของประทานเหล่านั้นถูกให้มาเพื่อว่าผู้เชื่อทุกคนจะใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อจะยกย่องพระเจ้า (1 ปต. 4:10-11) และเพื่อจะเตรียมและเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ (อฟ. 4:12-16) สิ่งเหล่านั้นจะถูกใช้เพื่อความดีโดยทั่วไปและตามระเบียบที่ได้สถาปนาไว้ของพระเจ้า (1 คร. 12:7; 14:26-40) ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับตำแหน่งทางคริสตจักร
- ง. เปาโลตระหนักว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้พวกผู้หญิงเป็นกระบอกเสียงแห่งการเผยพระวณะของพระองค์ (1 คร. 11:5)
- จ. เปาโลแนะนำให้พวกผู้หญิงที่สูงอายุที่จะสอนพวกหญิงสาวและเด็กๆ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 1:5 กับ 3:14-15; สภษ. 1:8; ทต. 2:3-5)
- ฉ. พวกผู้หญิงมีพันธกิจต่างๆ แห่งการรับรองแขก การงานที่ดี และการปรนนิบัติ (1 คร. 16:19; คส. 4:15; 1 ทธ. 2:10; 5:9-10)
- ช. เปาโลห่วงใยทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงที่ไม่แต่งงานที่จะคงความเป็นโสดและที่จะอุทิศพวกเขาเองต่อการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 7:32-34)
- ซ. นางยูโอเดียและนางลินทิเคเป็นผู้ร่วมงานกับเปาโล (ฟป. 4:2-3)

ฉ. ใน โรม 16:10 คนจาก 29 คนที่เปาโลชมเชยสำหรับการปรนนิบัติที่จงรักภักดีก็เป็นพวกผู้หญิง (รม. 16; เปรียบเทียบ [1 คร. 9:5](#)) ไม่มีข้อแตกต่างในการปรนนิบัติหรือสถานะถูกบ่งบอกไว้

เฟบีถูกเรียกว่า “มัคนายิกา (ผู้รับใช้) ของคริสตจักร” ([รม. 16:1](#)) อัน โครนิกส์และยูนิอัส(ผู้หญิง) ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมชาติและผู้ถูกจำจองร่วมของเปาโลได้ถูกกล่าวว่า “เป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกอัครทูต ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย” ([รม. 16:7](#))

ญ. ภายในเค้าโครงของความเท่าเทียมส่วนบุคคลของผู้ชายและผู้หญิง พระเจ้าได้สถาปนาระเบียบที่เป็นหน้าที่ที่ซึ่ง ผู้ชาย มีความรับผิดชอบแห่งตำแหน่งผู้นำ (การเป็นผู้นำ) ทั้งในบ้านและในคริสตจักร ([1 คร. 11:3, 8-9; 14:34-36; อฟ. 5:23; คส. 3:18; 1 ทธ. 2:11-12; 1 ปต. 3:1-7](#)) และผู้หญิง มีความรับผิดชอบแห่งการงานที่เต็มใจในการรับรู้ถึงระเบียบของพระเจ้า ([อฟ. 5:22-24; คส. 3:18; 1 ปต. 3:1](#))

การงานตามหน้าที่ในขอบเขตเหล่านี้ไม่ใช่ไม่สอดคล้องหรือเข้าไม่ได้กับความเท่าเทียมส่วนตัว (ภววิทยา) ในพระคริสต์ ทั้งสองต้องมีชีวิตอยู่เคียงข้างกันอย่างที่พระเจ้าได้สถาปนาพวกเขาไว้โดยดั้งเดิม

วิธีหลักอย่างหนึ่งที่ซึ่งผู้หญิงให้พระรัศมีแก่พระเจาก็โดยทางการเป็น “รัศมีของผู้ชาย” ([1 คร. 11:7](#)) นั่นคือ โดยการบรรลุความรับผิดชอบของเธอที่ได้ให้มา ณ การทรงสร้างเกี่ยวกับการงานตัวเองต่อตำแหน่งผู้นำของผู้ชายอย่างสมัครใจ

ในพันธสัญญาใหม่ ความสัมพันธ์การงานกับตำแหน่งผู้นำเกี่ยวข้องกับบ้านและคริสตจักร ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนที่อยู่ภายใต้ผู้ชายทุกคน

ฎ. รายการคุณสมบัติผู้ปกครองของเปาโลบ่งบอกว่าตำแหน่งของผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาลจำกัดเฉพาะผู้ชาย และตำแหน่งนี้พร้อมกับสิทธิอำนาจตามส่วนของมันก็ถูกให้มาโดยคริสตจักรท้องถิ่น ([1 ทธ. 3:1-7; ทต. 1:5-9; 1 ปต. 5:1-4](#))

ดังนั้น หน้าที่การจัดการหรือการปกครองคริสตจักรท้องถิ่นถูกสงวนไว้สำหรับพวกผู้ชาย ไม่มีตัวอย่างของ ผู้ปกครองหญิง “ที่ถูกแต่งตั้ง” ในพระคัมภีร์ หรือพวกเขาได้รับการกระตุ้นที่จะแสวงหาตำแหน่งเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม พวกผู้ปกครองอาจมอบหมายความรับผิดชอบบางอย่างแก่สมาชิกคริสตจักรที่หลากหลายทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง

ฎ. ไม่ว่าตำแหน่งมัคทายกเปิดต่อพวกผู้หญิงหรือไม่ก็เป็นที่ได้แย้ง พระคัมภีร์ตอนหลักที่ยกประเด็นนี้ขึ้นมาคือ [1 ทิโมธี 3:11](#) มีการตีความหลักสามอย่างของข้อนี้

1. พวกผู้หญิงที่ถูกอ้างอิงถึงเป็นผู้ช่วยที่ไม่แต่งงานต่อมัคทายกชาย[\[348\]](#)
2. พวกผู้หญิงที่ถูกอ้างอิงถึงเป็นภรรยาของมัคทายกชาย[\[349\]](#)
3. พวกผู้หญิงที่ถูกอ้างอิงถึงเป็นกลุ่มที่เลือกสรรของมัคทายกหญิงภายในคริสตจักร[\[350\]](#)

มุมมองที่สองและที่สามดูเหมือนว่าเป็นไปได้มากกว่า และทั้งสองมุมมองก็รับมือกับข้อมูลอย่างเพียงพอ ไม่ว่าพวกเขาได้ถือตำแหน่งมัคทายกในสมัยพันธสัญญาใหม่หรือไม่ นั่นมันก็ชัดเจนว่าพวกผู้หญิงบรรลุน้ำที่หลายอย่างของตำแหน่งมัคทายก (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 2:10](#); [5:9-10](#); [กจ. 9:36](#))

เพียอาจได้ถูกยอมรับว่าเป็น “มัคทายก” (มัคทายิกา) ของคริสตจักรเคนเคเรีย ([รม. 16:1-2](#)) ถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งนี้จะบ่งบอกว่าทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงปรนนิบัติในตำแหน่งนี้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าบางทีเธอเป็นผู้นำทางสังคมที่มั่งมีในเมืองนั้น เธออาจได้เป็นแค่อุปถัมภกที่เป็นสตรีซึ่งไม่เป็นทางการของคริสตจักร

ฐ. เนื่องจากว่าหน้าที่แห่ง “การสอน” เป็นของประธานฝ่ายวิญญาณ และไม่ใช่ตำแหน่งของคริสตจักร มันก็มีไว้สำหรับทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง ([รม. 12:7](#); [1 คร. 12:28-29](#))

อย่างไรก็ตาม คำถามไม่ใช่ *ไม่ว่า* ผู้หญิงอาจสอนได้ แต่ เธอจะสอน *ใคร* และใน *บริบทอะไร* พระคัมภีร์สามตอนที่เขียนโดยเปาโลกล่าวถึงประเด็นนี้ [1 โครินธ์ 11:2-16](#); [14:26](#), [34-36](#);

และ [1 ทิโมธี 2:9-12](#) การตีความและการประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ดำเนินการที่จะกระตุ้นการโต้แย้งที่สำคัญต่อไปในแวดวงของอีแวนเจลิคอล มันเป็นที่เห็นด้วยโดยทั่วไปว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อ้างอิงถึงกิจกรรมต่างๆภายในบริบทของการนมัสการส่วนรวมเป็นหลัก

1. [1 โครินธ์ 11:2-16; 14:26](#)

เปาโลอ้างอิงถึงสถานการณ์ที่เจาะจงที่ซึ่งผู้หญิงจะพูดในการนมัสการส่วนรวมในสองที่ ([1 คร. 11:5](#) และ [14:26](#))

ใน 1 โครินธ์ 11 เปาโลแนะนำให้ผู้หญิงที่จะมีสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจบนศีรษะของเธอ ([1 คร. 11:10](#)) เมื่อเธออธิษฐานและเผยพระวจนะเพื่อที่จะสำแดงถึงการจำนนของเธอต่อระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้าในคริสตจักร บางคนโต้แย้งว่า “สิทธิอำนาจบนศีรษะของเธอ” อ้างอิงถึงสิทธิอำนาจของเธอเองที่จะใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆของเธอภายในระเบียบที่ถูกแต่งตั้งไว้ของพระเจ้า ไม่ใช่อ้างอิงถึงสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจของอีกบุคคลหนึ่งเหนือเธอ[\[351\]](#)

ธรรมชาติของสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจนี้ในสมัยของเปาโลก็ยากที่จะระบุ แต่โดยปกติมันถูกตีความในหนึ่งของสองแง่

ก. มันอาจอ้างอิงถึงการปฏิบัติของการสวมผ้าคลุมศีรษะในการนมัสการส่วนรวม เนื่องจากว่าการคลุมศีรษะคล้ายๆจะดูเหมือนว่าถูกบ่งบอกไว้ในพระคัมภีร์ตอนนั้น แม้ว่าคำว่า “ผ้าคลุม” ไม่ได้ปรากฏในคัมภีร์ในคัมภีร์กรีก[\[352\]](#)

ข. มันอาจอ้างอิงถึงผมที่ยาวของผู้หญิงเมื่อถูกมัดอย่างเหมาะสมก็จะทำหน้าที่ในส่วนของ การคลุมศีรษะ (11:15) ซึ่งสะท้อนถึงการจำนนของเธอต่อระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้าในคริสตจักร[\[353\]](#)

สิ่งนี้ตั้งคำถามเชิงตีความหมายของ “ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม” พร้อมกับการปรับเปลี่ยนที่สอดคล้อง ความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงต่างๆเกี่ยวกับพระเจ้าและน้ำ

พระทัยของพระองค์ก็ถูกประยุกต์ใช้ในความหลากหลายของบริบททางสถานการณ์ และทางวัฒนธรรมภายในพระคัมภีร์เอง มันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยพวกที่เชื่อตามยุคว่าไม่ใช่คำสอนตามพระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวกับความประพฤติ เป็นกฎเกณฑ์สำหรับความประพฤติในทุกวันนี้ การประยุกต์ใช้บางอย่างของหลักการตามพระคัมภีร์ก็จำกัดต่อผู้ฟังที่จำกัด พระคัมภีร์เองต้องระบุธรรมชาติและขอบเขตของข้อจำกัดนี้ในบางแง่ และศาสนศาสตร์ตามพระคัมภีร์ต้องยืนยันมัน

งานอย่างหนึ่งของการตีความที่ถูกปฏิบัติอย่างกว้างขวางแต่ขาดบรรทัดฐานเด็ดขาดที่ถูกยอมรับอย่างกว้างขวางคือที่จะแยกแยะความจริงต่างๆที่เป็นสากล ไม่เปลี่ยนแปลง และที่เป็นกฎเกณฑ์ต่างๆจากการประยุกต์ใช้ที่ถูกบันทึกไว้ ซึ่งเป็นตามท้องถิ่นชั่วคราวและขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ที่จะล้มเหลวที่จะเห็นการที่การประยุกต์ใช้ที่เจาะจงเกี่ยวกับหลักการที่เป็นกฎเกณฑ์ได้ถูกทำให้มีเงื่อนไขทางวัฒนธรรม หรือ ที่จะปฏิบัติต่อหลักการที่เป็นกฎเกณฑ์ในฐานะความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ทั้งสองก็จะ เป็นความผิดพลาด วิธีที่จะสร้างความแตกต่างนี้ และที่จะทำมันอย่างแม่นยำ ก็ จำเป็นต้องมีความคิดและการอภิปรายมากขึ้น

นักตีความหลายคนเห็นด้วยว่าหลักการที่เป็นกฎเกณฑ์ใน 1 โครินธ์ 11 ก็คือว่าในขณะที่อธิษฐานและเผยพระวจนะ ผู้หญิงจะต้องแสดงถึงการยอมรับและการจำนนของเธอต่อระเบียบของพระเจ้าเกี่ยวกับการทรงสร้างของพระองค์ (11:7-13) อย่าง สอดคล้องแล้ว การประยุกต์ใช้หลักการนี้ที่นี้ก็ถูกทำให้เป็นเงื่อนไขทางวัฒนธรรม ในสมัยของเปาโล มันถูกแสดงออกโดยการคลุมศีรษะ ซึ่งถูกทำให้จำเป็นโดย วัฒนธรรมในศตวรรษแรก (11:16) วัฒนธรรมของเราไม่มีธรรมเนียมที่คงเส้นคงวา ที่ สอดคล้อง อย่างไรก็ตาม ตามปกติแล้วผมของผู้หญิงทำหน้าที่ในที่แห่งการคลุม ศีรษะ และหลักการที่เป็นกฎเกณฑ์ของวิญญาณที่จำนนก็คงอยู่ต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม บางคนโต้แย้งว่าการคลุมศีรษะไม่ใช่การประยุกต์ใช้ที่เจาะจงของ หลักการที่เป็นกฎเกณฑ์ และดังนั้นที่จริง *อย่างที่ถูกระบุไว้ตามวัฒนธรรม* มันเป็นส่วน ของหลักการที่เป็นกฎเกณฑ์เอง และดังนั้นก็เป็น *การปฏิบัติที่เป็นกฎเกณฑ์* เนื่องจากว่าเปาโลกล่าวถึงระเบียบการทรงสร้างในข้อโต้แย้งของท่าน แต่บุคคลหนึ่ง

ต้องพิจารณาว่าไม่ว่าเปาโลใช้เรื่องราวการทรงสร้างเพื่อจะพิสูจน์ตำแหน่งผู้นำของผู้ชายหรือการคลุมศีรษะของผู้หญิง

2. [1 โครินธ์ 14:34-35](#)

เมื่อพิจารณาถึง [1 โครินธ์ 11:5](#) และ [14:26](#) มันสมเหตุสมผลที่จะบ่งบอกว่า [1 โครินธ์ 14:34-35](#) ไม่ได้หมายถึงว่า พวกผู้หญิงจะต้องเงยบอย่างสิ้นเชิงตลอดเวลาระหว่างการนมัสการส่วนรวม จากความสัมพันธ์ภายในหลายอย่างของพระคัมภีร์ตอนนี้ สองอย่างจากสิ่งที่ธรรมดาที่สุดก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้มากที่สุดเช่นกัน

ก. การห้ามของเปาโลก็มีต่อพวกผู้หญิงที่กล่าวออกมาเพื่อจะสอนพวกผู้ชายในการนมัสการส่วนรวม (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 2:11-12](#))[354]

ข. การห้ามของเปาโลก็มีต่อพวกผู้หญิงที่ *ประเมินผลการเปล่งถ้อยคำ* ของพวกผู้เผยพระวจนะในการนมัสการส่วนรวม เนื่องจากว่าการประเมินผลนี้จะเกี่ยวข้องกับ “การใช้สิทธิอำนาจ” ซึ่งจะต่อต้านข้อเรียกร้องของการจําานต่อตำแหน่งผู้นำของผู้ชาย ([1 คร. 11:2-6](#); [1 ทธ. 2:11-15](#))[355]

การตีความทั้งสองอย่างก็มีความดี แต่แบบหลังเข้าได้กับบริบทของ [1 โครินธ์ 14:26-35](#) ดีกว่า อย่างที่แสดงให้เห็นแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ห้ามการอธิษฐานและการสรรเสริญโดยพวกผู้หญิงในการนมัสการส่วนรวม ดังนั้น การอ้างอิงของเปาโลถึงธรรมเนียมปฏิบัติ (14:34) บางทีเป็นการอ้างอิงถึงเรื่องราวการทรงสร้าง และระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้า อย่างที่มันจะถูกแสดงออกในคริสตจักรท้องถิ่นในตอนนี

3. [1 ทิโมธี 2:9-15](#)

ในข้อ 9 และ 10 เปาโลแนะนำว่าเครื่องแต่งกายและความประพฤติของผู้หญิงควรจะเหมาะสม เมื่อเธอเข้าร่วมในการนมัสการส่วนรวม เพื่อว่าโดยทำที่ ภาพลักษณ์หรือ

ความประพฤตินั้นเธอจะไม่ได้ให้ความรู้สึกที่ว่าเธอปฏิเสธระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้าเกี่ยวกับตำแหน่งผู้นำของผู้ชายในขอบเขตนี้

ในข้อ 11 ยืนยันว่าพวกผู้หญิงจะต้องได้รับคำแนะนำในการนมัสการส่วนความด้วยวิญญาณที่ *เจียบ* และ *จำนน* ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้ พวกเขาจะมีความขุ่นขากน้อยลงในการเชื่อฟังคำสั่งของเปาโลในข้อ 12 ที่จะไม่ว่าสอนหรือมีสิทธิอำนาจเหนือผู้ชายในการนมัสการส่วนรวม สิ่งนี้ไม่ใช่ความคิดเห็นที่แคบหรือการมีปฏิกริยารุนแรงเกินไปต่อปัญหาคริสตจักรท้องถิ่น ณ เมืองเอเฟซัส[356]

เหตุผลสำหรับการห้ามของเปาโลมีสองประการ

- ก. อาคัมถูกสร้าง *ก่อน* เอวา (2:13) การอ้างอิงถึงระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้าในการทรงสร้างและหลักการของตำแหน่งผู้นำ ([ปฐก. 2:21-22](#)) มีประเภทและระเบียบที่เหมาะสมเกี่ยวกับการเป็นผู้นำในการทรงสร้างใหม่ เช่นเดียวกับการทรงสร้างเก่าก่อนและหลังการล้มลงในบาป
- ก. เอวาได้ถูก *ล่อลวง* โดยซาตาน *อย่างแท้จริง* ส่วนอาคัม *ไม่เชื่อฟัง* คำสั่งของพระเจ้า *อย่างจงใจ* (2:14)

เอวาได้กระทำการริเริ่มของเธอเองและได้ถูกล่อลวง เปาโลไม่ได้ปรารถนาให้ความผิดพลาดของเอวาที่จะถูกทำซ้ำในคริสตจักร ดังนั้น ไม่ว่ามีของประทานหรือสามารถเพียงไร ผู้หญิงจะต้อง “ไม่มีสิทธิอำนาจ” (ไม่ใช่แค่ “แย้งสิทธิอำนาจ” KJV) ที่เป็นของผู้ชายอย่างเหมาะสมในขอบเขตนี้ สิ่งนี้เป็นระเบียบที่ได้ถูกสถาปนาไว้ของพระเจ้า เปาโลไม่ได้หมายถึงว่า โดยธรรมชาตินั้นผู้หญิงฉลาดน้อยกว่าหรือถูกล่อลวงได้ง่ายกว่าผู้ชายและดังนั้นที่ไม่สามารถสอนหรือนำได้ ตำแหน่งผู้นำของผู้ชายเองไม่ได้สงวนคริสตจักรไว้จากความเห็นนอกกรีต เปาโลก็ไม่ได้หมายถึงว่า บาบในมนุษยชาตินั้นเป็นความผิดของผู้หญิง (เปรียบเทียบ [รม. 5:12-21](#))

แม้จะมีสถานะที่เท่าเทียมในพระคริสต์ของเธอ ผู้หญิงไม่ควรดูถูกบทบาทหลักที่ได้ถูกมอบหมายแก่เธอ คือ การคลอดบุตรและการเลี้ยงดูบุตร และควรใช้มันเป็นโอกาสที่จะถวายพระสิริแก่พระเจ้า ความสามารถที่พิเศษของเธอที่จะให้กำเนิดและเลี้ยงดูชีวิตที่เป็นหลักฐานของความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีเหนือเธอ ในการทำอย่างนั้น เธอจะประพุดอย่างสมกับความรอดของเธอ (“ถูกสงวนไว้”) ในแผนการที่ได้กำหนดไว้ของพระเจ้าและจะเก็บเกี่ยวรางวัลนิรันดร์ (2:15)

แม้ว่าพวกผู้หญิงถูกห้ามไม่ให้สอนพวกผู้ชายในการนมัสการส่วนรวม พวกเขาสามารถสอนพวกผู้หญิงและเด็กๆ อยู่เสมอได้ (ทต. 2:3-5) และให้คำแนะนำแก่พวกผู้ชายเช่นกัน อย่างน้อยแล้วก็เป็นส่วนตัวอย่างที่ประสิริผลและอากิลลาได้ทำกับอปอลโล (กจ. 18:26)

หลายคำถามก็คงอยู่

- ก. สิ่งที่จัดตั้งการสอนในการนมัสการของคริสตจักรคืออะไร? คำพยาน การภาวนา การรายงานของมิชชันนารี การร้องเดี่ยว หรือ การอ่านพระคัมภีร์ตอนหนึ่งหรือ?
- ข. ผู้หญิงละเมิดคำสั่งของเปาโลไหมถ้าพวกผู้ปกครองของคริสตจักรของเธอตระหนักว่า เธอเป็นครูสอนที่มีความสามารถก็เห็นด้วยว่าเธอควรสอนทั้งคริสตจักรรวมทั้งพวกผู้ชายในด้านแห่งความสามารถของเธอซึ่งอาจหรือไม่อาจเกี่ยวข้องกับการอธิบายพระคัมภีร์โดยตรง
- ค. ผู้หญิงสามารถสอนพวกผู้ชายได้ไหมในบริบทนอกเหนือจากการนมัสการของคริสตจักรท้องถิ่นหรือการประชุมที่มีความเกี่ยวข้องกับคริสตจักร (เช่น การศึกษาพระคัมภีร์ตามบ้าน) ตัวอย่างเช่น ในชั้นเรียนของวิทยาลัย การประกาศข่าวประเสริฐส่วนตัว ในพันธกิจการเขียน หรือในสนามพันธกิจที่ไม่มีมิชชันนารีผู้ชายร่วมรับใช้ (เปรียบเทียบ กจ. 18:24-26)

VII. สรุป

- ก. พระคัมภีร์ยืนยันว่าพวกผู้หญิงก็เท่าเทียมกับพวกผู้ชาย ทั้งในฐานะผู้มีฉายาของพระเจ้าและในสถานะส่วนตัวของพวกเขาคือต่อพระพักตร์พระเจ้าและคริสตจักร
- ข. พระคัมภีร์ยืนยันว่าพวกผู้หญิงแตกต่างในความเป็นผู้หญิงของพวกเขากับพวกผู้ชายในความเป็นผู้ชายของพวกเขา อย่างที่ถูกร่างและถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้า
- ค. พระคัมภีร์ยืนยันถึงรูปแบบพื้นฐานของระเบียบตามหน้าที่ที่ประยุกต์ใช้กับคริสตจักร ที่ซึ่งพวกผู้ชายได้รับตำแหน่งผู้นำ คืองานของการเป็นผู้นำ และพวกผู้หญิงจะต้องอยู่ภายใต้การเป็นผู้นำนี้ (เช่นเดียวกับพวกผู้ชายที่ไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นผู้นำ)
- ง. พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพวกผู้หญิงมีพันธกิจที่พิเศษและสำคัญที่จะบรรลุไปพร้อมกับพวกผู้ชายในคริสตจักร เพราะว่าพวกเขาได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆอย่างที่ว่าพวกผู้ชายได้รับ ไม่มีความแตกต่างทางเพศในการให้ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆ
- จ. ตำแหน่ง *ผู้ปกครอง* ไม่ได้เปิดต่อผู้หญิง แต่เหมือนกับผู้ชายนั้น เธอสามารถใช้ของประทานต่างๆ ของเธอโดยปราศจากการถือตำแหน่งนี้ได้
- ฉ. ตำแหน่ง *มัคนายก* บางทีเปิดต่อผู้หญิง อย่างน้อยแล้วพวกผู้หญิงได้บรรลุน้ำที่ต่างๆของตำแหน่งนี้ในคริสตจักรของพันธสัญญาใหม่
- ช. พระคัมภีร์บ่งบอกว่าผู้หญิงอาจเข้าร่วมในการนมัสการส่วนรวมอย่างร้อนรนได้ แต่เธอจะต้องไม่สอนหรือเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆที่ซึ่งเธอมีสิทธิอำนาจเหนือผู้ชายหรือพวกผู้ชายในขอบเขตนี้

เธออาจปรนนิบัติในงานรับใช้ต่างๆของคริสตจักร หรือ การประชุมที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร ตราบเท่าที่จุดประสงค์หลักของเธอไม่ใช่ที่จะมี (หรือใช้) สิทธิอำนาจที่เหมาะสมต่อตำแหน่งของผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาล มันเป็นที่โต้แย้งไม่ว่าการห้ามนี้เกี่ยวกับการสอนพระคัมภีร์

หรือหลักคำสอนของพระคัมภีร์ขยายไปไกลกว่าขอบเขตของการนมัสการส่วนรวมหรือการประชุมที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร

มีขอบเขตมากมายของการเป็นผู้นำและพันธกิจที่เหมาะสมสำหรับพวกผู้หญิง ซึ่งจำกัดเท่านั้น โดยสถานการณ์ที่ซึ่งผู้หญิงจะทักท้อเอาสิทธิอำนาจ “ตำแหน่งผู้นำ” เหนือผู้ชายหรือพวกผู้ชาย ขอบเขตต่างๆเช่นนั้นรวมถึง คริสเตียนศึกษา การเข้าหาผู้คน และการประกาศข่าวประเสริฐ พันธกิจของศิษยาภิบาลที่พิเศษ การบริหารคริสตจักร พันธกิจดนตรี พันธกิจการอธิษฐาน พันธกิจรับใช้ และพันธกิจการเขียน

บางทีคำแนะนำตามพระคัมภีร์สองอย่างจะเป็นประโยชน์ในการประเมินสถานการณ์ที่เจาะจง

- ก. การตีความหรือการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนหนึ่งในสถานการณ์ที่ได้รับนั้นยืนยันถึงความเท่าเทียมส่วนตัวของผู้หญิงกับผู้ชายไหม
- ข. การตีความหรือการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนหนึ่งของเราในสถานการณ์ที่ได้รับนั้นยืนยันถึงความรับผิดชอบของผู้หญิงเกี่ยวกับการงานที่เต็มใจต่อความรับผิดชอบเกี่ยวกับตำแหน่งผู้นำของผู้ชายในบ้านหรือคริสตจักรไหม